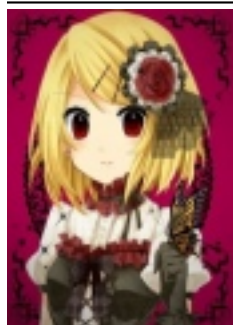

Con Gái Yêu Của Ác Ma

Contents

Con Gái Yêu Của Ác Ma	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	15
4. Chương 4	20
5. Chương 5	27
6. Chương 6	33
7. Chương 7	39
8. Chương 8	45
9. Chương 9	48

Con Gái Yêu Của Ác Ma

Giới thiệu

Trong đầu Thượng Quan Lệ có một bóng dáng quanh quẩn không đi. Anh che chở chăm sóc cho cô t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/con-gai-yeu-cua-ac-ma>

1. Chương 1

Mở đầu:

Không khí của tòa nhà ngôi sao năm cánh ở vùng ngoại ô rất căng thẳng, sự trầm mặc bí mật nổi lên, chờ gậy ông đập lưng ông.

Chờ đợi rồi lại chờ đợi, cuối cùng “Quân” cũng bị lừa gạt trở về Đài Loan rồi.

Bóng dáng cao lớn bước vào tòa nhà, coi như không thấy sự nghênh đón cung kính của người làm. Tóc đen hỗn độn, con ngươi đen đầy tơ máu, khuôn mặt đẹp trai lạnh lùng, cảm xúc cuồng loạn, mất lý trí.

“Thượng Quan tiên sinh”. Trí giả Mắt Bạc đứng ở cửa, khuôn mặt cúi thấp không nhìn ra được vẻ mặt.

“Tôi nhận được tin cô ấy đã chết”. Thượng Quan Lệ nắm chặt quả đấm, trừng mắt nhìn trí giả, thân hình cao lớn căng cứng.

Hỏa Nhã Hoan đã chết?

Tin dữ truyền đến, anh không còn tỉnh táo, bỏ tất cả vội vàng chạy về Đài Loan. Lúc trước hẳn không khổng chế được kế hoạch nên rời khỏi Đài Loan, tưởng rằng thời gian và không gian có thể dập tắt ngọn lửa trong ngực.

Cô ấy đã chết?

Trụ sở chính của Tuyệt Thế ở Đài Loan truyền tin đến Hỏa Nhã Hoan bị người tình của BlackJack bắn chết. Nghe được tin tức này, tim Thượng Quan Lệ đau nhói như bị người ta khoét đi một nửa.

Trí giả ngẩng đầu lên, nhìn qua thấy Thượng Quan Lệ đang hoảng loạn. Khóe miệng của anh ta nở một nụ cười khó phát giác.

“Cô ấy đang ở bên trong”. Anh ta nói từ từ, không biến sắc.

Bóng đen thoáng qua, Thượng Quan Lệ nghiêng mình đi vào bên trong. Tim của anh rất đau, không tưởng tượng được nếu anh nhìn thấy thi thể cô thì lý trí của anh có bay mất không —— “Tiểu Hoan!”. Anh quát lên, giậm chân bước vào trong nhà, nhưng không hề thấy những đồ đạc liên quan đến tang lễ!

Bỗng chốc một bóng dáng nhỏ nhắn phi ra từ cửa nhảy vào trong ngực anh, đôi tay mảnh khảnh vúi lấy gáy anh, đôi chân thon dài vòng trên hông của anh, cuốn lấy anh thật chặt. Phong cách thực nữ lịch sự nhã nhặn ném ra ngoài chín tầng mây.

Thượng Quan Lệ không kịp ứng phó, anh bị ôm chặt chẽ mới thấy rõ được khuôn mặt xinh đẹp, anh không nhúc nhích được chỉ có thể đứng tại chỗ mặc cô như con bạch tuộc bám chắc vào anh.

“Lệ!”. Cô ấy dùng cách gọi thân mật kêu tên của anh, đôi tay ôm lấy anh, ánh mắt trong suốt chớp chớp chứa đầy nước mắt vui mừng khi xa cách lâu ngày gặp lại nhau.

Người đẹp chủ động nhào tới yêu thương ôm ấp này đáng ra nên nằm trong quan tài, được Chúa gọi về, Hỏa Nhã Hoan. Lúc này cô ấy vui vẻ, má phớt đỏ thắm, khí sắc rất tốt, đứng nói là bị bắn chết mà nhìn toàn thân cô không có một vết thương nào.

Lý trí quay lại, anh lập tức hiểu được, tin cô ấy chết chỉ là một quỷ kế.

Vì muốn anh về Đài Loan mà Hỏa Nhã Hoan giả chết.

Anh trúng kế!

Về mặt hoảng loạn biến mất thay vào đó là khuôn mặt nghiêm khắc lạnh lùng mà cô đã quen thuộc. Trong nháy mắt cảm xúc mãnh liệt lúc này hoàn toàn biến mất.

Ba năm không gặp, cô trở mã ngày càng xinh đẹp động lòng người, thân thể mềm mại dán chặt vào anh cũng mượt mà mê người. Cô ấy bây giờ đã hoàn toàn là một người phụ nữ thành thực.

“Em không chết?”. Anh lạnh lùng nói, mặc cho cô ôm cũng không hề nhúc nhích.

Đây quả là một hình phạt tàn khốc, anh phải gào trong lòng: Không được đụng vào thân thể của cô, không được vuốt ve mái tóc của cô, không được hôn lên đôi môi đỏ mọng mềm mại —— Trời đánh! Ba năm không hề làm cho dục vọng nguội lạnh đi, khát vọng với Hỏa Nhã Hoan có tăng mà không giảm. Khi mùi thơm thoang thoảng của cô bay vào chóp mũi thì khả năng tự kiềm chế của anh gặp nguy cơ.

“Chẳng lẽ anh hi vọng em chết?”. Hỏa Nhã Hoan nhẹ giọng hỏi, đôi tay vuốt vuốt đuôi tóc, vẻ mặt lạnh lùng của anh, thân thể mềm mại tiến đến gần anh.

Sự lạnh lùng của hắn có thể dọa thiên quân vạn mã nhưng không thể dọa cô.

Gò má phớt hồng ma sát da thịt thuộc về Thượng Quan Lệ, thân thể hơi thở, mùi vị và nhiệt độ đều là những gì cô quen thuộc không muốn rời xa.

Đôi môi đỏ mọng mềm mại không để ý anh sờ người, chủ động tìm đến môi mỏng, cố lấy dưỡng khí ẩn xuống một nụ hôn.

Anh cứng đờ như tượng đá, mà cô cũng không chùn bước, cố ý làm cho nụ hôn nóng bỏng sâu hơn. Mặc dù không không lưu loát nhưng đôi môi mềm mại kiên trì ma sát, cái lưỡi thơm ngọt ngừng thăm dò trong miệng anh, toàn tâm toàn ý hấp dẫn.

Giống như đã chờ đợi một thế kỷ, rốt cuộc Thượng Quan Lệ có phản ứng, hân hân nhẹ một tiếng không kiên trì nữa mà giờ cờ lên đầu hàng vì sự hấp dẫn ngây thơ của cô.

Bị động hóa thành chủ động, thủ đoạn hấp dẫn của cô không đủ dùng rất nhanh bị tước quyền khống chế. Dù sao thì nhiều lý luận suông cũng không thể đấu được với người kinh nghiệm phong phú như anh.

Eo nhỏ của cô bị bàn tay cầm, thân thể mềm mại bị ép trên tường. Anh cuồng nhiệt kích tình, càn rỡ mãnh liệt, bàn tay to cũng thăm dò vào trong quần áo của cô, nắm lấy nơi non mềm tròn trịa, vuốt ve da thịt trơn mềm của cô.

Nhiệt độ tăng lên, tai nàng ù ù chỉ nghe được hân hân nhẹ và nhịp tim của mình.

Hỏa Nhã Hoan nhẹ giọng ưm một tiếng, nhắm chặt hai mắt, tùy cho hân đòi hỏi và công kích, đôi môi đỏ mọng hiện một nụ cười thản nhiên.

Thượng Quan Lệ, lần này anh tuyệt đối không trốn thoát được đâu.

Lần đầu cô nhìn thấy Thượng Quan Lệ là lúc cô được chín tuổi.

Khi đó tên của cô không phải là Hỏa Nhã Hoan, cô nhớ mang máng những người đó gọi cô là “Đậu Đậu”.

Bỗng nhiên có một chiếc xe limouse lái vào trong khu ổ chuột đơn sơ chật hẹp làm mọi người xôn xao.

Một người đàn ông trẻ tuổi cao lớn từ từ bước xuống xe, con người đen hung ác đảo qua, mọi người lập tức tránh ra, không dám nhìn nữa.

Anh ta ăn mặc rất nhẹ nhàng, tuổi còn rất trẻ nhưng không giấu được phong cách cao quý bẩm sinh, chỉ cần một ánh mắt cũng có thể làm người ta run rẩy.

Đi bên cạnh anh ta là hai người đàn ông cẩn thận, có lẽ đó là thư ký của anh ta, bộ dạng cẩn thận, hầu hạ cung kính.

“Cô bé ở chỗ này?”. Người đàn ông trẻ tuổi hỏi, mắt lạnh liếc nhìn.

“Theo tài liệu điều tra ——”.

Con người đen toát ra sự không kiên nhẫn, ánh mắt lạnh hơn.

“Tôi chỉ cần câu trả lời”. Giọng nói cao lên làm người ta không rét mà run.

Hai người cẩn thận vội có thể không bỏ chạy trước ánh mắt sắc bén đó: “Vâng, người mà ngài muốn tìm đúng là ở chỗ này”. Hai người lo sợ, mồ hôi chảy ròng ròng.

Thượng Quan Lệ chậm chạp gạt đầu, xoay người bước vào căn nhà nhỏ hẹp. Bên trong nhà có một đôi nam nữ bỉ ổi, hai người thấy anh ta đến thì lập tức đứng dậy tiếp đón.

“Tiên sinh, hoan nghênh hoan nghênh, chúng tôi chờ ngài đã lâu”. Nữ nhân người đầy son phấn mở lời, nhìn chằm chằm vào Thượng Quan Lệ, trong mắt lộ ra sự yêu thích. Người đàn ông đẹp trai như vậy lần đầu cô ta được gặp.

“Người đâu?”. Anh ta nhíu mày, vẻ mặt lộ vẻ không kiên nhẫn, đối với ánh mắt của hai người kia anh coi như không nhìn thấy.

“Đang để ở nhà trong đợi ngài tới đưa đi”. Người phụ nữ nhỏ giọng nói, liếc nhìn người bên cạnh, ý bảo đối phương mau mở miệng nói.

Người đàn ông nuốt nước miếng xoa xoa đôi tay đến gần: “Tiên sinh, về số tiền kia, có thể thương lượng ——”. Hân ta ra vẻ muốn nói lại thôi, trong đáy mắt lộ rõ vẻ tham lam.

Thượng Quan Lệ cười lạnh một tiếng, không nói gì.

Thư ký nhanh chóng tiến lên, tức giận trừng mắt nhìn tên đàn ông bỉ ổi, trên trán đổ mồ hôi lạnh.

“Còn không mau mang người ra, tiên sinh không có thời gian đứng đây”. Anh ta nổi giận quát to, lo lắng nhìn Thượng Quan Lệ ở sau lưng. Chết tiệt! Hai người kia còn dám mở miệng đòi tiền, nếu làm Thượng Quan Lệ nổi giận thì anh ta làm sao có thể sống được.

“Dạ dạ dạ”. Người đàn ông rúm ró không dám lên tiếng, sợ đắc tội đến thân tài.

Mấy hôm trước có người đưa hai vali tiền mặt tới muốn đổi với con bé bán thịt. Thái độ của đối phương rất thần bí không cho hắn hỏi nhiều, chỉ nói muốn mang Đậu Đậu đi. Sau khi hai bên bàn bạc thỏa thuận xong cũng không đến đây.

Đây chính là tiền nằm mơ cũng không thấy....! Ai mà biết được con bé bán thịt mọi người không ai muốn nhận nuôi lại có thể đổi lấy một khoản tiền lớn.

Hắn ta định nuôi con bé thêm mấy năm sau đó bán cho lão già nào đó hoặc bán đi đâu đó lấy tiền. Nhưng mà lại có người đưa đến rất nhiều tiền mặt, bọn họ quyết định đưa con bé cho những người đó.

Mặc kệ người đàn ông này có phải là người luyến đồng hay là kẻ biến thái, chỉ cần có tiền thì ai thèm quan tâm tới sống chết của con bé đó.

“Mau xách Đậu Đậu thối ra ngoài”. Người đàn ông to giọng đẩy người phụ nữ.

Người phụ nữ nhún mảy đi vào bên trong, sau khi đi ra, trên tay trống không.

“Không thấy nó đâu”. Cô ta nói nhỏ, núp vào bên cạnh cửa sợ bị người đàn ông đánh.

“Không phải đã trói nó lại rồi hay sao?”. Người đàn ông cau mày.

“Bị nó cởi ra rồi chạy”. Âm thanh trả lời.

Lời đối thoại của hai người truyền vào trong tai Thượng Quan Lệ, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm khắc, con ngươi đen lóe lên lửa giận rồi biến mất.

Trói? Hai người trưởng thành mà lại trói một đứa trẻ con?

“Chắc là còn ở trong này, nó không trốn thoát được đâu”. Người đàn ông vừa nói vừa tìm quanh trong căn phòng âm u, lo lắng rằng nếu chậm thì những người kia sẽ đi mất. Nếu thế thì mộng ôm tiền của hắn sẽ không thành?

Tìm rồi lại tìm, cuối cùng hắn ta tìm thấy Đậu Đậu như một con chó con đang rúm ró ở dưới tủ TV.

“Đậu Đậu thối, lại trốn chỗ này”. Người đàn ông mắng, đưa tay quơ quơ vào trong ngăn tủ. “Mày cút ra đây cho tao”. Hắn to giọng mắng.

Một cái chân thò ra từ dưới hộc tủ đầy bụi, đập một cái vào mắt hắn.

“Không”. Giọng nói non nớt rất dứt khoát.

“Con bé chết tiệt, nếu mày không ra, tao sẽ lột da của mày”. Người đàn ông bị đập một cước lồng lên như con gấu, đôi tay quơ càng mạnh, mắt lộ vẻ hiểm ác, chỉ kiếm kế không giữa đầu gầm rú.

“Không ra, không ra, không ra”. Đậu Đậu luôn miệng hô, hai chân đập loạn, đá liên hoàn vào mặt người đàn ông.

Người đàn ông bị ăn đá, trên mặt toàn dấu chân nhỏ đen kịt càng tức giận đỏ mặt tía tai. Hắn ta hét lên một tiếng, xuất ra cả hai tay, quyết tâm kéo bằng được Đậu Đậu ra, quyết bán cho bé bằng được.

Bỗng dưng có một bàn tay ấn vào vai hắn ta, chỉ đánh xuống một quyền làm chân hắn ta đứng không vững, xương đau như muốn vỡ ra.

Người đàn ông rên một tiếng bay ra ngoài như một đứa bé ba tuổi không thể chống cự.

Mấy người còn lại đứng thở dốc kinh ngạc không ngờ Thượng Quan Lệ lại tự mình ra tay. Người đàn ông té ở góc tường rên lên, không ai dám lên đỡ hắn ta, ánh mắt dồn vào bóng lưng cao lớn.

Thượng Quan Lệ đứng ở trước cái kệ TV thấp bé, con người đen sắc bén nhìn thấy một đôi mắt tròn, trong suốt như bảo thạch chiếu sáng lấp lánh.

Đôi mắt đó nhìn anh, trong ánh mắt có hoảng hốt và lo lắng, không ngừng chuyển động.

Anh không nói nhiều lời, không hề dụ dỗ, trực tiếp đưa tay trái vào trong đó thăm dò.

“A”. Giọng nói trẻ con non nớt phát ra nhẹ nhàng.

Không xong, lại có người muốn bắt bé đi rồi.

Đậu Đậu kêu một tiếng rồi cố gắng lui sâu vào trong tường, lưng dán chặt vào vách tường lạnh lẽo, thân thể nhỏ núp trong hộc tủ trong cùng, sợ không thoát được bàn tay đen thui kia, có vài lần cái tay kia suýt mò được tóc của bé.

Ô ô, người đàn ông này không lên tiếng mắng bé nhưng mà có tính nhẫn nại rất cao, không thể không bắt được bé.

Người này là ai? Muốn đưa bé đi đâu?

Đậu Đậu cắn môi cố gắng không chảy nước mắt. Bé phải dũng cảm! Bé đã đồng ý với mẹ dù có khổ nữa tuyệt đối sẽ không khóc.

Bàn tay nhỏ bần bần lau khô nước mắt, bé hít sâu một hơi, quyết định đối bị động thành chủ động, bé không thể ngồi chờ chết được, bé phải cho đối phương chịu khổ sở.

Đầu tiên bé đưa bàn tay ra cầm nhéo nhéo. Khi hai bàn tay mềm mại chạm vào tay hắn ta thì động tác của người này cứng lại, bé thừa cơ phản công cầm bàn tay của hắn ta mở miệng anh đào nhỏ dùng sức cắn — người xấu, cắn chết người! Bé cắn cắn, xé trái xé phải, nhai nhai.

Thượng Quan Lệ đang đưa tay tìm kiếm bỗng dừng về mặt cứng đờ, hai mắt từ từ nheo lại.

Anh không nói không giận, từ từ rút cánh tay trái ra.

Cho đến khi anh rút toàn bộ cánh tay trái ra mọi người mới phát hiện Đậu Đậu đang treo ngược trên cánh tay của Thượng Quan Lệ, cắn chặt không chịu nhả ra.

“Ưm ưm ưm ưm”. Bé phát ra giọng mũi không rõ, không biết là đang trù yểu hay mắng, đôi mắt xinh đẹp khiêu chiến nhìn vào mọi người. Bé treo trên tay của Thượng Quan Lệ giống như thịt đang đợi xấy khô.

Hừ hừ, sợ chưa? Đã thấy được sự lợi hại của bé chưa?

Nhưng mà vẫn phải nói dáng dấp của người này rất xinh đẹp. Lần đầu tiên Đậu Đậu phát hiện hai chữ “xinh đẹp” có thể sử dụng trên người của đàn ông.

Tóc đen tuyền, có một túm rơi trước trán mắt đen. Ánh mắt của người này đen sì chẳng khác nào ban đêm không có ánh trăng, vừa giống thủy tinh lại như bảo thạch, có ma lực làm người ta mê mẩn. Cánh mũi thẳng tắp, môi mỏng cũng được đặt ở vị trí hoàn mỹ nhất. Thân hình hắn cao lớn, khí lực rất lớn, tư thái lại lưu loát ưu nhã chứa đầy sức lực, những người khác đều thấp hơn hắn nửa cái đầu.

Chỉ tiếc biểu tình trên gương mặt tuấn tú rất nghiêm khắc lạnh lùng, làm cho người ta kính nhi viễn chi (tôn kính mà không thể gần gũi), nhìn cũng không thoải mái.

Haizz, nếu như người này mà cười một cái thì không gì có thể tốt hơn, nói không chừng bé sẽ suy nghĩ, cắn sẽ không dùng sức như vậy.

Trong cái đầu nhỏ, ý nghĩ chuyển rồi lại chuyển, con mắt sáng trong nhìn hắn ta, cái miệng cắn vẫn không buông ra.

Một lớn một nhỏ, hai người mắt to trừng mắt nhỏ giằng co mãi không xong.

“Các người có tắm cho cô bé không?”. Thư ký nhìn cô bé cả người bần thủ thì nhú mày.

Ông trời, tóc của cô bé này rối tung, còn tỏa ra mùi rất ghê, làm người ta suýt nôn ra bữa ăn tối qua.

Nhìn bề ngoài bần thủ, quần áo rách tươm, còn có thể nhìn ra cô bé gầy trơ xương ngực, không thể tưởng tượng được lúc trước cô bé sống như thế nào.

Hai con người không có lương tâm, chẳng lẽ không cho bé ăn cơm no sao? Nó vẫn còn trẻ con....!

“A, chúng tôi cũng muốn tắm cho con bé nhưng mà Đậu Đậu thối không nghe lời, như một con tôm uốn uồn éo éo, chúng tôi không bắt được. Tôi vừa đụng vào là nó sẽ cắn tôi!”. Tên đàn ông bỉ ổi giải thích, cố gắng muốn con bé nhả ra sợ người mua sẽ tức giận mà hủy bỏ giao dịch tại chỗ.

Ánh mắt lạnh lùng bắn tới, làm toàn thân hần phát run không dám động đậy.

Kỳ quái, hần muốn ôm con bé ra để cho nó không cắn nữa, tại sao người đàn ông này không cho hần động thủ? Chẳng lẽ người này thích bị cắn?

“Tiên sinh ——”. Thư ký lấy dũng khí tiến lên.

“Lui ra”. Thượng Quan Lệ nhàn nhạt nói, nhìn miếng thịt nhỏ trên cánh tay.

Anh lắc lắc cánh tay, ánh mắt của miếng thịt nhỏ hoảng hốt. Cánh tay anh vừa chuyển một cái, hai chân cô bé liền quắp lấy cánh tay anh như gấu koala, bám chặt hơn, trong ánh mắt lóe lên tia khiêu khích, kiên quyết không chịu buông.

“Nhả ra”. Thượng Quan Lệ lạnh lùng nói, ánh mắt lạnh lẽo nhìn thẳng vào cô bé. Ánh mắt như thế đủ để một người đàn ông trưởng thành quỳ xuống xin tha thứ.

Đậu Đậu lại không hề bị vẻ mặt lạnh lùng dọa, thậm chí mũi còn phun khí nóng ngạo nghễ, càng cắn mạnh hơn.

Mây rậm nhú chặt, năm ngón tay mở rộng ra, nắm chặt lấy cô bé, thân thể nho nhỏ bị lôi ra, hướng vách tường bay đến tạo thành một hình vòng cung.

“Aaaaaaaa!”. Bé hét lớn một tiếng, tưởng rằng sẽ bị đụng vào vách tường, biến thành một đồng máu thịt be bét.

Ông trời ơi! Cứu mạng! Giết người ——

Ah, tại sao không đau?

Đầu tiên bé mở một con mắt ra, sau khi xác định đã an toàn thì mở một con mắt kia, đôi mắt trong suốt nháy nháy. Một lúc sau mới biết lúc bé bị ném ra thì đồng thời có hai người đàn ông ăn mặc rất đẹp đỡ được bé.

“Cái người đáng chết này, chẳng lẽ chú muốn tôi ngã chết sao? Chết tiệt, người dã man, sinh con không có ——”. Sau khi tìm được đường sống trong chỗ chết, từ đôi môi mềm mại những lời thô tục không thể tin được, cô bé dùng hết những từ ác độc nhất, mắng khoảng 3 phút lưu loát trôi chảy không hề dừng lại.

“Anh ta sẽ đón được em”. Thượng Quan Lệ nhàn nhạt nói, ánh mắt sắc bén nhìn kỹ cô bé tóc dính đầy dầu mỡ, chân tay bần thủ, móng tay đầy đất, chỉ có trong mắt đen trong không dính tạp chất.

“Nếu như không có đỡ được thì sao? Tôi sẽ ngã chết!”. Bé hét to.

“Nếu thế thì anh ta sẽ được chôn cùng”. Lạnh lẽo vô tình trả lời.

Người đàn ông đang ôm bé hít một ngụm khí lạnh, run rẩy kịch liệt, run rẩy lan cả sang người bé, làm bé cũng run rẩy không ngừng, còn có cả giọt nước lạnh lạnh rơi trên người bé.

A, trời mưa sao?

Đậu Đậu ngửa đầu nhìn rõ cuộc phát hiện ra trên trán người đàn ông đang ôm bé mồ hôi chảy như mưa.

Con người trong suốt xoay một vòng phát hiện hình như người đàn ông trước mặt mình là người nắm giữ đại cục. Bé lật người nhảy xuống, bước đến trước mặt Thượng Quan Lệ.

“Này, rốt cuộc chú là người nào?”.

“Là người muốn dẫn em đi”.

“Dẫn tôi đi đâu? Đến nhà buôn bán trẻ sao? Tôi còn tưởng rằng bọn họ sẽ nuôi tôi thêm mấy năm nữa mới bán! Nói tôi nghe chú là người phụ trách giao hàng hay chú là người dẫn mối?”. Bé rất tò mò không biết người dẫn mối nào cũng như thế này sao?

Hai người thư ký hít một ngụm khí lạnh hoảng sợ nhìn Thượng Quan Lệ.

Ông trời, những người dám nói chuyện như thế này với Thượng Quan Lệ thì mộ đã xanh cỏ rồi. Trong lòng bọn họ lặng lẽ rơi nước mắt đồng tình với cô bé.

Đậu Đậu, bé lên đường tốt nhé, kiếp sau phải nhớ là không được nói lung tung. Nhưng mà hai người đợi một lúc lâu vẫn không thấy núi lửa bộc phát ngược lại có dấu hiệu cảnh cáo những người không liên quan muốn sống thì mau tránh ra để tránh tai bay vạ gió.

Hai người thư ký đồng lòng bước tới gần cửa, tính toán thời cơ để còn chạy.

“Cả người và miệng của em đều rất thối”. Hắn kết luận, hai tay vòng trước ngực, không có dấu hiệu nổi giận.

Đậu Đậu nâng khuôn mặt bé nhỏ lên, trên mặt hiện lên tầng đỏ ửng nhưng lại như sư tử tức giận nhe răng trợn mắt không chịu yếu thế.

“Chết tiệt! Tôi thối hay thơm không liên quan đến chú!”. Bé nhìn hắn đầy ý đối địch.

“Tất nhiên là có liên quan, về sau em chính là người của tôi, sau khi trở về không chỉ người mà cả miệng cũng phải rửa sạch sẽ!”.

“Tại sao lại nói tôi là người của chú?”. Dưới sự uy hiếp của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi vắn vẹo.

“Đồ ngốc, người ta đã trả tiền rồi!”. Nữ nhân người đầy son phấn đứng ở góc không bỏ qua cơ hội nịnh hót, thuận tay gõ đầu Đậu Đậu rồi nhìn Thượng Quan Lệ lấy lòng.

Đáp lại cô ta là ánh mắt lạnh lẽo.

Cô ta rút cổ lại, lùi ra sau. Ngay cả bàn tay đánh Đậu Đậu cũng rút lại sau lưng dưới cái nhìn sắc bén của anh.

Nhưng Đậu Đậu không hề cảm kích, vừa nghe thấy mình bị bán liền tức giận. Bé nổi giận gầm một tiếng, chạy lên phía trước cắn mạnh tay phải của anh.

Hừ, người này nhất định muốn đưa bé đi thì bé cũng phải cắn hắn ta, cho hắn ta biết thế nào là lễ độ.

Nhưng mà da thịt của người này cứng quá, hàm răng của bé rất đau đó ! Ô ô, còn cắn nữa có phải hàm răng của bé sẽ rụng hết không ?

Mây rậm của Thượng Quan Lệ nhướn lên, ánh mắt rơi vào gáy của bé. Trên da thịt trắng nõn có một vết thương sưng đỏ chói mắt, có lẽ là lúc thoát sợi dây thì da thịt mềm mại không chịu được nên bị sợt da.

“Các người dám trói chặt cô bé?”. Hắn hỏi, giọng nói làm người ta không rét mà run.

“A, tại con bé không nghe lời cho nên ——”.

Con mắt sắc bén làm người đàn bà không nói được nữa. Có thể khẳng định người đàn ông này rất tức giận việc cô bé bị trói.

“Có đúng là cô bé không?”. Thượng Quan Lệ giơ cánh tay lên, miếng thịt nhỏ đựng đưa.

“Chính xác”. Thư ký gật đầu, không dám trả lời nước đôi.

“Vậy là được rồi”. Hai chân đi về phía cửa kết thúc vụ náo loạn. Đi đến trước mặt đôi nam nữ đang run lẩy bẩy thì anh dừng lại. “Các người hãy quên tất cả mọi việc hôm nay, phải quên cả cô bé, cầm tiền rút đi nếu còn xuất hiện trước mặt tôi thì chỉ có một con đường chết”. Anh nhếch miệng, cười gằn.

Hai người gật đầu như bằm tỏi ôm nhau không ngừng phát run. Người này không phải là thần tài mà là tử thần mới đúng.

Anh xoay người về phía cửa ngồi lên xe hơi, thần thái ngạo mạn như lúc đến làm người ta khiếp sợ. Nhưng mà trên cánh tay của anh vẫn còn Đậu Đậu đang cắn chặt, có cả nước miếng đang chảy.

Bé treo trên tay của anh, ánh mắt sáng ngời quan sát phong cảnh trên đường, hàm răng không mở vẫn cắn chặt. nhưng trong lòng có rất nhiều bong bóng thắc mắc xuất hiện.

Rốt cuộc cái chú này là ai, muốn đưa bé đi đâu?

2. Chương 2

Về cơ bản thì bé là người dễ thích ứng với mọi hoàn cảnh. Bốn năm trước sau khi mẹ qua đời thì bé thành quả bóng nhỏ, bị người ta đá tới đá lui, đã nếm được tất cả tình thân ấm lạnh, có việc gì mà bé chưa từng gặp?

Vì thế sau khi xác định mạng nhỏ không gặp nguy hiểm, bé vẫn cắn cổ tay của Thượng Quan sau đó ngủ thiếp đi.

Không thể trách bé được! Ghế da trong xe rất mềm với lại bên tai có những âm thanh đều đều làm bé rất buồn ngủ, con mắt đóng không mở ra được, ngủ bất tỉnh nhân sự.

Không biết là bao lâu, bắp thịt chỗ răng bé cắn hơi chuyển động.

Lúc Thượng Quan Lệ vừa động thì Đậu Đậu lập tức tỉnh, con mắt mở ra. Nhìn xuống nơi ánh mắt lạnh lùng đang nhìn, có một mảng nước đọng. Theo vị trí đó hình như là chỗ lúc này bé ngủ.

Bé đưa đôi tay lau khô nước miếng vì ngủ và cắn người chảy xuống.

“Xuống xe”. Anh lạnh lùng nói, gở cánh tay lên, lôi bé ra khỏi xe.

Bé hơi tiếc nhìn cái ghế da mềm. Sao thế? Không cần ngồi xe nữa sao? Thật đáng tiếc, bé cảm thấy ngồi ở đó thật thoải mái.

Thượng Quan Lệ chậm rãi bước xuống xe, đi về phía tòa nhà màu xám. Đậu Đậu treo trên cánh tay của anh trợn to hai mắt, vội vàng nhìn ngó bốn phía.

Trong lúc bé đang ngủ xe đã đi vào trong một khu núi, một nơi rất yên tĩnh. Tòa nhà sừng sững giữa rừng núi, những căn phòng xinh đẹp. Tòa nhà như thế này bé mới được thấy trong những quyển lịch.

Trong cái đầu nhỏ không ngừng suy nghĩ, càng ngày càng nhiều dấu chấm hỏi.

Theo lý thuyết thì nơi yên tĩnh như thế này không thể là kỹ viện được, nếu không có khách đến thì kỹ viện sẽ bị đóng cửa.

Đi vào tòa nhà có kiến trúc xinh đẹp, đầu Đậu Đậu ngẩng lên, đôi mắt trong suốt xinh đẹp bắt đầu tìm kiếm khắp nơi, tất cả những thắc mắc bị ném ra sau đầu.

Thức ăn.

Bé nghĩ được có mùi thức ăn, hơn nữa còn là mùi thức ăn rất thơm! Đậu Đậu nhả cổ tay ra, nhảy xuống đất, con người chuyển động tìm kiếm thức ăn, bụng đói phát ra âm thanh. Bé tìm chính xác hướng của mùi thơm sau đó bàn chân như được bôi dầu chạy nhanh không thấy bóng dáng.

Trên bậc thang có tiếng bước chân, giọng nói thanh thúy yêu kiều ngọt ngào vang lên.

“Anh đưa người về rồi sao?”. Một thiếu nữ tóc dài xõa vai, mặc bộ quần áo màu xanh lục, ngồi ở dọc cầu thang, đôi mắt thông minh linh động.

“Chuyện anh giao cho em làm đã xong chưa?”. Anh không trả lời mà hỏi lại, kể cả với cô em gái độc nhất cũng rất lý trí.

Thượng Quan Mị cười khê một tiếng, bộ dáng ngọt ngào yêu kiều, đã quen với ông anh tính khí mạnh mẽ.

“Chuyện anh giao cho em, em đã bảo trí giả đi làm rồi”. Cô ấy đưa tay lên, một người đàn ông cao lớn đột nhiên xuất hiện, đưa ra một túi giấy.

Thượng Quan Mị từ từ đi xuống cầu thang, mặc dù mới 16 tuổi nhưng có sức hấp dẫn điên đảo chúng sinh, trí thông minh và năng lực không hề thua kém anh trai hơn cô 8 tuổi.

Trí giả Mất Bạc tóc đen không nói gì chỉ đi bên cạnh thiếu nữ. Mặc Bạc trung thành và rất thông minh. Anh ta là phụ tá của cô ấy, luôn phục vụ bên cạnh cô.

Thượng Quan Lệ cầm túi giấy, rút tài liệu bên trong ra rồi kiểm duyệt.

Còn Thượng Quan Mị dựa vào bên cạnh cửa sổ, bàn tay vuốt vuốt những bông hồng trong bình.

“Chúng mình ra đời, hộ tịch, tài liệu chứng minh được học với giáo sư dạy kèm, thậm chí cả ghi chép của bác sĩ gia đình em cũng đã chuẩn bị đủ. Con gái nuôi của anh có bối cảnh không chèn vào đâu được, mọi người chỉ biết cô bé là đứa con mồ côi của phú hào người Canada họ Hỏa”. Thượng Quan Mị giải thích.

“Rất tốt”. Anh gật đầu, trông mắt hiện lên tia sáng cừu hận.

Anh nhận nuôi Đậu Đậu để bắt đầu kế hoạch trả thù, nhiều năm sau, dòng máu của cô bé sẽ phục vụ cho hành vi trả thù của anh ——

“Cô bé đang ở đâu? Sao em không nhìn thấy?”. Thượng Quan Mị hỏi, lông mày nhíu lên.

Bối cảnh của Thượng Quan gia rất đặc biệt, người ngoài không thể tra được lai lịch của bọn họ. Người ngoài chỉ biết đó là hai anh em tuổi còn rất trẻ, có tài phú rất khổng lồ, đứng đầu rất nhiều người. Họ thành lập tập đoàn bán đấu giá “Tuyệt thế”, chỉ trong vài năm đã lớn mạnh.

Không biết tập đoàn bán đấu giá “Tuyệt thế” thông qua con đường nào mà kiếm được rất nhiều vật phẩm quý giá biến mất mấy chục năm, thậm chí cả những bảo vật trăm năm đều có thể xuất hiện trong những buổi đấu giá của “Tuyệt thế”.

Đối với người ngoài thì “Tuyệt Thế” và những người đứng sau nó đều là những điều bí ẩn.

Tập đoàn thần bí như vậy lại chịu nhận nuôi một cô nhi, còn thay đổi thân phận cho bé tất nhiên là có mục đích đặc biệt.

“Đi kiếm ăn rồi”.

“Kiếm ăn?”. Thượng Quan Mị không tin đi vào trong phòng ăn. Khi cô đi đến cạnh bàn ăn gỗ thì cô dừng lại kinh ngạc mở to mắt nhìn.

Thượng Quan Lệ đứng ở phía sau, lạnh lùng nghiêm khắc, lông mày nhíu chặt lại.

Hai anh em có cùng suy nghĩ, ánh mắt đều nhìn chăm chăm vào cô gái nhỏ đang vui đùa ăn.

Trên khăn trải bàn trắng tinh đầy những dấu chân đen kịt, trong mâm đồ ăn bằng sứ đều bị lật ra, nước sốt văng tung tóe khắp nơi.

Đậu Đậu một thân bản thủ đang ngồi trên bàn cầm một cái sườn nướng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn nháy nháy toàn dầu ăn.

“Anh trai, cô bé đang ăn bữa tối của anh”. Thượng Quan Mị tỉnh táo lại, đôi môi đỏ mọng cười hứng thú, quan sát cô gái nhỏ.

Cô vẫn nghĩ rằng anh trai sẽ đem về một đứa nhóc đáng thương run rẩy bầy nhưng không ngờ cô bé này không hề sợ hãi, như giặc cỏ chạy vào nhà cướp đồ ăn. Dám ăn đồ ăn trên bàn của Thượng Quan Lệ? Cô bé này đối văng đầu rồi hay là rất to gan lớn mật?

Đậu Đậu thấy có người đến gần thì nhanh chóng vơ những món ăn gần mình ôm lại, gặm chặt miếng sườn, chỉ sợ sẽ bị người ta cướp mất thức ăn.

Thịt! Đây là thịt bò đó, bây giờ dù có bị đánh chửi thì bé vẫn muốn ăn cho no bụng, thế phải gặm hết cái sườn nướng này.

Có trời mới biết từ khi mẹ bé chết bé đã rất lâu rồi không được ăn thịt. Mấy năm nay bé được ăn no là đã vui vẻ rồi làm gì dám mong muốn ăn đồ tốt.

“Ăn từ từ, cẩn thận nghen, sẽ không ai cướp đồ ăn của em đâu”. Thượng Quan Mị ngồi xuống cạnh bàn, bàn tay mảnh khảnh như tuyết xoa cằm, đánh giá cẩn thận. “Em muốn uống gì không?”. Cô ấy hỏi.

Cái miệng đang gặm sườn dừng lại.

“Cái gì?”.

Thượng Quan Mị vẫn cười, nhìn sắc mặt của anh trai mình.

“Em có muốn uống nước trái cây không?”. Cô dùng từ khác.

“Muốn”. Con mắt trong suốt phát sáng.

Người làm bưng nước đến để trên bàn. Bàn tay nhỏ bé đầy dầu mỡ cầm ly thủy tinh uống ừng ực.

“Anh mang về không phải là một con cừ mà là một hòn đá, cần phải qua thời gian trau chuốt, nếu không sẽ không thể lên được bàn cừ!”. Thượng Quan Mị nhẹ nhàng gõ mặt bàn.

“Có thể giáo dục lại được”. Nhìn bé ngồi ăn trên bàn cơm, mày rậm càng nhíu chặt lại.

Kế hoạch của anh khó khăn hơn so với tượng tưởng, không những nuôi lớn cô bé mà còn phải chăm sóc dạy bảo hàng hoàng để phù hợp với yêu cầu của hắn. Không thể để cô bé dã man quá mức rồi người ta trả lại hàng thì sẽ hỏng hết kế hoạch của anh.

“Mong anh có thể hưởng thụ được quá trình thuần thú”. Thượng Quan Mị cười rục rịch, vẻ mặt muốn xem kịch vui.

“Đừng có mà khoan tay đứng nhìn”. Tròng mắt đen nhìn cô chăm chăm, ánh mắt lạnh lùng như gió lạnh tháng mười hai.

Thượng Quan Mị nhún vai, không bị dọa.

“Đối với anh thì cô bé là một quân cờ nhưng đối với em thì đó là một món đồ chơi, em hi vọng cô bé đến đây có thể mang đến cho em một chút vui vẻ”. Dưới ánh mắt lạnh lùng của anh trai cô vẫn quần quăn tóc, cô không có hứng thú với ân oán.

Miếng sườn nhanh chóng chỉ còn lại xương, sau khi Đậu Đậu ăn uống no đủ, bé bỏ cục xương ra, vỗ vỗ bụng nhỏ.

“Khi nào thì tôi bắt đầu tiếp khách?”. Bé hỏi dứt khoát, sau khi lấp đầy bụng thì lá gan của bé càng lớn hơn. Đôi mắt chớp chớp nhìn hai người trước mắt.

Thượng Quan Lệ lạnh lùng, Thượng Quan Mị mềm mại lười biếng, đều là người kì lạ. Nhưng nếu có người hỏi bé thích khuôn mặt nào thì nhất thời bé cũng không biết được.

Trong lúc bé đang ăn uống thì hai người này cứ nhìn chăm chăm vào bé giống như nhìn thấy động vật quý hiếm. May mà bé rất kiên cường nếu không thì bé sẽ không nuốt nổi thức ăn rồi. Mà hai người này cũng kỳ quái, sao lại thích nhìn người ta ăn cơm nhỉ?

“Em không cần tiếp khách, chỉ cần đi học thôi”. Thượng Quan Mị cười khê.

“Đi học?”. Bé ngạc nhiên chỉ vào Thượng Quan Lệ kêu to: “Người mua ta về chỉ để cho ta đi học?”. Người đàn ông này có nhiều tiền quá không có chỗ tiêu sao?

Gương mặt tuần tú đông lạnh, nhìn như tượng đá, anh lười trả lời cô bé.

Hừ, nói một câu thì chết người à? Lại lạnh lùng, đúng là lãng phí khuôn mặt tuần tú.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đầu dầu tức giận, nhìn Thượng Quan Mị, coi như không thấy cái người kia.

“Không phải là mua em, mà là nhận nuôi em”.

“Nhận nuôi tôi?”. Con mắt linh hoạt xoay tròn, chứa đầy cảnh giác.

“Nhận nuôi em, em sẽ trở thành con gái nuôi của nhà Thượng Quan chúng ta”. Thượng Quan Mị cẩn thận nói, đầu ngón tay cầm lấy khăn trải bàn.

“Vậy có nghĩa sau này tôi có thể được ăn cái đó?”. Bé chỉ vào đồng xương cạnh bàn. “À, ý tôi là cái loại thịt đó?”. Bé nghiêm túc bổ sung.

Môi đỏ mọng cười một tiếng: “Em muốn ăn cái gì cũng được”.

Vào ở một ngôi nhà lớn rất xinh đẹp, làm con gái nuôi của một chị xinh xắn, về sau có thể ăn uống no say. Chuyện tốt như vậy có thể rơi vào người bé sao? Bé lén lén véo đùi, thấy đây không phải là mộng.

“Em có thể nói cho chị biết em tên gì không?”. Thượng Quan Mị nở nụ cười.

“Đậu Đậu”.

“Là cái gì? Hạt đậu hay là đậu khấu?”.

“Em không biết chữ”. Bé nhún vai. Những người kia cơm còn không muốn cho bé ăn thì làm sao có thể để bé đi học chữ.

“Không sao. Từ nay về sau em hãy quên cái tên đó đi, em phải nhớ bây giờ em là Hỏa Nhã Hoan”.

A, bé có tên mới.

Khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng nghiêm túc đọc lên tên mới, vài phút sau gật đầu một cái.

Được rồi, là Hỏa Nhã Hoan thì là Hỏa Nhã Hoan đi, có thể ở lại đây còn được ăn uống, bọn họ muốn gọi bé là Trương Tam hay Lý tứ đều được.

“Được! Đồng ý!”. Bé hào phóng gật đầu.

Nửa giờ sau bé hối hận, có ý muốn nhảy lầu.

Tiếng kêu thảm thiết như giết heo vang lên từ trong phòng tắm, vang dội khắp tòa nhà ngôi sao năm cánh, người làm nghe thấy tiếng rồi rít phanh đi.

Bọn họ thấy Thượng Quan Lệ xuất hiện ở cửa phòng tắm, suýt nữa quỳ xuống khóc rống.

“Ông chủ, tiểu thư không chịu tắm ——”. Quản gia đi qua báo cáo, khóe mắt còn có nước mắt, gọi thân phận của tiểu ma đầu trong phòng tắm.

“Đi ra ngoài”. Hắn nói đơn giản.

Nhận được lệnh, nháy mắt trong phòng tắm không còn người, trong vòng ba giây, toàn bộ người làm đều lui ra khỏi cửa.

Anh đứng bên hồ tắm cẩm thạch, ánh mắt lạnh lùng sắc như dao. Ánh mặt trời khúc xạ mặt nước chiếu vào mặt anh, làm vẻ mặt anh càng lạnh lùng dọa người.

Trong bồn tắm, thân hình nho nhỏ bơi đi bơi lại, rất vui vẻ thoải mái, nhưng lại không cởi quần áo ra.

“Hỏa Nhã Hoan, đi lên”. Anh mở miệng, muốn nhắc nhở cô bé, thân phận của nó đã không còn như xưa.

Trước khi rời khỏi phòng ăn anh đã dặn người làm phải tắm cho bé, tẩy toàn bộ những thứ bẩn thỉu trên người bé đi nhưng mà bé lại không hợp tác, đập ngã mấy người làm, suýt nữa phá cái phòng tắm.

“Không đâu”. Bé làm mặt ngáo ộp. Tên của bé thay đổi nhưng tính cách không hề thay đổi, cực kỳ thô tục.

Hồ tắm này thật to, nước lại rất ấm, bé chơi rất vui, giống như con cá trạch bơi qua bơi lại, người khác không thể nào bắt được bé.

“Đừng khảo nghiệm tính nhẫn nại của anh”. Trên bờ giọng nói lạnh lẽo cảnh cáo.

Bé mặc kệ, nghịch ngợm trong bồn nước, đổi cách bơi tự do.

“Đi lên”. Tối hậu thư.

“Bạch bạch”. Đổi lại bơi ngửa..

Thân thể nhỏ bé cáu bẩn lơ lửng trên mặt nước, tóc rối ướt đầm, bé lại rất hưởng thụ bơi bơi.

Đợi chút? Cái bóng đen khổng lồ này là cái gì?

Sau khi bị một bóng đen che phủ, chuông báo động trong lòng bé kêu lên phát hiện nguy hiểm đến gần. Con mắt vừa mở ra thì nhìn thấy cặp mắt lạnh lẽo nhìn bé từ trên cao. Bé giật mình sau đó bị uống mấy ngụm nước.

“Ừc — ừc — chú... chú muốn hù chết người à?”. Bé vừa nói, vừa nhổ nước trong hồ tắm ra, bối rối đứng thẳng trong nước.

Ông trời, ông chú mặt tượng đá này sao nhanh vậy, chớp mắt đã vào hồ tắm, đi đến cạnh người bé. Bé là một động vật nhỏ có trực giác rất nhạy nhưng lại không phát hiện được ông chú này đến lúc nào.

Chẳng lẽ ông chú này di chuyển không phát ra âm thanh à?

Thân hình cao lớn, toàn thân ướt đẫm, ánh mắt của Nhã Hoan nhìn lên trên thấy sắc mặt ông chú xanh mét, ánh mắt sắc bén.

Không cần nghĩ cũng biết nếu bé không tỏ thái độ hợp tác thì ông chú sẽ rất tức giận.

“Chú đang nhìn cái gì?”. Bé hỏi thô lỗ, lặng lẽ lùi về phía sau muốn cách xa ông chú này một chút.

Dự cảm không tốt trong lòng càng lúc càng nặng, bé rất thông minh muốn chuồn đi, không muốn đối chọi với anh, biết rằng cuối cùng gặp xui xẻo sẽ là cái móng nhỏ của bé.

Đứng dưới mái hiên không thể không cúi đầu, đạo lý này bé biết rất rõ!

Sau khi bơi được một đoạn không quá nửa mét thì tóc bé bị nắm lại, da đầu đau nhói. Bé hét một tiếng, kinh hoàng quay đầu lại.

Tóc rối bị anh nắm chặt trong tay, gương mặt tuấn tú lãnh khốc vô tình, tay kéo bé lại gần, anh quyết định sẽ tự “phục vụ” cho bé.

“Khốn kiếp, buông tay ra!”. Bé bắt đầu thấy sợ, hai tay hai chân cố gắng hắt nước, thân thể thì cố gắng lui về phía sau.

Hu hu, đáng ghét, ông chú muốn đối phó với bé như thế nào?

“Em không tắm thì tôi sẽ giúp em”. Anh lạnh lùng nói, kéo lấy bé đang uốn éo muốn thoát, đổ một lượng dầu gội đầu lên đầu bé.

Tiếng thét chói tai vang tận mây xanh, người làm đang trốn ở bên ngoài nghe lén vội vàng xoa lỗ tai.

“Tôi không muốn tắm! Cút xa tôi ra một chút!”. Bé tức giận mắng nhưng không làm gì được, hai cánh tay của đàn ông kiềm chế bé dễ dàng, bàn tay trên tóc bé, đầu nhỏ bị xoa lên xoa xuống.

Tóc quá bẩn nên dầu gội không ra bọt mà thành dòng nước bắn chảy vào mặt của bé, còn chảy vào mắt của bé, rất khó chịu.

“Tôi đã nói là tôi không — oa, ực ực —”. Tiếng kháng nghị không kịp nói ra bé đã bị ấn vào trong nước, mắt trừng lớn.

Vì muốn nhanh nên Thượng Quan Lệ không đưa bé lên bờ xả nước mà ấn bé vào trong hồ nước, xoa xoa mấy cái sau đó lại vớt bé lên.

“Khụ khụ, khụ khụ khụ, chú... chú muốn chìm tôi chết à —”. Bé vừa khụ nước vừa gào, nhìn bé rất chặt vật giống như con chuột nhỏ ướt sũng, dùng chân đạp đạp vào anh. Hừ, bé trốn không được thì phải hả giận mới được.

Thượng Quan Lệ đỡ được những cú đá đó, mặt lạnh không đổi tiếp tục đổ dầu gội lên đầu, bàn tay xoa xoa đầu nhưng tắm rửa như thế nào mái tóc vẫn bẩn như thế.

“Đã bao lâu em không gội đầu rồi hả?”. Anh nhú mày, cái mùi đáng sợ càng lúc càng nồng, không làm sao mà hết được.

“Liên quan gì đến chú?”. Bé nhe răng mặt hung ác.

“Tôi có quyền hỏi”.

“Xí, cái quyền lợi quý gì, tôi sẽ không thừa nhận, tôi ——”.

“Tôi là cha nuôi của em”. Anh lạnh nhạt nói.

Cha nuôi?

Bé hít một hơi, sắc mặt trắng bệch, toàn thân bất động.

“Đợi chút, không phải chị gái xinh đẹp kia sẽ nhận nuôi tôi sao?”. Bé ngược nhìn anh hỏi.

“Nó còn là vị thành niên”. Hít sâu một hơi, rống lên.

“Lừa gạt ——”. Hu hu, gạt người... bé không cần ông chú mặt đá này nhận làm con gái nuôi đâu, chú vừa lạnh lùng vừa tàn bạo, ở bên cạnh chú bé sẽ bị đông cứng vì lạnh mất.

“Không phụ thuộc vào em rồi”. Thượng Quan Lệ cười lạnh một tiếng, lại ấn bé vào nước, dùng sức xoa đầu nhưng dơ bẩn trên tóc vẫn không đi, dầu gội đầu không hề có hiệu quả.

“Tôi muốn về nhà”. Bé bĩu môi không chấp nhận.

“Em không còn nhà để về đâu”. Trên đỉnh đầu vang lên giọng nói lạnh lùng.

Thân thể bé nhỏ cứng ngắc lại, không có dấu hiệu cãi lại.

Đúng vậy, từ sau khi mẹ mất, bé đã không còn nhà để về, bé không có nhà. Họ hàng không tìm được cha bé, coi bé như gánh nặng, đẩy qua đẩy lại.

Những đứa bé hàng xóm thích nhất là cầm đá ném bé, nhảy nhảy quanh bé và cười nhạo bé.

Bé không có nhà, bé là người không ai muốn, bé không có nhà ——

Hốc mắt nóng lên, ngực rất đau, bé cắn môi lắc lắc đầu không để mình khóc. Bé đã đồng ý với mẹ là bé sẽ không khóc, với lại không việc gì phải khóc trước mặt chú ta. Trực giác nói cho bé biết ông chú này lạnh lùng như thể nước mắt sẽ không có tác dụng với ông chú.

A, đột nhiên bé thấy lạnh, sau đó phát hiện quần áo bị lột ra, làn da cáu bẩn, bàn tay kia còn đang muốn lột quần của bé.

Ông trời! Cái ông chú mặt lạnh biến thái này cởi quần áo của bé! “Chú —— chú —— chú, đang làm cái gì?”. Bé sợ hãi bắt đầu nói lắp.

Bé có nghe nói có một số người biết thái mua bé nam và bé nữ về nhà để chà đạp. Không phải là chú này có sở thích như thế chứ? Hu hu, sao mệnh bé khổ vậy mới gần chín tuổi đã bị người khác ngắt đi, bị cởi hết quần áo.

“Tắm”. Anh không nói nhiều.

“A, biến thái, buông tôi ra, buông tôi ra!”. Tiếng hét chói tai biến thành tiếng kêu thảm thiết.

“Em không tắm rửa sạch sẽ thì đừng hòng bước ra khỏi phòng tắm!”. Anh quyết tâm xé nốt cái quần dài bẩn bẩn.

Tiếng kêu thảm thiết chuyển thành kêu rên.

“Cứu mạng, có kẻ giết người!”. Bé buồn bực kêu lên, anh vẫn không hợp tác.

“Có người không mau đến đây, có người cưỡng gian!”. Tiếng kêu này rất lớn.

Ầm ầm, những người nghe lên ngoài cửa đều sợ hãi ngã xuống đất.

“Tôi không đói bụng ăn quàng đâu”. Thượng Quan Lê xì mũi coi thường, liếc nhìn bé đang đứng run lấy bầy.

Đây đúng là sự sỉ nhục! Anh có quyền có thể, cộng thêm mị lực của bản thân, anh chỉ cần vung tay là các mỹ nữ chen lấn nhau lên giường của anh. Anh chỉ quen ôm ấp những mỹ nữ thành thực, làm sao có thể ra tay với cô bé còn chưa trở mã này?

“Vậy thì tôi tự tắm”. Bé núp trong nước, cảnh giác nhìn anh, trên mặt nước chỉ lộ ra đôi mắt.

“Em tự tắm sẽ không sạch”. Anh từ chối tiến lên về phía bé.

“Tôi là không muốn tắm rửa sạch sẽ”. Bé sửa lại, bơi đến bờ hồ, chỉ là chưa nhảy lên bờ chạy trốn chết mà thôi.

“Không muốn? Ý em là em cố ý biến mình thành dáng vẻ bẩn thỉu này?”. Anh cười lạnh, không tiến lên nữa.

“Đúng vậy”. Đầu nhỏ gật gật hai cái.

Anh cười lạnh coi thường.

“Tôi không nói láo đâu, nếu không thì tại sao chú gội đầu tóc tôi không sạch được, còn rất thối. Bởi vì tôi bôi xi đánh giày lên đó”. Bé kiêu ngạo hất cằm lên, đôi tay khoanh trước ngực.

Mặc dù bé bị thoát hết quần áo, chỉ để lại một cái quần lót nhỏ nhưng cũng may có nước nên cảnh xuân của bé không bị nhìn thấy.

“Xi đánh giày”. Mày rậm nhú chặt lại nhìn chằm chằm bé.

“Không biết à? Đó là đồ bôi ở trên cái giày màu đen đó”. Aish, đúng là người có tiền, xi đánh giày là cái gì cũng không biết.

“Tại sao lại bôi xi đánh giày lên tóc?”.

“Để tự vệ đó, dốt quá!”. Bé nói còn thuận tiện mắng một câu. Anh đường đường là tổng giám đốc của “Tuyệt thế” vậy mà lại bị một đứa bé mắng là dốt. “Nếu không làm cho người bẩn một chút, làm cho tên kia ngán thì tôi đã sớm bị ăn sạch sành sanh rồi”. Vì muốn đạt hiệu quả cao nhất, bé còn tìm lọ xi đánh giày đã hết hạn từ lâu.

Đôi nam nữ kia là thân thích bản đại bác cũng không tới, ngày nào cũng đánh mắng bé. Khi bé ở nhà còn phát hiện được cuốn băng ghi hình XXOO bé gái vị thành niên, sau đó bé lại nhận ra ánh mắt của người đàn ông đó nhìn bé rất dâm tà làm bé sờn gai ốc.

Bé biết rằng trốn đi không được nên bé quyết tâm biến từ một cô bé sạch sẽ thành một đứa bẩn thỉu, kiên quyết không tắm không gội, từ đó đến nay đã bốn năm rồi.

Đó là cách tự vệ của bé. Dù không thoải mái nhưng vẫn dễ chịu hơn là bị người đàn ông kia giày xéo.

“Hắn ta động vào em?”. Giọng nói trầm thấp, mang theo chút nguy hiểm.

“Có suy nghĩ thôi... nhưng mà hắn ta không bắt được tôi, mỗi lần bắt được đều bị tôi đá cho rất đau, với lại tôi vừa thối vừa bẩn nên sau đó hắn ta không còn muốn làm gì nữa”. Bé nhún nhún vai nói, ngẩng đầu nhìn anh, nghĩ rằng anh biết điều sẽ tránh ra ngoài.

Nhưng nhìn thấy nét mặt của Thượng Quan Lệ, bé giật mình.

Ông trời! Bé nói gì sai rồi sao? Tại sao ánh mắt của ông chú lại đáng sợ thế? Lạnh quá, lạnh đến nỗi có thể đóng băng được cái hồ tắm rồi, bé đang ngâm mình trong nước nóng cũng cảm thấy sợ hãi.

Ánh mắt lạnh lẽo nhìn bé, trong đáy mắt là lửa giận làm cho người ta sợ hãi.

Anh nhìn bé chằm chằm rồi một lúc sau mới đứng dậy rời khỏi hồ tắm.

“Tìm thứ gì đó gạt hết xi đánh giày trên tóc tiểu thư đi”. Thượng Quan Lệ nói, cởi áo ướt sau đó dùng khăn lau sạch lồng ngực.

Cửa được mở ra, có hai người làm nữ đứng ở cửa, cung kính gập đầu.

“Nếu như em không tắm gội sạch sẽ thì tôi sẽ cầm dao cắt bẹn họ”. Anh nói rồi đi ra ngoài.

“Tắm thì tắm!”. Bé thở phào một hơi, nhưng cũng biết ông chú nói được là làm được.

Người làm cầm một lọ thuốc, đưa bé lên bờ.

Lần này bé không phản kháng nữa, ngoan ngoãn giống như một con mèo con, mặc người định đoạt, những cái bẩn trên người và trên tóc dần dần bị thuốc hòa tan, bị nước rửa sạch.

Hu, xi đánh giầy, hen gặp lại ——

3. Chương 3

Hai giờ sau khi Hỏa Nhã Hoan bị xách đi tắm, tổng quản nói phải đưa đến cho Thượng Quan Lệ xem kết quả.

Thật là phiền phức mà!

Bé dùng sức đá tung cửa, kéo vạt áo dài đi vào phòng ngủ chính.

“Được rồi, chú xem đi, tôi đã tắm rửa sạch sẽ”. Bé như người mẩu xoay một vòng trong phòng, muốn nhanh chóng đi ra ngoài.

Lúc bé chuẩn bị chạy thì trên giường có giọng nói truyền đến.

“Đến đây”.

Chết tiệt, bé vẫn chưa đủ nhanh.

Hỏa Nhã Hoan nhỏ giọng nói vài từ thô tục, sau đó từ từ bước đến bên giường: “Chú nhìn nhanh lên một chút tôi còn phải về mặc quần áo”. Đứng trước giường bé vẫn không quên lăm nhảm.

“Ngẩng đầu lên”. Ra lệnh.

Bé trợn mắt một cái đưa mặt ra cho anh nhìn kỹ.

“Đại gia, ngài thấy sáng khoái chưa?”. Bé châm chọc nói, bĩu đôi môi đỏ mọng.

Oa, bé nghe thấy ông chú hít một ngụm khí!

Bé nghi ngờ nhìn xung quanh, sau đó nhìn thẳng vào đôi mắt đen. Nhìn thẳng vào đó, sau đó không thể rời đi.

Ánh mắt lạnh lùng nhìn từ tóc xuống đến ngón chân của bé với tốc độ chậm nhất, không bỏ sót chỗ nào.

Ánh mắt của Thượng Quan Lệ làm bé nghĩ đến con thú trước khi ăn mỗi sẽ nhìn kỹ con mồi 1 lần. Về mặt của anh như đang suy nghĩ xem nên cắn miếng đầu tiên ở đâu ——

Hỏa Nhã Hoan đứng yên kéo chặt cái khăn lông trơn to hai mắt. Xong rồi, “Màu sắc tự vệ” đã biến mất, bé có thể gặp nguy hiểm không?

Mồ hôi chảy loạn sau lưng, rốt cuộc anh cũng mở miệng.

“Xem ra tôi đã mua đúng người rồi”. Thượng Quan Lệ nở nụ cười, đầu ngón tay lướt qua khuôn mặt nhỏ bé, sức hấp dẫn không giới hạn, làm tay chân người ta như nhũn ra.

Tẩy đi dầu mỡ và cái bẩn trên người bé trở thành một tiểu mỹ nhân mềm mại xinh đẹp, da thịt trắng nõn, tóc đen óng ả ướt mềm mại bao lấy khuôn mặt nhỏ bé, tôn lên đôi môi đỏ mọng, cái mũi thanh tú. Đôi mắt to long lanh, trong suốt thâm thúy giống như đôi mắt Bambi vô tội làm người ta yêu thương.

Vẻ đẹp của bé rất có ích cho kế hoạch của hắn ——

Lần đầu tiên bé nhìn thấy Thượng Quan Lệ cười, bé trợn mắt há mồm, nhìn không chớp mắt. Trời ạ, ông chú rất xinh đẹp. Bé nuốt nước miếng.

Thật là hồng rồi, vừa được người có tiền nhận nuôi bé đã lây nhiễm thói quen khác thường rồi sao?

“A, cái đó —— nếu không có việc gì thì tôi đi ngủ đây”. Bé cố gắng rời tầm mắt đi, muốn chạy ra, chui lại vào trong cái khăn. Mẹ ở trên trời đừng trách bé, thật sự bé không cố ý chảy nước miếng với ông chú này đâu, có trách thì trách ông chú mặt đá này quá hấp dẫn mê người, còn nhỏ như bé cũng không thoát khỏi sức hấp dẫn của ông chú.

Phần da bị chú động vào nóng lên, mặt bé như quả táo đỏ.

“Đã đánh răng chưa?”. Mày rậm nhíu lại.

“Tại sao phải đánh răng?”. Bé hỏi ngược lại.

Mày rậm càng nhíu chặt, con người đen nhìn chăm chăm vào bé không nói gì.

Người làm đứng ngoài cửa sợ anh nổi giận, tựa vào cánh cửa nhỏ giọng nhắc bé.

“Đánh răng có thể bảo vệ hàm răng”. Âm thanh rất nhỏ như tiếng muỗi vo ve.

“Trong miệng tôi toàn răng sữa, sớm muộn cũng sẽ nhỏ đi cần gì phải đánh để bảo vệ”. Bé hùng hồn nói.

Mày rậm nhướn lên, anh xách bé lên ném cho người làm, không muốn nói nhiều.

Sau một lúc giày vò, Hỏa Nhã Hoan bĩu môi đi từ trong phòng tắm đi ra lên phòng ngủ, đứng trước mặt hần, tay nắm chặt thành quả đấm.

Ghét quá, ghét quá, ông chú cứ la rầy giống như bà già, chuyện gì cũng muốn trông nom. Bé làm con gái nuôi của chú cũng không dễ dàng.

“Há miệng ra”. Anh nhàn nhạt nói.

“Tôi đánh rồi”. Đáng ghét, lại còn nghi ngờ bé nữa.

“Mở ra”. Giọng nói vẫn lạnh lùng bình thản.

“Không!”. Hừ! Đừng mơ tưởng.

“Muốn tôi đến cạy miệng em ra?”.

A, như thế sẽ rất đau.

Người thức thời mới là trang tuần kiệt, bé nhanh chóng quyết định, há mồm ra, đôi mắt oán hận nhìn chăm chăm vào anh, hy vọng cái người này có thể sớm lăn xuống địa ngục.

“Nhìn đủ chưa, tôi muốn đi ngủ!”. Bé nói xong quay người xông ra ngoài. Do không để ý và thân thể nhỏ xông ra quá nhanh, bé đụng vào một người.

Thượng Quan Mị không kịp tránh bị đụng phải, lui về phía sau vài bước, trí giả Mắt Bạc luôn đi phía sau nhanh chóng đưa tay đỡ cô mới không bị ngã. Nhưng mà đồ sứ cô cầm trên tay không thể đỡ được, bay ra ngoài.

“Bốp” một tiếng, âm thanh thanh thúy vang lên, đồ sứ vỡ thành nhiều mảnh.

Trong nháy mắt cả căn phòng im phăng phắc, tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm vào mảnh sứ vỡ trên đất.

“Cái gì vậy?”. Thượng Quan Lệ mở miệng.

“Cảnh Đức sứ của nhà Tống, là vật phẩm đầu giá kỳ này. Có một Bá tước người Pháp email tới nói chắc chắn phải có được vật này”. Thượng Quan Mị thở dài, cái này không thể cứu được rồi.

Hỏa Nhã Hoan đứng trong góc biết rằng mình đã gây ra tai họa, sắc mặt tái nhợt, chân tay run rẩy. Quanh năm bị người ta ngược đãi đánh đập nên bé bị ám ảnh trong lòng, mỗi khi làm sai chuyện gì thì tay chân sẽ run rẩy.

Những người nhận nuôi bé chỉ coi bé như bao cát, tâm tình khó chịu thì đánh bé. Nếu bé làm sai chuyện gì thì đánh càng mạnh, bị thương nặng hay gãy xương chỉ là chuyện như cơm bữa.

Bé chậm rãi đi đến gần chỗ mảnh sứ vỡ, không để ý lòng bàn chân trần đạp lên những mảnh vỡ bén nhọn chảy máu.

“Lại đây!”. Thượng Quan Lệ quát.

Hu hu, ông chú rống nàng rồi.

“Không cần đánh, thật xin lỗi, thật xin lỗi, thật xin lỗi”. Bé càng run rẩy, liên tục nói xin lỗi, tay nhặt những mảnh vỡ lên không để ý bàn tay bị cắt máu tươi đã chảy đầy, chỉ muốn ghép mảnh vỡ lại.

“Dừng tay!”. Anh lạnh lùng quát, thân hình cao lớn rời giường, đi về phía bé.

“Không... Không cần ——”. Bé co rúm lại như một con cún con chịu đánh.

Đồ sứ này có phải rất đắt không? Bé không đứng lên thì ông chú sẽ đánh bé như thế nào? Nhìn bàn tay ngăm đen, có lực vươn lại, bé càng run rẩy, sợ sẽ bị đánh chết!

Bàn tay vươn tới gần, bé càng run rẩy như đã thấy thần chết ở trước mặt!

“Dừng đánh tôi”. Bé càng vội nhặt đồ sứ lên, bàn tay toàn là máu tươi.

Sắc mặt của chú thật đáng sợ, có phải là chú rất tức giận không? Nếu như mà chú ra tay thì bé sẽ bị đánh một chưởng chết luôn. Hu hu, sao mệnh bé khổ như vậy, chưa được hưởng vinh hoa phú quý đã bị đánh chết ——

Cánh tay đuổi đến, bé bé lên tránh xa khỏi những mảnh sứ vỡ.

“Buông ra”. Anh cau mày, ôm bé trước ngực, vứt mảnh sứ vỡ bé đang nắm trong tay.

“Nhưng mà —— nhưng mà ——”. Con mắt chớp chớp, nhìn sắc mặt xanh mét của anh, nghi ngờ vì sao anh không nổi trận lôi đình.

A, chú không mắng bé, cũng không đánh bé!

“Anh giữ con bé lại, đừng để cho nó động vào những mảnh vỡ này, em đi tìm quần áo và băng gạc cho con bé”. Thượng Quan Mị xoay người bước đi, trí giả xoay người theo sau.

Trong phòng ngủ lại yên tĩnh, Hỏa Nhã Hoan ngẩng đầu lên, vẫn còn run sợ. Bé quá sợ hãi, tay chân run rẩy không ngừng lại được.

“Thật xin lỗi!”. Bé ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Lệ, mặc dù bề ngoài có vẻ như trưởng thành sớm nhưng sau khi không còn phòng bị thì cũng chỉ là một đứa bé mà thôi, bị đánh làm sao lại không sợ hãi.

“Không cần sợ”. Giọng nói của anh bình thản, cầm bàn tay đang chảy máu của bé, nhanh chóng nhìn vào làn da của bé.

Trừ những vết thương mới, trên da thịt mềm mại chồng chất những vết thương lớn nhỏ. Thân thể nhỏ bé đầy những vết thương cũ, không thể tưởng tượng được trước kia bé đã gặp phải những chuyện gì.

Ngọn lửa tức giận lan ra đánh vỡ lý trí lạnh lùng, trông mắt đen lờ lờ không còn tỉnh táo.

“Có thật không?”. Bé hỏi lại. Bé đánh vỡ đồ quý như vậy không nổi giận với bé sao? Ông chú tốt bụng như vậy? Trong lòng bé, hảo cảm với anh lặng lẽ tăng lên mấy phần. Bé cảm thấy ông chú này không đáng ghét như trong tưởng tượng.

Thượng Quan Lệ gật đầu, mặt không thay đổi.

“Cái đó... phải nói với Bá tước như thế nào?”. Đối phương không mua được đồ sứ có đến đánh bé hay không?

“Mị nhi sẽ tìm được vật thay thế”. Anh nói đơn giản. Trong “Tuyệt thế” có người chuyên làm đồ giả, có thể tạo ra một vật thay thế tốt nhất.

Hỏa Nhã Hoan thở phào một hơi, vỗ ngực một cái. Nói thế thì bé sẽ không gặp nguy hiểm phải không? Con mắt trong suốt chớp chớp, nín cánh tay của anh.

“Chú sẽ không đánh tôi phải không?”. Bé hỏi nhẹ nhàng, thân thể ngồi trên đùi của anh, nhìn thẳng vào ánh mắt của anh.

“Không”.

“Vĩnh viễn sẽ không đánh tôi?”. Bé hỏi nữa, kiếm cái Kim bài miễn tử ỉnh.

“Tôi không đánh con gái”.

Mỗi lần Thượng Quan Lệ đáp lại thì bé sẽ bớt run rẩy, nỗi sợ cũng tan đi. Không biết tại sao bé lại rất tin tưởng lời nói của anh.

Hỏa Nhã Hoan thả lỏng mình, tựa vào người anh, mái tóc đen còn ướt mềm mại ôm lấy khuôn mặt nhỏ bé, trên người có mùi thơm nhàn nhạt. Bé dựa vào người anh nghe quy luật của nhịp tim, cảm thấy thoải mái.

Mặc dù hần lạnh lùng nghiêm túc nhưng nhiệt độ cơ thể lại rất ấm. Bé lười biếng hít hít mùi của hần, mí mắt bắt đầu thấy nặng.

Ấm quá, thật thoải mái! Loại cảm giác này xa lạ nhưng làm cho bé cảm thấy rất yên tâm, cảm giác như có một lá chắn bảo vệ bé cách xa nỗi cô đơn và sợ hãi. Nếu như bé có nhà, có người thân thì chắc đó là cảm giác này — “Này, chú sẽ không vứt bỏ tôi chứ?”. Ngón tay út ngoắc lấy ngón út của anh, con mắt từ từ nhắm lại.

“Không”.

“Được, vậy chúng ta ngoắc tay, vĩnh viễn không rời xa nhau”. Bé quyết định phải vĩnh viễn ở đây, bên cạnh anh, không rời — người của anh rất ấm áp, bé nhẹ nhàng nắm chặt áo, đầu nhỏ nghiêng một cái, con mắt nhắm lại, môi khẽ cười, đi vào trong giấc mơ ngọt ngào.

Thượng Quan Lệ cúi đầu nhìn cô bé ngủ yên trong ngực, mảy mảy thả lỏng, hô hấp của bé phả vào cổ anh, không hề phòng bị, toàn tâm tin tưởng anh, để lòng của anh cũng lặng đi, cũng ấm áp. Ngay cả khi đã ngủ say, ngón tay út vẫn câu chặt ngón út của anh, không chịu buông ra, tượng trưng cho ước định của họ đã được lập.

Không thể nói tại sao anh không đẩy cô bé ra, lệnh cho bé lập tức rời đi. Có lẽ bởi vì lá gan của bé, cũng có thể là vì ánh mắt của bé làm anh không thể lạnh lùng không quan tâm.

Thượng Quan Mị cầm quần áo đến trước cửa thì dừng lại rồi dơ tay nói trí giả không cần tiến lên. Cô không biết là có phải trước mắt là ảo giác của cô không.

Cô đang nhìn thấy anh của cô, người lãnh huyết vô tình nhất, ôm một cô gái nhỏ đang ngủ rất bình yên.

Đỗ trẻ con ngủ? Có khả năng sao? Theo tính cách của anh trai cô không dọa cho đứa trẻ khóc thét lên cũng là không tồi rồi, làm gì có thể kiên nhẫn và chịu cho đứa trẻ ngủ yên trong ngực anh ấy?

“Có cần gọi người hầu đưa bé xuống lầu không?”. Thượng Quan Mị vào phòng ngủ nhẹ nhàng nói.

“Không cần, cứ để con bé ngủ ở đây”. Thượng Quan Lệ lạnh nhạt nói, cũng không nói ra lý do.

Thượng Quan Mị nhíu mày nhìn kỹ hai người, ý cười trên môi càng rõ. Hiếm thấy ông anh nghiêm khắc lạnh lùng của mình lại đồng ý cho người đến gần, chẳng lẽ ông trời muốn nói tơ hồng rồi?

“Đôi mắt này, có thể làm cho người lãnh huyết nhất mềm lòng —”. Cô lơ đãng nói, nghiêng đầu nhìn về phía anh mình đôi mắt lóe lên. Giờ phút này, cô bé không phải là kẻ thù.

Thượng Quan Lệ nhìn em gái một cái, không nói gì, bỏ tay mà anh và cô bé đang nắm ra. Tay nhỏ nhỏ rơi xuống giường, thân thể nho nhỏ chuyển lên giường lớn, đắp cái chăn dày êm. Đường như bị mất đi độ ấm cơ thể là nhịp tim đập có lực nên Hỏa Nhã Hoan đang ngủ lăm lăm kháng nghị. Không mặt nhỏ nhăn cọ cọ trên gối, đôi môi bĩu ra lăm lăm mấy câu. Một lúc sau mới nằm yên.

Anh nhặt áo lên, thay đồ rồi đi ra cửa.

“Đã trễ như thế này anh còn đi đâu?”. Thượng Quan Mị nhướn mày, hơi ngạc nhiên.

“Đến chỗ ở ngày trước của con bé”.

“Đến đó làm gì?”.

“Giết người”. Anh cười lạnh lùng, trong con ngươi lộ ra sát khí.

Thượng Quan Mị sững sờ đứng bất động một lúc. Thượng Quan Lệ là tổng giám đốc của tập đoàn “Tuyệt thế” muốn dạy dỗ người nào chỉ cần ra lệnh cho thuộc hạ, cần gì phải tự ra tay?

Một cô bé bị nhiều người ngược đãi, quanh năm sống trong bóng tối và bạo lực đúng là có thể làm người ta cảm động nhưng chắc chắn không thể ảnh hưởng đến Thượng Quan Lệ như thế. Những năm gần đây, tâm địa của anh rất sắt đá, giết người không chớp mắt, tại sao lại tốn công tốn sức, đi báo thù cho cô bé?

Cho đến lúc anh trai rời khỏi nhà, Thượng Quan Mị mới đi đến trước giường nhìn chăm chú vào Hỏa Nhã Hoan.

“Rốt cuộc thì em có ma lực gì có thể ảnh hưởng đến ông anh lạnh lùng của chị vậy? Anh ấy không chấp nhận bất cứ ai, tại sao lại chấp nhận em đến gần?”. Thượng Quan Mị nhỏ giọng hỏi, đưa tay khẽ vuốt hai má phần mềm mại của cô bé.

Cô gái nhỏ không nói lời nào, lẳng lặng ngủ say, xinh đẹp như thiên sứ.

Thượng Quan Mị bắt đầu nghi ngờ, có lẽ nhận nuôi Hỏa Nhã Hoan không phải là ý kiến hay. Người ta vẫn nói: “Người tính không bằng trời tính”. Có thể là kế hoạch báo thù ngay từ đầu đã có dấu hiệu không may rồi.

Từ đó về sau, phòng ngủ của Thượng Quan Lệ thành địa bàn của Hỏa Nhã Hoan. Phòng ngủ xinh xắn của cô gái thì lại không được dùng đến, chiếc giường mềm mại chưa được ai nằm lên.

Trẻ con luôn có trực giác rất kỳ diệu, có thể biết ở đâu là an toàn. Ngoại trừ thời gian đi học thì bé thích ở bên cạnh Thượng Quan Lệ, mặc dù anh chưa bao giờ có sắc mặt tốt nhưng bé biết anh có lạnh lùng hơn nữa cũng không bao giờ làm hại bé.

Quan trọng là đi theo bên cạnh anh thì có thể có cơm ăn, bé sẽ không ngốc mà chạy đi để đói bụng không có cơm ăn nữa!

Mấy lần đầu tiên Thượng Quan Lệ mặt lạnh còn đá bé ra khỏi phòng, không cho bé xông vào. Nhưng miệng bé bĩu lên, đôi mắt như nai Bambi chứa đầy nước mắt, lại còn ôm lấy chân anh ngược nhìn lên, nói gì cũng không đi.

Bé rất thông minh biết Thượng Quan Lệ thích mềm không thích cứng, ăn vạ với anh thì không bằng giả khóc còn có tác dụng hơn.

Mỗi lần sắc mặt anh trầm xuống thì bé lại ôm lấy ống quần khóc sùi, nước mắt nước mũi chùi hết vào quần anh. Công cuộc vào phòng trình diễn mấy tuần liền, anh bắt đầu mất tính nhẫn nại, rốt cuộc không thể thủ thành nữa mặc cho bé vào phòng chính, phải chia sẻ giường của anh cho bé.

Người làm im lặng, không thể tiếp nhận nổi hình thức hai người ở chung. Nhưng mà thấy Thượng Quan Lệ dần dần nhượng bộ thì bàn tán xôn xao.

Phòng ngủ chính của Thượng Quan gia chính là cấm địa, trừ Thượng Quan Lệ ra thì Hỏa Nhã Hoan là người đầu tiên có quyền nhảy tưng tưng trên giường. Đừng nói đó là con nuôi, nhà khác cha con ruột cũng không thân mật như thế.

Đêm càng lúc càng sâu, Thượng Quan Lệ luôn luôn trở về phòng ngủ lúc Hỏa Nhã Hoan ngủ.

“Ngủ thôi!”. Bé ló đầu ra, chu môi đỏ mọng, khuôn mặt nhỏ nhắn nhố không đồng ý việc anh luôn về muộn.

Ghét quá, anh là cía gối ngủ của bé, thiếu anh làm sao bé có thể ngủ được?

Con người đen quét nhìn bé, gương mặt tuần tú không thay đổi sắc mặt, anh đã tiếp nhận sự thật là bé đang ở phòng ngủ của mình.

“Tắm chưa?”. Anh mở miệng, cổ áo sơ mi lộ ra lồng ngực rắn chắc.

“Uhm —”. Đầu nhỏ gục xuống, không dám nhìn anh.

“Soạt” một tiếng, chăn bông bị lấy ra, thân thể nho nhỏ lăn xuống giường, bé kêu một tiếng, vội vàng xoa xoa mông nhỏ.

“Hôm qua em tắm rồi!”. Hỏa Nhã Hoan bắt bình kêu lên.

“Đi tắm ngay, nếu không thì đừng có lên giường!”. Anh lạnh lùng nói, nằm vào giường lớn của mình sắp bị chiếm đoạt.

Bé nước mắt lưng tròng không tình nguyện đi tắm, dùng tốc độ nhanh nhất kì kì cọ cọ, sau đó dội nước, chen về giường.

Hu hu lạnh quá, bé phải vùi trong ngực anh mới ngủ được đó.

Chăn bông vén lên, khí nóng ẩm áp phải vào mặt, bé như con mèo con lộ ra nụ cười hạnh phúc, lòng ẩm áp bò lên giường.

“Em đánh răng chưa?”. Hấn lại lên tiếng.

“—”.

Ánh mắt lạnh lẽo nhìn tới không cho phép thương lượng.

Bé thở dài một cái, đi vào phòng tắm đánh răng, chà sạch sẽ từng cái một, sau đó đứng bên giường chờ anh kiểm tra.

Đợi đến khi anh đồng ý thì bé mặc áo bông mềm mại bò lên giường ngủ chung với anh, ngửi hương thơm của , hô hấp của anh, nhịp tim của anh.

Một cô bé, một người lớn ngủ cùng nhau. Một tình cảm nào đó lặng lẽ sinh sôi, tăng dần vào mỗi tối.

Bé thích ngủ cùng anh, thích hơi thở, nhiệt độ, thậm chí thích cả vẻ mặt giận dữ nóng nảy hay lúc anh gào thét bé cũng thích.

Thích thích —

Bé thích anh.

Thích thích —

Cô thích anh...

4. Chương 4

Ngày ngày ăn ngon ngủ ngon, thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã qua bảy năm.

Một chiếc limousine lái vào vùng ngoại ô của “Tuyệt thế”, xe dừng lại trước tòa nhà ngôi sao năm cánh, cửa xe mở ra một thân ảnh nhỏ nhắn bước ra. Xinh đẹp như đóa hoa, xuất hiện làm người ta trầm mê.

Cô lững thững đi vào ngôi nhà màu xám nhìn xung quanh hai bên tìm kiếm.

Đời sống vật chất đầy đủ và sự giáo dục tiêu chuẩn đã khiến cô bé mồ côi thay da đổi thịt, không chỉ có khuôn mặt xinh xắn đáng yêu mà cặp mắt to vô tội kia là vũ khí tốt nhất, ai nhìn thấy cũng chỉ có thể giương cờ đầu hàng.

“Tiểu thư Nhã Hoan”. Tổng quản đứng lại, mắt không chớp, miệng mở một nửa, trạng thái dờ dẫm.

“Hoạt động ngoại khóa tạm dừng cho nên tôi về trước thời gian”. Cô cười ngọt ngào lễ phép, bước chân tăng nhanh không dừng lại: “Anh ấy đã về chưa?”.

Nửa tháng trước, Thượng Quan Lệ sang châu Âu xử lý công việc bán đấu giá mà ba ngày trước cô tham gia hoạt động ngoại khóa của trường học, tính đúng hôm anh về nước, về sớm để gặp anh.

“Dạ, đã trở lại”. Tổng quản áp a áp ứng run rẩy không ngừng.

“Đang ở đâu? Trên tầng sao?”. Cô cười xinh như hoa, không kịp chờ đợi mà chạy lên tầng, làn váy tung bay trong gió.

Sắc mặt tổng quản trắng bệch, đôi tay vung loạn xạ.

“Không, không, cái đó, cái này, chủ nhân nói ——”. Ông sợ hãi bắt đầu lắp ba lắp bắp.

“Đang họp sao? Đừng lo lắng, nếu như anh ấy có trách tội thì tôi sẽ gánh thay ông”. Cô linh hoạt lách người tiếp tục lên tầng.

Trong bảy năm nay, cô đã xông vào các loại hội nghị lớn nhỏ của “Tuyệt thế” không biết bao nhiêu lần. Bất luận phản ứng của Thượng Quan Lệ như thế nào, cô đều có thể ứng phó được, chỉ mỉm cười và coi những lời rít gào của anh chỉ là gió thoảng qua tai.

“Tiểu thư Nhã Hoan, cô đừng đi vào, chủ nhân ——”. Âm thanh khuyên nhủ nhỏ dần thành tiếng kêu rên, hoàn toàn không có tác dụng. Tổng quản thấy Hỏa Nhã Hoan lên lầu thì ôm đầu chui vào góc tường rên rỉ.

Xong rồi! Đợi tí nữa mọi chuyện được bày ra thì nóc nhà sẽ bị bay vì tiếng hét mất. Ông không giữ được người thể nào cũng bị lột da.

Cô đi lên tầng hai, chạy trên hành lang rộng rãi, dừng trước cửa phòng ngủ chính, sửa sang lại quần áo, dùng ngón tay vuốt vuốt mái tóc dài, xác định mình đã đoan trang mới đưa tay gõ cửa.

Thượng Quan Lệ tốn công bỏ không ít tiền thuê thầy nổi tiếng dạy, đưa cô vào trường quý tộc học, muốn biến cô thành một thực nữ.

Nhưng đáng tiếc người ta đã nói “Ba tuổi học hiếu kinh, bảy tuổi nghe đạo lão”. Trước khi gặp anh thì cô đã hình thành tính cách như vậy rồi, hiệu quả của giáo dục cũng chỉ có hạn, bản tính dã nha đầu vẫn thỉnh thoảng xuất hiện.

Ít nhất thì ở bên ngoài cô vẫn duy trì bộ dáng khuê tú đại gia, cố gắng không để cho anh mất thể diện.

“Lệ, anh đã về chưa?”. Cô gõ cửa, đẩy cửa phòng ngủ chính ra.

Trên danh nghĩa Thượng Quan Lệ là cha nuôi của cô nhưng cô không hề gọi anh như thế, cũng may anh không phải là người cầu nệ, cũng không bắt cô gọi anh là cha. Tổng giám đốc của “Tuyệt thế” mà mọi người đều sợ hãi, cũng chỉ có cô dám gọi thẳng tên của anh.

Nửa tháng không gặp mặt, cô rất nhớ anh, rất muốn gặp anh —— trong phòng ngủ chính không có ai, ga giường rất phẳng, xem ra tối qua không ai ngủ trên đó. Anh không có trong phòng ngủ, chẳng lẽ đang ở trong phòng sách?

“Bạn đến nổi không có thời gian ngủ sao?”. Hỏa Nhã Hoan nhỏ giọng lầu bầu, nhăn mày, đi một vòng quanh phòng ngủ, đi vào trong phòng thay quần áo ở nhà.

Mấy năm nay cô vẫn ở trong phòng ngủ, không chịu ra ngoài, vẫn ở cùng phòng với anh. Đồ dùng và quần áo của hai người cũng được phân ra nhưng cô vẫn là người thân nhất với anh trên thế giới này.

Sau khi rửa mặt, Hỏa Nhã Hoan đi qua hành lang đi đến phòng sách. Mới đi được vài bước thì cô nhướn mi.

A, giấy?

Cô nghi ngờ nhìn chằm chằm vào chiếc giấy da nam đang nằm trên mặt đất. Nhìn cái giấy có vẻ bị ném một cách không thương tiếc.

Cầm chiếc giày lên, Hỏa Nhã Hoan tiếp tục đi về phía trước, đi được mấy bước lại dừng lại.

A, cái này ——

Cô chậm rãi cầm lên một cái quần nam dài, một cái thắt lưng, chân mày càng nhướn cao hơn.

Càng đi về phía trước còn có một chiếc áo sơ mi nam và một cái váy đỏ rực nằm cùng chỗ. Nhìn cẩn thận còn phát hiện chiếc khóa váy bị kéo hỏng, cúc áo sơ mi bị đứt vài cái.

Không ngờ anh đến châu Âu một chuyến lại dính vào một cô gái háo sắc như vậy. Nhìn quần áo như thế này thì chủ nhân của nó có thể là cái dạng gì?

Hỏa Nhã Hoan khẽ bước, đi nhẹ nhàng giống như ăn trộm bước đến phòng sách, đi trên đường còn gặp một cái áo lót ren. Cô trừng mắt nhìn ngạc nhiên, cô mới phát hiện số đo của cái áo lót này rất lớn, một tay của nam nhân không thể nắm được chỗ nóng bỏng đó.

Sau đó lại một đôi cao gót xuất hiện, cô lại nhặt lên.

Cửa phòng sách khép chặt, cô cầm một cái ly thủy tinh dính vào cửa, bắt đầu nghe lén, vểnh tai lên nghe động tĩnh bên trong, rất tập trung, đôi mắt trợn ngược môi mím khé nhếch.

Cô có thể nghe thấy tiếng rên rỉ mơ hồ, âm thanh thở dốc, và tiếng gầm nhẹ mà cô rất quen thuộc. Nhưng mà âm thanh này không giống tiếng rống giận dữ, lúc này âm thanh rất trầm thấp.

Cô hít sâu một hơi, ôm đồng quần áo, đôi giày da và đôi giày cao gót mở vữa ra.

“Xin lỗi, tôi nghĩ rằng hai người làm rơi vài thứ”. Cô nói lễ phép, con mắt đảo quanh nhìn xung quanh thư phòng.

Y phục xốc xếch, nam nữ thở dốc, thân thể trần truồng như ẩn như hiện. Cho dù cô có ngây thơ thế nào đi chăng nữa cũng đoán được hai người này đang làm cái gì. Cô đứng ở cửa, mắt chớp chớp, chờ người.

Aha, bắt kẻ thông dâm trên bàn! Bị cô bắt được rồi!

Mấy ngày hôm nay không khí lạnh tăng cường nên trong phòng có đốt bếp sưởi để ấm áp. Trên bàn sách, thân thể người đàn ông ngấm đen trắng kiện áp trên người mỹ nữ tóc đỏ, thân thể hai người phập phồng dưới ánh lửa.

Từ chỗ của cô có thể thấy trên cô và trên vai anh đầy mồ hôi, cánh tay cơ bắp đặt trên người mỹ nữ tóc đỏ, còn chân ngọc thon dài của mỹ nữ quấn quanh hông anh.

Hai người trên bàn sách không hề phát hiện ra có thêm người đang quan sát.

“Có cần người giúp đỡ không?”. Âm thanh thanh thúy vang lên.

Tiếng thét chói tai của cô gái vang lên kèm theo tiếng rống giận của đàn ông tạo thành một bài tấu. Nam nữ đang trong lúc dầu sôi lửa bỏng bị người xông vào làm sợ đến mức tách ra, lúc này hai người mới phát hiện trên bàn sách có một vị khách không mời mà tới, nhìn hai người với cặp mắt tò mò.

“Thượng Quan, chuyện gì xảy ra thế?”. Mỹ nữ tóc đỏ sợ hãi kêu lên, bộ dạng nhếch nhác, đôi tay che loạn.

Toàn thân Thượng Quan Lệ trần truồng không trốn tránh. Trong đáy mắt sắc tình dục đã được thay thế bằng sự lạnh lùng, nhìn chằm chằm thiếu nữ đang ngồi trên bàn.

“Lệ, hoan nghênh về nhà, không ngờ anh còn dẫn theo khách”. Hỏa Nhã Hoan nói rõ ràng, quần áo vẫn ôm trong lòng, vẫn bình tĩnh ung dung đối mặt với khuôn mặt lạnh lẽo của anh.

“Anh đã hạ lệnh không cho phép bất kỳ người nào quấy rầy”. Thượng quan Lệ nhú chặt mày, không hề có ý định che đậy thân thể trắng kiện có thể sánh ngang với tượng đá thời kỳ phục hưng, đúng là một tác phẩm nghệ thuật.

Hỏa Nhã Hoan nhún vai không lo lắng, nhìn qua anh trần truồng rồi vội chuyển ánh mắt lên người mỹ nữ tóc đỏ.

Mặc dù cô có lá gan xông tới làm hỏng chuyện tốt của anh nhưng dù gì cô vẫn là một thiếu nữ. Cô không thể nhìn chằm chằm thân thể của một nam nhân trưởng thành được.

“Hoan nghênh cô đã đến ‘Tuyệt thế’. Có vẻ như cô đã chuẩn bị rất chu đáo để đón nhận sự tiếp đón của chúng tôi rồi!”. Hỏa Nhã Hoan nói rất lễ phép, thái độ bình thản, nhưng mà quả đấm nhỏ và tư thế ngồi cứng ngắc đã tiết lộ tâm tình thật của cô.

Người đàn ông đáng chết này còn đem phụ nữ vào nhà! Trong lòng cô đang mắng tổ tiên mười tám đời nhà anh, hi vọng ông trời đánh xuống một sấm, oánh chết tên khốn kiếp này đi.

Cô vẫn biết ở bên ngoài Thượng Quan Lệ có quan hệ với không ít mỹ nữ nhưng cô vẫn nhắm mắt làm ngơ coi như không để ý. Vậy mà bây giờ anh lại mang phụ nữ về nhà lại còn triền miên nhiệt liệt trên bàn phòng sách. Anh muốn thị uy hay muốn biểu diễn cho cô xem?

Mỹ nữ tóc đỏ trốn sau lưng Thượng Quan Lệ, tựa vào trên bả vai anh, hơi thở thơm như hoa lan, bởi vì vừa vận động kịch liệt nên hô hấp còn chưa hồi phục. Mặc dù đã giấu nửa người nhưng vẫn nhìn được tay chân của cô ta thon dài trắng nõn, rõ ràng cô ta là một mỹ nữ Châu Âu cực kỳ xinh đẹp.

“Thượng Quan, cô bé đó là ai?”. Cô ta nhỏ giọng hỏi, cả người trần truồng quần lấy Thượng Quan Lệ trần truồng.

Con mắt trong suốt hơi nhú lại, quả đấm nhỏ càng nắm chặt. Trong lòng cô khe đau nhói, vô cùng mất hứng vì vật sở hữu bị nhúng chàm.

Người phụ nữ này cảm tình con bạch tuộc à? Nếu không tại sao cứ quần lấy người Thượng Quan Lệ? Cô cảm thấy rất không vừa mắt.

Thượng Quan Lệ không nói lời nào, ánh mắt lạnh lẽo, gân xanh giật giật trên trán.

“Lần đầu tiên gặp tôi là Hỏa Nhã Hoan”. Sự giáo dục đã phát huy được công hiệu, cô gật đầu mỉm cười tự giới thiệu về bản thân. Thật ra thì cô rất muốn nhào lên giật mái tóc đỏ chói mắt kia xuống.

Cô biết Thượng Quan Lệ đang rất tức giận, cô càng cố ý khiêu khích không thèm nhìn anh. Cái móng dính chặt trên bàn sách không chịu ra ngoài.

Cô vừa ra ngoài thì họ lại quần lấy nhau cùng nhau phong lưu khoái hoạt à? Muốn cô ra ngoài? Hừ, đừng hòng, cô sẽ tuyệt đối không đi!

Đôi môi của mỹ nữ tóc đỏ khẽ nhếch, giờ mới hiểu ra, nở nụ cười thân thiện.

“Đây chính là con gái nuôi được anh nâng niu trong truyền thuyết à? Cô bé có dáng người như vậy hẳn nào anh vẫn giấu kỹ không cho người ngoài nhìn thấy”. Đôi bàn tay ngọc lại bò lên trên cổ Thượng Quan Lệ, xoa xoa nắn nắn.

“Ầm”. Trong đầu Hỏa Nhã Hoan có âm thanh gì đó đổ vỡ.

Xú nữ nhân! Lấy tay của cô ra!

Cô gào thét trong lòng, khóe miệng run rẩy sắp bị dấm chua dim chết. (=||)

“Tổng quản nói em sẽ ở bên ngoài năm ngày hoạt động ngoại khóa, bây giờ mới là ngày thứ ba”. Thượng Quan Lệ bất động như núi, nhú mày nhìn thiếu nữ đang ngồi trên bàn sách.

“Trên giường tu sĩ phát hiện có một con rắn, các học sinh quá sợ hãi, có mấy người bất tỉnh, tình huống rất hỗn loạn, buổi hoạt động ngoại khóa phải kết thúc trước thời gian”. Đôi mắt xinh đẹp liếc đông liếc tây, nhìn khắp phòng nhưng không dám nhìn anh.

“Tại sao lại có thể có rắn?”. Ánh nheo mắt, ánh mắt sắc bén.

“Ban đêm có người bỏ vào”. Cô nói nhẹ nhàng, lông mi dài rũ xuống che ánh sáng lóe lên trong mắt.

“Em tốn bao nhiêu thời gian để bắt con rắn đó?”. Thượng Quan Lệ nhanh chóng hỏi.

“Nửa giờ, trong núi, cái con rắn đó rất dễ để ——”. Cô sửng sốt sau đó kêu lên.

“Đáng ghét, anh trù tính em?”. Hu hu, sao cô có thể ngốc như vậy, cứ thế mà trả lời câu hỏi của anh.

Không nói đến chuyện muốn trở về, muốn đoán ra cô là thủ phạm không phải là chuyện khó. Các bạn học của cô đều là đại tiểu thư, ngoại trừ dã nha đầu là cô thì còn ai dám đi bắt răn nữa?

“Em bắt răn?”. Anh hỏi nguy hiểm, kìm nén suy nghĩ muốn cầm vai cô mà lắc mạnh.

“Đó chỉ là một con lan xà, đáng vẻ dọa người nhưng mà không có độc”. Cô vô tội nói. Các tiểu thư khác chỉ cần thấy răn là đã hôn mê bất tỉnh đâu có cần biết là con răn đó có độc hay không.

Tay của mỹ nữ tóc đỏ giắt trên vai Thượng Quan Lệ, con mắt màu xanh chớp chớp, nhìn hai người nói chuyện với nhau cô thấy rất hứng thú, ánh mắt luôn đảo quanh người của Hỏa Nhã Hoan.

“Thượng Quan, cô bé này khác với những cô bé khác!”. Cô nghiêng đầu, rất bội phục dũng khí của cô bé này.

Ánh mắt lợi hại nhìn đến khác hẳn với lúc kích tình, ánh mắt mang theo sự nguy hiểm. Cô lập tức im lặng không dám nói nhiều, nghi vấn trong lòng càng nhiều.

Quý giá đến mức này sao, không cho nói đến cô bé ấy? Dù có yêu thương con gái đến mức nào cũng không đến mức ấy chứ?

Ánh mắt Thượng Quan Lệ lại nhìn thẳng vào khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường xanh mét. Nhưng mà nhìn vẻ mặt có thể thấy sự xuất hiện của cô làm cho anh rất mất hứng.

“Đi ra ngoài”. Anh cắn răng nói.

“Không”. Cô mỉm cười.

Hai người trừng mắt nhìn nhau, một người lạnh lùng, một người bướng bỉnh, không ai chịu nhường ai.

Đáng ghét, đáng ghét! Chẳng nhẽ anh rất muốn cô ra ngoài? Móng tay cầu cô cắm vào thịt muốn gãy, nụ cười cứng ngắt, cô bực không thể nhào đến mà đánh anh.

“Em đã mang quần áo của hai người đến đây rồi!”. Cô chỉ vào ghế salon, động tác cứng ngắt.

Ấm hiệu này rõ ràng rồi chứ? Hai người mau mặc quần áo vào, thiếu nữ vị thành niên đã về nhà, không cần diễn bộ phim hạn chế lứa tuổi nữa!

“Không cần!”. Anh lạnh nhạt nói.

A, anh muốn nói sau khi cô đi thì bọn họ sẽ tiếp tục làm tiếp sao?

Răng rắc!

Toàn bộ lý trí và sự dạy dỗ cẩn thận đều bị vỡ tan, sự ghen tỵ làm cô phát điên, con mắt trong suốt tóe ra lửa giận, nụ cười ở khóe miệng cũng run rẩy.

Cô đến bên cạnh lò sưởi, rút một cây đuốc, cười rạng rỡ, bước đi một cách ưu nhã, từ từ đến cạnh bàn.

“Có vẻ như cô cảm thấy rất lạnh? Để tôi cho cô ít lửa”. Cây đuốc duỗi ra, dính vào đồng quần áo y phục. “Phùng” một tiếng, toàn bộ quần áo đắt giá đều bốc cháy.

“A! Quần áo của tôi!”. Mỹ nữ tóc đỏ sợ hãi kêu lên, bởi vì sợ hãi nên càng ôm chặt Thượng Quan Lệ.

Còn chưa buông tay? Hỏa Nhã Hoan nheo mắt lại, nở một nụ cười thật tươi, cặp mắt càng lấp lánh tỏa sáng dưới ánh lửa.

“Cô còn ôm anh ấy? Chắc là cô chưa đủ ấm, còn rất lạnh?”. Cô lại duỗi cây đuốc về phía trước.

Lần này, lửa liếm vào mái tóc đỏ xinh đẹp kia ——

“HỎA NHÃ HOAN!”.

Tiếng người đàn ông gầm lên, vang tận mây xanh.

Cô gái người anh thét lên một tiếng, trần truồng chạy ra khỏi phòng, đúng là một hình ảnh làm chấn động lòng người.

Đầu tiên cô ta nhảy vào trong bể nước dập tắt mái tóc đỏ đang bốc cháy sau đó chạy nhanh vào xe hơi, hoảng sợ ra lệnh tài xế mau lái xe chạy thẳng đến sân bay quốc tế. Một đám cán bộ cao cấp của “Tuyệt thế” đứng há mồm, khiếp sợ nhìn hình ảnh hiếm khi thấy được này.

Sau đó tiếng gầm thét đến gần hơn làm chấn động lỗ tai của mọi người.

“Cứu mạng!”. Thân thể mảnh khảnh chạy vào phòng khách, vội vàng tìm chỗ ẩn nấp.

Cuộc thảo luận trong phòng khách đã dừng lại từ lâu, mấy người trong trạng thái thờ người nhìn Hỏa Nhã Hoan chạy đến giống như có lửa thiêu mông.

“A, Nhã Hoan, em đã trở lại rồi!”. Mặt Quỷ mất tinh mím cười hoan nghênh, rất ân cần với mỹ nữ.

Cô vừa thấy có người chào hỏi mình, chạy thẳng ra sau lưng của Mặt Quỷ, hai tay kéo lấy quần áo của anh ta.

“Cứu em!”. Cô nhỏ giọng cầu cứu, thở dốc.

“Cái gì? Cứu gì?”. Anh ta không hiểu đang có chuyện gì xảy ra.

Ba giây sau chân tướng lộ ra, người khiến Hỏa Nhã Hoan chạy trốn chết bước vào phòng khách. Tiếng gầm không còn nhưng lửa giận trong đôi mắt Thượng Quan Lệ chưa tắt, có thể giết người trong nháy mắt.

“Ra ngoài!”. Anh nhìn chằm chằm vào Hỏa Nhã Hoan nói.

Đôi mắt cô chớp chớp, cô vẫn núp sau lưng Mặt Quỷ, thà chết không ra.

“Nếu anh không mắng em thì em sẽ ra ngoài!”. Cô cò kè mặc cả.

“Lão đại, anh bớt giận”. Mặt Quỷ đứng giữa, mồ hôi chảy ròng ròng vội vàng nói chuyện chỉ sợ bị lửa giận liên lụy đến người.

Người đàn ông tóc vàng cũng vào cuộc nhưng chỉ đứng ở xa không dám lại gần.

“Đúng thế lão đại, dù muốn tính sổ thì anh cũng phải mặc quần áo vào đã”. Anh ta nhỏ giọng nói. Lão đại không mặc quần áo, đứng ở chỗ này “diệu võ dương oai”, muốn bọn họ nổi lên tự ái của phái nam à?

Tổng quản nhanh chóng đưa áo ngủ cho Thượng Quan Lệ, tránh cho ông chủ của ông “lộ liễu” quá mức.

“Anh trai, không phải là anh đang “bận” sao? Tại sao lại xuống lầu họp với chúng ta vậy?”. Thượng Quan Mị mím cười, vỗ về con mèo con.

“Còn chuyện gì mà em không làm được hả?”. Anh không bị lừa, ánh mắt không mềm xuống.

“Hu hu”. Tiếng khóc đè nén bật ra từ trong môi, cô lùi về phía sau một bước, diễn vai tiểu tức phụ. (tiểu tức phụ là con dâu nhỏ).

Ánh mắt nai con Bambi xuất hiện, một loạt ánh mắt như đèn pha nhìn thẳng vào anh. Anh vừa nhấc mắt thì cả đám người đem cảm giận bất bình nuốt vào bụng.

Tạo phản, tạo phản cả rồi! Còn có thiên lý không hả? Anh mới là ông chủ! Anh mới là người bị hại mà!

Chỉ cần cô đưa ra ánh mắt này thì tất cả mọi người đều bênh cô, bởi vì cô thu phục lòng người như thế, chẳng nhẽ muốn đổi cả Tổng giám đốc của “Tuyệt thế” hả?

Hỏa Nhã Hoan còn ra vẻ lau nước mắt, khóe mắt liếc nhìn phản ứng của mọi người, còn cố tình thút thút mấy cái để tăng cường hiệu quả.

“Em xông vào phòng lúc nào?”. Mặt Quỷ nhỏ giọng hỏi.

“Lúc mà cái cô đó kêu ‘không, không được’”. Cô trả lời.

Thượng Quan Mị cười khê, khuôn mặt rõ đang xem kịch vui: “Tôi đã nói trước với cô gái kia rồi, mặt dày mày dạn ở lại là sẽ gặp nguy hiểm, vậy mà cô ta không nghe”.

Cô gái này dám ở lại, tự động đưa tới cửa, đây đưa với Thượng Quan Lệ, lại còn cởi hết quần áo chạy đến thư phòng. Lúc này được nếm sự “Chiêu đãi” nhiệt tình của Hỏa Nhã Hoan chắc chắn sẽ không bao giờ dám xuất hiện nữa.

“Em không nên xuất hiện ở những nơi không nên đến”. Sắc mặt Thượng Quan Lệ trầm xuống, đối với việc cô xông vào rất không vui.

“Đừng mắng em ấy, em ấy không cố ý”. Thần Du cười gượng, mặc dù trong lòng khá sợ nhưng trước mặt mỹ nhân quyết không phản chiến.

Ánh mắt sắc bén nhìn đến, mọi người run lấy bầy vì gió lạnh ào tới.

“Đợi đến khi cô ấy phòng hỏa đốt nhà thì cậu cũng muốn cãi lại là cô ấy sưởi ấm cho người đi đường à?”. Mọi người cười lạnh, hỏi lại một câu rất châm chọc.

Hỏa Nhã Hoan nhảy lên, không thèm giả bộ nữa, giận dữ mặt đỏ bừng, chỉ vào mặt Thượng Quan Lệ.

“Mắng em? Hừ, sợ em nghi ngờ sự khỏe mạnh của anh à? Dù sao thì anh cũng thích lại loại phụ nữ ngực lớn, eo nhỏ, mông tròn, anh có thể ưm! ưm, ưm, ưm —”. Cô còn chưa nói xong thì môi đã bị che lại.

“Nhã Hoan, nói nhiều quá cũng không tốt đâu”. Thần Du anh đứng xông lên, che miệng cô, lo lắng nhìn về phía Thượng Quan Lệ.

Chết rồi! Sắc mặt ông chủ rất khó coi, như muốn giết người!

“Chuyện của anh không cần em quản đến!”. Câu trả lời của anh rất lạnh lùng, ánh mắt nhìn vào khuôn mặt xinh xắn của cô.

Không cần quản đến! Chỉ mấy chữ đơn giản cũng đâm vào lòng của cô. Cô cắn môi đỏ mọng, dùng sự tức giận để che giấu sự đau lòng.

“Vậy bây giờ em muốn làm gì cũng không liên quan đến anh phải không?”. Cô tức giận, gạt tay của Thần Du, đi lên tầng hai “thực tập” cho anh xem.

Ánh mắt sắc bén bắn đến trên mặt Mặt Quỷ.

“A — anh nghĩ là, em đã tìm nhầm người rồi —”. Mặt quỷ lau mồ hôi, hai chân run rẩy không thể làm gì được.

Tha mạng cho anh ta đi, coi anh ta như người qua đường là được rồi, đừng có liên lụy đến anh ta!

“Được rồi, anh tìm người ngoại quốc phải không? Vậy thì em cũng tìm một người ngoại quốc”. Ánh mắt của Hỏa Nhã Hoan rơi trên người Thần Du. “Anh, đến đây”. Cô ra lệnh, kéo người đi đến cầu thang.

Cái gì là muốn mời, anh là bắt đắc dĩ mà!

“Nhã Hoan, dù em rất ghét anh nhưng cũng đừng mượn dao giết người chứ?”. Lần này người khóc không ra nước mắt đối thành Thần Du.

“Mấy anh có phải là đàn ông không vậy?”. Không tìm được người giúp đỡ, cô giậm chân tức giận.

“Bọn họ biết trong căn phòng này ai là người có quyền quyết định”. Thượng Quan Lệ đến gần nhìn từ trên cao xuống, nhìn kỹ dáng người mềm mại của cô, sâu trong con ngươi có ánh sáng chột lóe rồi biến mất.

“Tại sao anh có thể chơi gái mà em không thể chơi đàn ông?”. Cô không phục!

“Em còn chưa trưởng thành!”.

“Vậy sau khi trưởng thành có thể sao?”.

“Người đàn ông nào đụng đến em thì anh sẽ chặt hẳn ta”. Thượng Quan Lệ lãnh khốc nói, lời ít ý nhiều, không cần nói mọi người đều hiểu anh muốn chặt nơi nào của đàn ông.

Thần Du và Mặt Quỷ run rẩy, hai người cùng khép chân lại.

“Trên đời có nhiều đàn ông như vậy, anh có thể đề phòng đến lúc nào?”. Cô quật cường ngẩng cao đầu nhìn chăm chăm vào anh, trong mắt có nước mắt đang chuyển chuyển. Cô nắm chặt quả đấm không để cho nước mắt chảy ra. Đáng ghét, chẳng lẽ anh không biết là cô đang ghen tỵ sao?

“Em sẽ không có cơ hội tiếp xúc với đàn ông”. Anh cười lạnh, đáng sợ khiến cả phòng run rẩy.

“Em sẽ đi tìm cho anh xem!”. Cô giậm chân, kêu lên.

Mắt lớn trừng mắt bé, lửa giận bốc lên không ai nhường ai.

“Trí giả”. Anh nhìn cô chăm chăm, quát lên.

Trong góc phòng trí giả Mắt Bạc đi ra, hơi thở bình thản, bình thường nếu hần không phát ra tiếng thì rất ít người phát hiện ra hần.

“Đi xử lý công việc, ba ngày sau đưa em ấy đến trường học nội trú ở Thụy Sĩ, trước khi trưởng thành, không cho em ấy ra ngoài dù chỉ một bước”. Sau khi ra lệnh, anh cười lạnh xoay người rời đi.

Trường học đó rất nổi tiếng, nội quy nghiêm ngặt, bảo vệ rất cẩn thận. Nói đó là trường học không bằng nói đó là ngục giam.

“Vậy thì sau khi em ấy trưởng thành thì sao?”. Thượng Quan Mị hỏi.

Âm thanh truyền tới từ xa.

“Theo kế hoạch, gả đi!”.

5. Chương 5

Đồng Sơn là khách sạn thuộc sự quản lý của “Tuyệt Thế”, trong căn phòng của tầng cao nhất có một đôi nam nữ đang rất bận rộn.

“Hỏa Nhã Hoan!”. Thần Du hô tên đầy đủ của cô trong sự hoảng sợ.

“Hi!”. Cô chào hỏi, đôi mắt nhìn chăm chăm vào anh ta.

Thần Du nhanh chóng cuốn chăn che cảnh xuân trên giường, anh ta trừng mắt nhìn thiếu nữ ở mép giường đầy phòng bị: “Làm sao em lại biết chỗ này? Không phải em nên ở nhà và sửa sang hành lý sao?”. Anh ta kéo cái chăn phòng ngừa mình bị nhìn sạch.

“Sửa soạn hành lý? Kiếp sau đi! Còn lâu em mới đi Châu Âu!”. Cô xì mũi coi thường, hơi tiếc vì không được nhìn từ đầu đến cuối cái đó. Trong một ngày hai lần cô được nhìn thấy cảnh triền miên. Nếu như có bài kiểm tra sinh lý thì chắc chắn cô sẽ đứng đầu.

“Lão đại sẽ tức điên”. Thần Du lẩm bẩm, chui đầu vào trong chăn. Vì chuyện xảy ra trừ vể mặt anh ta đang cứng đờ thì chỗ nào cũng mềm nhũn.

“Mục đích của em chính là làm cho anh ấy phát điên”. Hỏa Nhã Hoan hừ hừ mấy tiếng, xoa xoa cằm. “Ngoài ra thì rốt cuộc cái gì ‘Không được’?”. Cô rất có tinh thần học hỏi, con mắt to tròn nhìn chăm chăm đợi đáp án.

Đôi nam nữ đang nằm đè lên nhau nằm trên giường kinh ngạc nhìn chăm chăm vào cô, duy trì tư thế trong ba phút không nói gì được.

“Cô ấy là ai?”. Mỹ nữ tóc đen đôi mắt mờ mịt.

“A, cô ấy là con gái nuôi của ông chủ anh”.

“Tại sao cô ấy lại ở chỗ này?”. Vấn đề quan trọng nhất lại hỏi với giọng rất nhỏ.

Thần Du há hốc mồm cứng lưỡi không thể nói ra lời giải thích hợp lý

“Vị này, chúng ta có thể đổi chỗ cho nhau không?”. Hỏa Nhã Hoan hỏi, cố gắng khuyên để “Đổi tướng trước trận”.

Mỹ nữ tóc đen thở dốc vì kinh ngạc, sắc mặt biến đổi: “Không biết xấu hổ, quyến rũ cả thiếu nữ vị thành niên!”.

Cô ấy tát Thần Du một cái, nhanh chóng mặc quần áo vào, ra ngoài không thèm quay đầu lại.

“Tôi —— tôi ——”. Anh ta ôm mặt, miếng thịt béo sắp vào đến miệng lại chạy mất rồi.

“Thật tốt quá, chị gái này thật dễ nói chuyện!”. Hỏa Nhã Hoan lại rất mừng rỡ, hai cánh tay mở ra nằm lãn ra giường.

Lúc cô lên giường thì Thần Du giật mình, cuốn chăn chặt cả người chạy xuống giường, cách xa cô, càng xa càng tốt.

“Này, làm sao anh phải tránh hả? Mau lại đây”. Cô nhú mào lộ mặt ra khỏi chăn. Cô rất không vui khi thấy anh ta bỏ chạy, môi trề ra.

“Đùa à, nằm trên giường với em thì làm sao anh còn có thể nhìn thấy ánh mặt trời ngày mai”. Về mặt Thần Du hoảng sợ, dùng sức lắc đầu, chỉ hận không thể lắc cả óc bay ra ngoài.

“Tiểu quỷ nhất gan, có chuyện nhỏ này cũng không dám làm, thật thiệt cho em còn trốn ra ngoài muốn giúp anh một tay”. Cô nằm trên giường lớn, tóc đen để toán loạn, cái chăn đã bị lột ra chỉ còn lại ga giường trắng thuần khiết làm cô càng kiều diễm xinh đẹp hơn.

“Em muốn làm cái gì?”. Thần Du kéo chặt cái chăn, uất ức cắn môi dưới.

“Anh ấy muốn đưa em đi, em không để cho anh ấy làm đúng ý mình. Chúng ta cho anh ấy biết thế nào là lễ độ. Lên đi”. Cô rất kiên quyết, thân thể mềm mại phanh ngựa, dạng hai tay hai chân, nằm trên giường hình chữ đại ().

Hừ, còn lâu cô mới để mặc cho anh an bài mọi chuyện, ngoan ngoãn trở thành con cò của anh. Trước khi Thượng Quan Lệ đưa cô ra nước ngoài, cô muốn nháo mọi chuyện đến kinh thiên động địa để cho anh chịu chút đau khổ.

“Lên cái gì?”. Thần Du ngốc trệ.

“Đề lên người em chứ gì”. Lời cô nói ra chỉ làm người ta kinh ngạc ngày càng nhiều.

“Không cho phép!”. Lời nói bác bỏ đơn giản vang lên.

Bên trong yên lặng, hai người trên giường và dưới giường giật mình, dùng tốc độ chậm nhất quay đầu lại.

Một bóng đen khổng lồ không biết là xuất hiện từ lúc nào, đứng trước cửa ra vào, ánh mắt sắc bén lạnh lùng nhìn thẳng vào cô. Về mặt âm trầm dọa người, không biết là anh đã nghe được bao nhiêu.

Theo phản xạ Thần Du kẹp chặt hai chân lại, rất sợ bị sự tức giận của Thượng Quan Lệ cắt đi. Chết rồi. Không những anh ta bị lời nói của Hỏa Nhã Hoan hù chết mà còn bị lời nói của cô hại chết rồi. Hu hu, chàm còn chưa được chàm vào, cũng đâu phải là ăn trộm, nhưng mà cái mông của anh ta còn bị con bé này nhìn rồi, lại còn cho con bé xem xuân cung sống, như vậy không tính là có tội chứ?

“Lão, lão, lão, lão, lão đại”. Thần Du run cầm cập, mồ hôi rơi toán loạn. “Tôi tôi... không có, không có ——”. Run rẩy như lá trước gió, anh ta phải cãi lại vì trong sạch của mình.

“Đi ra ngoài”. Thượng Quan Lệ nói, phân rõ phải trái không đổ oan cho người vô tội.

Thần Du nhận được lệnh mà vui mừng phát khóc, chạy nhanh ra ngoài, vì cảm ơn Thượng Quan Lệ không giết anh ta nên anh ta còn cẩn thận khóa cửa lại.

“Sao anh lại đến đây?”. Hỏa Nhã Hoan bỏ dậy, ôm gối trước ngực nhỏ giọng nói nhưng trong lời nói lại không hề cảm thấy kinh ngạc.

“Người mù cũng có thể tìm thấy được vì những đầu mối em để lại”. Thượng Quan Lệ nhìn chăm chăm vào cô, nét mặt sương lạnh, trông mắt đen ánh lên sự không tự nhiên.

Đôi môi đỏ mọng cong lên, quạt cường quay đầu đi không thèm nhìn hấn.

“Nếu như biết em để lại đầu mối sao anh còn nói toạc ra?”. Cái người đáng ghét không hiểu phong tình này.

Tất nhiên là cô sẽ không hiến thân cho Thần Du rồi, cô làm như vậy cũng chỉ để Thượng Quan Lệ đến, chứng minh cô không phải là đứa nhóc để anh tùy ý định đoạt.

“Mau theo anh về nhà”. Anh đi đến nhìn từ trên cao xuống sắc mặt tái xanh.

“Không”. Khuôn mặt nhỏ nhắn quạt cường.

“Đi về”. Bây giờ anh dùng đến cả ánh mắt lạnh lùng sở trường nhất của mình.

“Không!”. Cô thà chết không đi, nếu như cô trở về nhất định sẽ bị đưa đi Châu Âu. “Nếu như anh đồng ý cho em ở lại Đài Loan thì em sẽ suy nghĩ đến chuyện trở về”. Cô cò kè mặc cả, vừa quan sát sắc mặt của anh.

A, tình huống không lạc quan rồi, anh bắt đầu nhú mày.

“Không đưa em đi thì Tuyệt thế sẽ rối tung lên mất”. Thượng Quan Lệ lạnh nhạt nhìn cô một cái.

Cô phải làm sao thì mới có thể làm anh yêu cô? Chẳng lẽ anh không biết rằng cô đã yêu anh rất nhiều năm rồi?

Nghĩ đi nghĩ lại đôi mắt lại đỏ lên.

“Chẳng lẽ anh không thích em sao? Dù một chút cũng không sao?”. Cô làm bộ đáng thương hỏi, thân thể mềm mại cọ cọ trong lòng anh như một con mèo nũng nịu.

Trả lời cô là tiếng thở dốc.

Ah, không phải là cô đã cọ đến chỗ nào rồi chứ? Tại sao anh lại thở gấp như vậy?

Nhìn thấy nước mắt trong suốt của cô, trái tim Thượng Quan Lệ đau nhói. Tình cảm nào đó chảy ra vừa nhanh vừa mãnh liệt, đánh thẳng vào lý trí đóng băng của anh mà anh không thể kháng cự.

Đáng chết! Tại sao anh lại cảm thấy đau lòng? Chẳng lẽ anh thương cô, chiều cô không phải vì báo thù?

“Đừng đưa em đi có được không?”. Cô nhỏ giọng hỏi, tựa vào người anh, đôi tay vòng quanh cổ anh. Lúc mới đến Thượng Quan gia, cô thích nhất là tư thế này, tựa vào ngực anh.

Anh nhắm chặt mắt lại như đang chịu đựng sự giàu vò đau khổ.

“Không được”. Thượng Quan Lệ nghiêng răng nói, hai cánh tay vòng lại ngăn cản sự hấp dẫn ngây thơ của cô.

“Anh thật đáng ghét! Đáng ghét! Đáng ghét! Đáng ghét!”. Nước mắt chảy xuống, cô vừa khóc vừa mắng, dùng chân ra sức đạp anh cho hả giận. So với việc phải ở trường học nội trú thì việc phải rời xa anh mới làm cho cô khó chịu.

Chẳng lẽ anh nhẫn tâm bắt nàng sang Châu Âu bằng được?

“Em sẽ quen với cuộc sống của nơi đó”. Anh bá đạo kết luận, không nói với cô nữa, cố ý đưa cô đi, chặt đứt tất cả những mập mờ trước đó.

Trong hốc mắt đều là nước mắt, đôi môi đỏ mọng cắn thật chặt, dùng sức kéo tóc của anh. Được, Thượng Quan Lệ, chính anh đã bức em.

Cô quyết định sẽ “phá hư” anh.

Đầu tiên cô sẽ dùng “sắc dụ” buộc anh ăn vào, sau đó tuyên bố cho tất cả người bên trong “Tuyệt thế” biết. Ha ha, đến lúc đó anh không muốn nhận cũng không được.

Người khác thì cô không biết nhưng nếu Thượng Quan Mị biết có cơ hội chinh anh trai thì nhất định sẽ vui mừng mà giúp đỡ.

Có sự giúp đỡ của Thượng Quan Mị thì giống như một quốc gia có quân đội trợ giúp khẳng định sẽ thành công.

“Không, em không rời khỏi anh!”. Hỏa Nhã Hoan ở trong lòng anh trúc trắc hôn, dùng cánh môi non mềm ma sát với môi anh, phát tiết sự thất vọng trong lòng. Toàn thân anh cứng đờ, mặc cho cô làm càn, thậm chí không đẩy cô ra.

Hôn một lúc, cô ngẩng đầu nhìn anh. Anh không hề cự tuyệt làm cô cảm thấy kỳ quái.

“Anh uống say sao?”. Cô nhú mào, cô thấy được hơi rượu.

“Có uống nhưng không say”. Anh phủ nhận, đến gần hơn với cô, hơi thở phả trên da thịt của cô.

Gạt người!

Mặc dù nhìn Thượng Quan Lệ rất bình thường nhưng đôi con ngươi đen kia có chút kỳ lạ, khác hẳn sự lạnh lùng bình thường, bên trong như có một ngọn lửa thiêu đốt.

Hơn nữa, hơi thở của anh nóng hơn bình thường vài phần, làm cho da của cô cũng phiền hồng — nguy rồi, anh uống rượu!

A, không, phải là: Ha ha, thật tốt quá, bởi vì anh uống rượu nên thất thân, đây chính là tình huống thường diễn ra trên ti vi mà!

Thấy thời cơ đã đến, đôi tay nhỏ bé nắm lấy quần áo của anh, vụng về cởi bỏ cúc áo, tính toán ăn anh sạch sẽ. Kiến thức của cô là hữu hạn nhưng tối thiểu vẫn biết, làm chuyện xấu thì phải cởi bỏ quần áo trước.

“Dừng tay!”. Thượng Quan Lệ thông thả nói, nhưng hai tay lại không nhúc nhích, mặc cho cô làm bừa.

“Không!”. Cô tiếp tục làm, không nâng đầu lên. Đùa sao, chuyện còn chưa làm, sao cô có thể ngừng tay được.

Đột nhiên, cổ tay của Hỏa Nhã Hoan bị Thượng Quan Lệ cầm, bên hông có một cánh tay rắn chắc ôm đến, cả người như bị xoay chuyển, sau đó đã bị đặt dưới thân anh. Tim cô khẩn trương đập nhanh, mắt trừng lớn nhìn anh, chớp chớp.

“Em thích nghịch lửa, phải không?”. Hô hấp của anh rất nóng, thổi thổi khí ở bên tai cô, ánh mắt lóe sáng.

Hỏa Nhã Hoan nóng mặt, vùng vẫy thoát khỏi tay anh. Không biết vì sao trong lòng cô cảm thấy hơi sợ.

“Nói lung tung, em không đốt lửa”. Hừ! Anh đổ oan cho cô! Ở đây làm gì có lửa!

Cô quay người muốn bỏ đi, chờ sau khi lấy lại tâm tình thì sẽ đến tìm anh tiếp. Nhưng vừa quay người thì bả vai bị trầm xuống, bị anh kéo trở về ôm chặt lấy. Hai người, ngực tiếp ngực, đùi tiếp đùi, ở nơi bụng dưới của cô còn cảm nhận được nơi cứng rắn nóng bỏng xấu xa đang chọc chọc cô — Hỏa Nhã Hoan ngây người, xấu hổ đỏ mặt.

“Anh... Anh làm gì?”. Tim cô đập rất nhanh, hô hấp cũng khó khăn, cả thân mình bị anh đè không thở nổi.

Không đúng, phải là cô bắt nạt anh mới đúng, tại sao mới vài giây mà toàn bộ tình huống đều thay đổi? Cô bị anh nằm đè lên, là sơn dương chờ bị làm thịt.

Thượng Quan Lệ cúi đầu, ghé vào tai cô nói, đổi khách thành chủ, ôm chặt thắt lưng của cô: “Anh làm hư em rồi, em muốn bức anh động thủ phải không?”. Anh gần từng tiếng nói.

“Cái gì động thủ?”. Cô nhỏ giọng hỏi phát hiện anh khác hẳn trước kia.

Rượu làm anh mất lý trí, giải phóng sự cuồng dã của anh. Sau khi mất bình tĩnh thì nhìn anh rất nguy hiểm, làm tim cô đập nhanh mà cũng run run.

“Động thủ như thế này”. Anh nở nụ cười, cười dữ tợn, một bàn tay đặt trên áo cô, xé một cái.

“A!”. Cô sợ hãi kêu to, theo bản năng giãy giụa, xoay người thoát khỏi giường.

Quần áo bị xé, da thịt tiếp xúc với không khí không đến một giây thì cô đã bị Thượng Quan Lệ ôm vào, bao lấy nơi đầy đà, bừa bãi nhu nhu, âu yếm, mang đến sự kích thích cho cô. Đầu tiên cô cảm thấy ngực lạnh sau đó chuyển thành cảm giác nóng bỏng, nơi đầy đà rơi vào bàn tay của anh.

Hỏa Nhã Hoan vừa thở gấp vừa kêu lên, mặt nóng lên, tim đập bùm bùm, thẹn thùng muốn giãy giụa, tay chân loạn xạ nhưng giãy giụa thế nào cũng không thoát được.

Tuy Thượng Quan Lệ đang say nhưng dùng lực không hề nhỏ, cô dùng toàn lực nhưng vẫn không thoát khỏi vòng tay anh.

Đúng lúc này cổ cô tê ngứa, môi bạc nóng bỏng đặt lên, đầu tiên là mút nhẹ nhàng sau đó mạnh lên, rồi gặm cắn.

“Lệ.... Lệ... Đây, anh tỉnh táo lại một chút.... Anh say rồi....”. Cô giãy giụa, suy nghĩ muốn khi dễ anh đã bay lên chín tầng mây. Dưới sự âu yếm của anh, thân thể cô thật khó chịu, lúc nóng lúc lạnh, như trong lò thiêu, lại như ở trong nước!

Anh mặc kệ, thân hình đè lên người cô, khi ánh mắt nhìn đến làn da trắng nõn non mềm thì con ngươi đen tóa lửa, môi anh ấn mạnh lên cổ cô, tạo ra một ấn ký.

“A!”. Cô kêu lên một tiếng, không rõ là đau hay do khoái cảm truyền đến.

Xong rồi, anh tích cực như thế này, khóa học giáo dục sức khỏe ở trường không đủ dùng rồi.

Làm sao bây giờ? Chắc là cô nên chống cự. Nhưng đây là biện pháp tốt nhất. Với lại cô đã quyết định kiếp này cô đã định anh rồi!

Đầu óc cô loạn lên, sự tấn công của Thượng Quan Lệ cũng không dừng lại, bàn tay vẫn phủ lên nơi đầy đà của cô, đầu ngón tay thô ráp ma sát đỉnh nụ hoa, cắn thận chà sát.

“A....!”. Hỏa Nhã Hoan nhẹ nhàng rên rỉ, e lệ đỏ mặt, trong cơ thể dấy lên một nguồn nhiệt năng, cảm giác tê dại làm thần trí cô lơ mơ không suy nghĩ được gì.

Mỗi một nơi tay Thượng Quan Lệ thăm dò đến, từ bên hông cô, vuốt ve cặp đùi non mềm, hơi thở mãnh liệt của đàn ông với khoái cảm xa lạ, trong đầu cô trống rỗng, chỉ có thể nhắm mắt lại nhẹ nhàng thở.

Ở giữa nơi non mềm, có một vật cứng đang đặt, chen chúc ở giữa, tuy cách một lớp quần áo nhưng cô vẫn cảm giác được sự cứng rắn và nhiệt năng. Cái đó đặt nơi non mềm, cách một lớp vải, mỗi một động tác càng kích thích hơn.

Cô run rẩy, đương nhiên hiểu được cái đó là cái gì, giữa hai chân bởi vì bị nhiệt năng kích thích, tình triền chảy ra, thấm ướt quần nhỏ.

Cô vươn bàn tay nhỏ bé, tim đập nhanh, tò mò muốn sờ, đến khi sắp chạm vào thì lại thẹn thùng thu tay lại.

“Muốn sờ?”. Âm thanh trầm thấp vang lên, không có ý phản đối.

Cô dùng sức lắc đầu, má phẩn đỏ lên, chôn mặt trên giường, xấu hổ không dám nhìn anh.

Ông trời! Bị anh nhìn thấu ý đồ, cô làm sao có thể nhìn mặt anh đây? Anh vậy mà đoán được cô muốn sờ cái kia — cái kia — Thượng Quan Lệ vẫn nửa tỉnh nửa say, động tác vẫn âu yếm khiêu khích, lần sờ đúng nơi, dùng đúng lực, khơi mào tình dục của cô. Anh xoa xoa ngực đầy đà, mút lấy nụ hoa đỏ bồng, dùng môi lưỡi tra tấn cô, đến khi cô thở dốc mới chuyển lên chiếc cổ trắng ngần.

Phòng ngủ to như thế bên trong tràn ngập xuân sắc, Hỏa Nhã Hoan liên tục thở dốc than nhẹ, thần trí bị anh làm loạn, hai tay ôm chặt lấy thân hình to lớn của anh, hoàn toàn mất đi vẻ rụt rè, đôi mắt to tròn cũng mờ sương, mông lung nhìn anh.

Cô không chịu được sự kích thích của anh, lý trí dừng lại, xoay xoay thân hình, dùng cách thức ngốc nghếch nhiệt tình hôn anh. Thượng Quan Lệ gặm nhẹ một tiếng, vuốt ve thân hình kiều diễm mềm mại của cô, kích thích từng chỗ mẫn cảm của cô.

Bỗngưng anh xoay người một cái, đặt Hỏa Nhã Hoan lên giường, từ trên cao nhìn xuống, nhìn toàn bộ thân hình của cô, lửa dục trong mắt như thiêu cháy người cô.

“Tiểu Hoan”. Anh thấp giọng kêu, ánh mắt như lửa, cúi đầu xuống, hôn ngực đầy đà mềm mại của cô.

“A —— ừm ——”, thẹn thùng khó chịu, nhắm chặt mắt mặc anh muốn làm gì thì làm.

Bàn tay đi xuống, kéo chiếc quần nhỏ, chạm vào nơi mềm mại ẩm ướt đang chờ anh.

Khi anh chạm vào đóa hoa triều mật, thân thể cô run run không thể khắc chế, da thịt non mềm ma sát với da thịt ngăm đen của anh.

Ông trời, anh đang làm gì thế! Làm sao có thể sờ nơi đó của cô, sao có thể đem ngón tay nhập vào nơi đó —— hoa hạch mẫn cảm bị kích thích dẫn đến hàng ngàn khoái cảm, làm cô run rẩy, hai tay ôm chặt bờ vai của anh nắm thật chặt, để phát tiết cảm giác kỳ lạ.

Ngón tay của anh dấn xuân triều, xâm nhập vào hoa kính ướt át, bởi vì nơi ẩm ướt nóng bỏng non mềm mà găm nhẹ, thân hình cao lớn áp lên người cô, như muốn khắc nhập cô vào cơ thể.

Khát vọng rất lâu như con ngựa hoang thoát cương, anh tách đôi chân thon dài của cô, ngón tay nhu sát đóa hoa của cô nhìn cô run rẩy rên rỉ.

“Tiểu Hoan, tiểu Hoan của anh”. Anh nhỏ giọng lẩm bẩm, cầm thắt lưng mảnh khảnh, kéo cô gần hơn.

Cô há mồm thở hổn hển, trên mặt đỏ bừng, trên da thịt tuyết trắng đỏ đầy mồ hôi.

Thượng Quan Lệ rút ngón tay dài ra, cô vội kêu một tiếng, hoa kính tràn ra càng nhiều xuân triều, thấm ướt cả ngón tay của anh.

Anh tiến người, để dục vọng đứng thẳng ma sát đóa hoa non mềm.

Cô thở dốc, cảm giác được đỉnh ma sát, ép đến, áp lực của hoa khẩu, uy hiếp muốn xâm chiếm cô, ra hiệu cho cơ thể cô.

“Lệ, em yêu anh”. Cô nhẹ giọng nói, lặng lẽ chờ đợi lúc cô hoàn toàn thuộc về anh, nháy mắt, cơ thể đặt trên người cô cứng đờ, sau đó hoàn toàn yên lặng bất động, dường như mất đi hô hấp.

Đột nhiên anh giật người nhảy ra khỏi giường, rời khỏi thân hình mềm mại của cô. Âm trầm nhìn cô, thật lâu không nói, ánh mắt trong trẻo, có vẻ như đã thanh tỉnh hơn.

Thấy biểu tình của Thượng Quan Lệ lòng cô nửa lạnh nửa thanh.

Nguy rồi, câu nói chân thành lại thành chú ngữ làm cho anh cứng người cũng làm mất kích tình, làm cho lý trí chết tiệt của anh quay lại.

Đáng giận! Anh còn chưa đủ say! Chỉ một câu nói đã làm anh bừng tỉnh. Hỏa Nhã Hoan tức giận muốn đập đầu vào gối.

Thiếu một chút, chỉ một chút thôi, anh sẽ trúng kế, từ nay về sau thành người của cô.

“Lệ ——”. Cô nhỏ giọng kêu, lui vào trong giường, mất đi nhiệt độ cơ thể anh, đột nhiên thấy lạnh.

Anh đưa lưng về phía cô ngồi ở mép giường, bả vai cứng ngắc, không biết nén cái gì, dường như là không thoải mái.

“Lệ, quay lại đây”. Cô cố gắng ma sát thân hình anh, muốn gỡ trò cũ. Dù sao chỉ thiếu một chút là được rồi, cô không ngại làm lại.

Anh quay đầu trừng mắt nhìn cô, trong mắt chỉ còn sót lại chút tình dục, nhưng phần này đã bị lý trí áp đi, càng lúc càng phục hồi bình thường.

“Ngày mai em sẽ đi Châu Âu”. Anh trầm giọng nói, bắt đầu mặc quần áo vào. Vì lần này suýt nữa nổ súng khai hỏa nên ý chí muốn đưa cô đi càng mạnh hơn.

Nếu như anh và cô không tách nahu ra thì anh không thể đảm bảo sẽ không có chuyện gì xảy ra.

“Em không đi!”. Cô tức giận, ngồi trên giường nói to, giường nay múa vuốt.

“Được, em không đi, anh đi!”. Anh nghiêng rằng nói, quay đầu đi, buổi thảo luận đến đây kết thúc.

Hỏa Nhã Hoan ngồi trên giường sững sờ nhìn anh rời khỏi phòng. Cô không thể ngờ được hành động hiến thân của mình lại dọa anh chạy trốn.

Hu hu, hồngбет rồi, cô “hư” quá đã dọa anh chạy mất rồi.

6. Chương 6

Quả nhiên Thượng Quan Lệ là nam tử hán đại trượng phu nói được làm được, anh nói không trở lại là không trở lại.

Hỏa Nhã Hoan không ngờ dọa anh chạy mất 3 năm, anh đem toàn quyền xử lý công việc tập đoàn “Tuyệt thế” Châu Á cho Thượng Quan Mị.

Cô hao tâm tổn trí chuẩn bị tất cả, xuất ra tuyệt chiêu giả chết, mới lừa được anh về Đài Loan.

Dưới ánh mặt trời mùa đông, bóng dáng hai người quấn lấy nhau, khó có thể tách ra.

Ý nguyện của cô đã được đền bù, cô đứng hôn anh, cái lưỡi thơm không lưu loát dây dưa với anh, đôi tay ôm anh thật chặt. Cô thề sẽ không bao giờ để anh rời đi nữa.

Sau một lúc lý trí trở lại, Thượng Quan Lệ vất vả buông cô ra và dứt ra khỏi sự “Quấy nhiễu tình dục”.

“Em không làm sao cả?”. Anh hỏi lại, vẫn trong tình trạng khiếp sợ.

“Anh muốn tự mình kiểm tra không?”. Cô hi vọng hỏi, khuôn mặt nhỏ nhắn đưa về phía trước, cọ cọ vào trong ngực anh, tham lan hít lấy mùi thơm đặc trưng trong trí nhớ.

Cô còn chưa ôm ấp thì bắp thịt dưới cánh tay anh đã căng thẳng, anh mạnh mẽ ẩy cô ngã phịch trên ghế sofa.

Thân hình Thượng Quan Lệ trạng kiện, dù không tự mình động thủ cũng chỉ cần dùng một chút sức là có thể ẩy cô rất xa.

“A, đau quá!”. Cô kêu lên một tiếng, mông trắng đụng vào thành ghế gỗ. Cô vội vàng nâng tay xoa xoa. Không kiểm tra thì thôi, có cần phải đẩy cô như thế không? Ba năm rồi mà anh vẫn như thế sao?

“Gọi Y Sênh vào đây”. Thượng Quan Lệ trầm giọng nói, không kiểm tra mà muốn biết tình trạng sức khỏe của cô.

“Làm sao anh biết anh ấy đang ở Đài Loan”. Hỏa Nhã Hoan ngồi vững trên ghế salon, ấn phím nhẹ nhàng nói muốn gặp Y Sênh. Bây giờ tư thái của cô ưu nhã, dùng từ lễ phép, khác hẳn bộ dạng thô lỗ trước đây.

“Trong phòng có mùi được liệu”. Anh lạnh nhạt nói, ánh mắt nhìn đi nhìn lại cô vài lần.

Ba năm không gặp cô đã trở thành một mỹ nữ thanh tú động lòng người, ưu nhã mà nhỏ nhắn. Điều duy nhất không thay đổi đó là ánh mắt nai Bambi, chỉ cần chớp chớp đôi mắt là tất cả đàn ông đều sẽ rung động.

Lúc này cô đang nhìn anh, cặp mắt xinh đẹp chớp chớp, bĩu môi.

“Anh không muốn cùng với em sao?”. Cô thật thất vọng, cô còn muốn tiến thêm một bước nữa!

Đã ba năm rồi mà Thượng Quan Lệ vẫn tránh cô như tránh xà, không chịu ôm cô nhiệt tình sau thời gian xa cách lâu như thế, giống như sợ cô sẽ cắn anh vậy. Aish, cô đã cắn anh nhưng mà đó là chuyện từ lúc còn rất nhỏ, sao anh lại hẹp hòi như vậy?

Trí giả và Y Sênh cùng nhau bước vào, Thượng Quan Lệ gật đầu. Hai người đàn ông xuất sắc như nhau, hai huyết thống, một Trung một Tây, một nho nhã, một kín đáo.

“Tình trạng sức khỏe của cô ấy rất tốt, không bệnh không đau”. Y Sênh nói đơn giản ngồi trên một cái ghế sofa khác.

“Vết thương do đạn bắn thì sao?”.

“Đã chữa trị ổn thỏa, không đáng ngại”. Y Sênh trả lời, hai bàn tay đan vào nhau.

“Cô ấy rất rất gầy”. Thượng Quan Lệ bắt bẻ, nhìn chăm chăm vào cổ tay nhỏ gầy của cô.

“Có phải là đang bán thịt heo đầu mà bàn về cân nặng, chỉ cần anh muốn bán là sẽ bán được”. Hỏa Nhã Hoan nói nhẹ nhàng, cúi người nhấp chút hồng trà, tư thái ung dung bình tĩnh.

So với sự khấn trương của ba năm trước đây thì bây giờ do có sự chuẩn bị nên dù có nhìn thấy ánh mắt sắc bén của anh thì cô vẫn có thể giữ được bình tĩnh mà không run.

Cô phải thận trọng, lần này nhất định cô phải bắt được anh.

“Là ai đã truyền tin tức đến Châu Âu báo cho anh biết em bị người tình của Blackjack bắn chết?”. Anh ép hỏi, lửa giận dâng lên vì bị lừa gạt.

Cô đưa mắt nhìn xung quanh, nghiên cứu hình dáng ly trà, tránh ánh mắt bén nhọn của anh. “Anh nghĩ, đó sẽ là ai?”. Cô nhỏ giọng hỏi ngược lại.

“Thượng Quan Mị”. Tiếng rống giận dữ vang lên khắp tòa nhà ngôi sao năm cánh.

Tiếng đàn ông giận dữ đã ba năm không được nghe thấy...

Dùng đầu gối nghĩ cũng biết trong thiên hạ chỉ có em gái anh là người có lá gan soạn ra lời nói dối hoang đường đó để anh về Đài Loan. Mà anh vừa nghe tin Hỏa Nhã Hoan qua đời tra cũng không tra, lý trí biến mất vội vàng chạy về Đài Loan.

Đáng chết! Cô ấy vẫn có sức ảnh hưởng rất lớn đối với anh.

“Mị nhi không có ở đây!”. Đầu ngón tay Hỏa Nhã Hoan chậm rãi viên quanh ly trà, bình tĩnh, nhẹ nhàng.

Anh nhíu mày lại, vẻ mặt đáng sợ. “Nó đi đâu rồi? Chạy?”. Đốt lửa rồi muốn trốn trách nhiệm?

“Cô ấy có việc phải làm”. Hỏa Nhã Hoan không nói tỉ mỉ, cúi đầu uống hồng trà, cô đã học được cách nói chuyện trì hoãn sắc sảo của Thượng Quan Mị.

Mặc dù Thượng Quan Lệ không có ở Đài Loan nhưng cô không hề lười biếng mà cố gắng học xong khóa học thực nữ.

Có thể nói, cô đối với vấn đề này đúng là thiên phú dị bẩm, ông trời cho cô gương mặt động lòng người và sự giáp dục đã giúp cô có một phong cách thanh cao hoàn toàn phù hợp tiêu chuẩn thực nữ, không thể tìm ra khuyết điểm.

“Chuẩn bị cái gì? Nó chưa gây đủ phiền phức à? Ở Châu Âu, “Tuyệt thế” đã có tiếng xấu rồi, ngoài xử lý công việc bán đấu giá còn tìm phiền phức với Flores”.

“Thượng Quan tiểu thư đã nói với mọi người, Flores là tổ chức khủng bố rất độc ác, phải diệt trừ, hạ lệnh cho toàn bộ nhân viên tham gia vào, chỉ cần Flores đưa râu sang Đài Loan thì cô ấy sẽ ra tay”. Trí giả vẫn đứng trong góc từ từ đi lên.

Thượng Quan Lệ trả lời bằng một tiếng hít sâu.

“Đáng chết, mình phải sớm nghĩ rằng nó sẽ không an phận”. Anh mắng, ra sức vò vò mái tóc đen.

An phận? Muốn Mị Nhi an phận? Việc đó còn khó hơn lên trời! Cô ấy không ra khỏi cửa quây tung bừa là mọi người đã thấy may mắn lắm rồi, làm sao có thể hy vọng rằng cô ấy ngồi yên không làm gì!

“Hiện tại nó đang ở đâu?”. Thượng Quan Lệ hỏi, gân xanh nổi trên trán giật giật.

Cũng may là Thượng Quan Mị rất hiểu anh trai mình, biết rằng anh sẽ rất giận dữ nên đã chạy trốn không thấy bóng dáng. Nếu bây giờ cô ấy đang ở đây thì không thể bảo đảm rằng cô ấy không thể bị anh tranh chặt thành tám khúc.

Mấy người trong phòng nhìn nhau nhưng không ai lên tiếng.

“Không thể xác định được cô ấy đang ở chỗ nào nhưng có thể xác định được cô ấy đang rất an toàn. Cô ấy rất thông minh cũng mang theo vũ khí phòng thân, không ai có thể làm cô ấy bị thương”. Hỏa Nhã Hoan đặt ly trà xuống, bình tĩnh nói.

“Tại sao các nhân viên không đi tìm nó?”. Anh nheo mắt lại, ngửi thấy có mùi của âm mưu.

Rời khỏi đây ba năm đúng là quyết định sai lầm. Ba năm khiến Ma nữ nghĩ ra đủ quỷ kế quậy phá, ba năm cũng đủ để Ma nữ dạy dỗ Hỏa Nhã Hoan từ đơn thuần biến thành xảo trá —

“Thời gian vừa rồi các cán bộ cao cấp đều vướng dây tơ hồng! Bà xã bảo bối đều mang thai tiểu bảo bảo, là thời gian dưỡng thai cẩn thận nhất. Bọn họ hy vọng Ma nữ biến mất càng lâu càng tốt, làm gì phải tốn sức đi tìm cô ấy về”. Cô cắn môi môi đỏ mọng, cười nhẹ nhàng nói.

“Em có biết nó đang tính toán cái gì không?”. Ánh mắt sắc bén nhìn chăm chú vào cô.

Cô khẽ vuốt ve cằm suy nghĩ trong chốc lát.

“Anh hôn em một cái thì em sẽ nói cho anh biết”. Cô thông minh học cách đưa ra giao dịch với anh.

Trả lời cô là ánh mắt sắc bén bắn tới.

A, có vẻ như anh không có hứng thú với cuộc giao dịch này thì phải!

Y Sinh và Trí giả thông minh chọn cách im lặng không nói câu nào. Bọn họ biết so với ba năm trước đây thì mập mờ giữa người giám hộ và người bị giám hộ chỉ có tăng chứ không hề giảm.

Bỗng nhiên có một giọng nói của đứa trẻ thanh thúy vang lên, chạy từ bên ngoài vào trong phòng khách.

“Giao hàng, giao hàng!”. Đổ Định Duệ kêu hai tiếng mới phát hiện vẻ mặt nặng nề của mọi người, ở giữa phòng có một người đàn ông khí thế, sắc mặt của nó tái xanh. “A, đã xảy ra chuyện gì thế?”. Không khí không đúng lắm! Trong phòng yên tĩnh như đang tức tặc trực bên linh cữu!

Bé trai khoảng tám tuổi, ngũ quan xinh đẹp, đôi mắt thâm thúy trong suốt, đi theo phía sau là một bé gái khoảng bốn tuổi nhìn như hoa như ngọc, mặt như trái táo xinh xắn. Hai bé đều đang mặc đồng phục, chắc là vừa tan học. Hai bé đứng cạnh nhau trông như một bức họa.

“Đứa nhỏ của ai?”. Thượng Quan Lệ nhíu mày.

Tiểu Dụ trả lời. “Của ba và mẹ”. Bé rất hào phóng mà nói ra đáp án.

“Tiểu Dụ, anh ấy đang hỏi ba mẹ của em là ai?”. Hỏa Nhã Hoan nói.

“Chị Nhã Hoan, người này thật hung dữ”. Tiểu Dụ tố cáo, không thích nhìn cái mặt thúi của người này,

“Đừng sợ, giả vờ đó”. Hỏa Nhã Hoan đứng dậy ôm lấy tiểu Dụ, đến bên người Thượng Quan Lệ. “Em cứ thử sờ xem, anh ấy sẽ không cắn em đâu”. Cô ôm tiểu Dụ gần anh hơn.

Định Duệ vội vàng nhảy dựng lên, ôm Tiểu Dụ lại, lùi lại vài bước trốn vào phía sau ghế salon. Nó ôm chặt tiểu Dụ đang giãy giụa, mặt đỏ bừng.

“A, ba mẹ đã nói trẻ con thì không được sờ lung tung”. Ba mẹ đã dặn nó như vậy và nó cũng không muốn tiểu Dụ động vào người đàn ông khác.

“Anh ấy không phải vật gì kì quái”. Hỏa Nhã Hoan nhún nhún vai, vỗ vỗ bả vai Thượng Quan Lệ an ủi hẳn bị đứa trẻ kì thị. “Anh ấy là tổng giám đốc của ‘Tuyệt thế’, là ông chủ của ba mẹ em đó”.

“A, đó là anh trai của hồn thể ma nữ?”. Định Duệ bình tĩnh, sau khi xác định không nguy hiểm mới để tiểu Dụ xuống.

Hắn nào từ lúc đầu nó nhìn thấy đã cảm thấy người này không dễ động vào, cũng không khác người cha dưng cảm của nó. “Hi lần đầu gặp mặt, em là con trai của ‘Vũ giả’ và ‘hộ vệ’”. Định Duệ tiến lên nhìn Thượng Quan Lệ từ trên xuống dưới, sau đó quay đầu lại nhìn Hỏa Nhã Hoan, hỏi bằng âm thanh nhỏ nhất:

“Đó chính là người ăn mà không nhận nợ, ông chủ vì tránh con gái mà trốn đến Châu Âu? Nhìn không giống người hèn nhất lắm!”. Nó rất trung thực trần thuật lại lời đồn.

Âm thanh mặc dù nhỏ nhưng vẫn truyền vào tai Thượng Quan Lệ.

Người hèn nhất?

“Ai nói?”. Con người lóe lên sát khí.

“Em gái của anh”. Định Duệ mặt vô tội nói. Là em gái anh nói nên chắc sẽ không phải là giả!

“A, không nên nói những việc này nữa!”. Hỏa Nhã Hoan thấy mặt của Thượng Quan Lệ tối đi thì tiến lên ngăn trước mặt Định Duệ, nói lảng sang chuyện khác. “Hôm nay em đến đây làm gì?”. Cô nháy nháy muốn bé trai không nói nữa.

Định Duệ rất thông minh nên hiểu được, đưa tay vào trong túi tìm tìm.

“Hôm nay ba mẹ đều ở nhà, em không muốn làm kỳ đà cản mũi nên kéo tiểu Dụ ra ngoài giao hàng”. Nó cầm một cái hộp, sờ sờ mở chốt ra, một chiếc súng bạc nằm ngay ngắn trên chiếc hộp nhưng. “Ông chủ, đây là vũ khí tùy thân mà em gái anh chế tạo cho anh”.

Sau một năm Thượng Quan Mị tạo rất nhiều kẻ địch, cô biết sau khi anh trai mình trở lại thì những người đó sẽ chen chúc nhau đến. Cô có chút lương tâm nên chế tạo một vũ khí rất tốt cho anh trai mình để anh giải quyết cục diện rối rắm mà cô tạo ra.

“Tất cả mọi người đều biết tôi sẽ trở lại?”. Thượng Quan Lệ cầm súng lên xem xét.

“Chỉ có những cán bộ cao cấp biết”. Trí giả trả lời.

Thượng Quan Lệ hạ súng xuống, ánh mắt sắc bén nhìn một vòng.

“Như vậy là mấy người cũng tham gia quỹ kế của Mị nhi?”. Ánh mắt sắc lạnh làm người ta run rẩy.

Những người làm việc cho anh, trong vòng ba năm tất cả đều phản bội anh làm theo an bài của Thượng Quan Mị, truyền tin tức tử vong của Tiểu Hoan, mục đích là lừa anh về Đài Loan.

Định Duệ xòe hai tay, nhún vai: “Chúng ta không thể cự tuyệt chị Nhã Hoan. Nếu như là Ma Nữ ra mặt nói thì dù có quỹ xuống đập đầu cũng không giúp đâu”.

“Đứa nhỏ, thận trọng từ lời nói đến việc làm, đừng để cho cô ấy nghe được nếu không thì em cứ từ từ mà chịu đựng”. Y Sênh tốt bụng cảnh cáo, dứt bánh tiên tra cho tiểu Dụ.

“Có nghĩa là, ở đây không có việc gì?”. Thượng Quan Lệ trầm giọng hỏi, vẻ mặt không kiên nhẫn.

“Em rất nhớ anh, đó không phải là vấn đề lớn sao?”. Cô nhìn thẳng vào anh, không hề giấu diếm sự nhớ nhung, đôi mắt Bambi chớp chớp.

Gương mặt nghiêm khắc lóe lên sự ngạc nhiên, trong tròng mắt đen lóe lên ánh sáng nhưng được giấu rất nhanh. Lúc cô nói sự nhớ nhung tha thiết đã xuyên thẳng vào mắt nạ của anh.

Những người đứng xem đều nhìn rất rõ hai người này tình cảm không đơn thuần, tất cả đều im lặng xem kịch hay, không muốn rời đi. Cả tiểu Dụ cũng ngồi liếm vụn bánh nhìn chăm chăm hai người.

Thượng quan Lệ cắn răng, quay chân đi ra ngoài cửa.

“Anh đi đâu?”.

“Trở về Châu Âu”. Anh lạnh lùng nói.

Sao lần nào cô tỏ tình anh đều bỏ chạy. Nhưng mà lần này cô không thể để anh chạy mất được, tuyệt đối phải làm cho anh ngoan ngoãn ở lại.

Bây mà cô đã giảng rất tốt, nếu như con mồi chạy mất thì uổng phí thời gian và công sức rồi!

Hỏa Nhã Hoan không nghĩ ngợi bỏ nhào về phía trước.

“Đừng đi!”. Hỏa Nhã Hoan như con bạch tuộc bám chặt lấy anh, kéo chặt cổ, kẹp chặt hông.

“Em —— em sẽ cần anh đó”. Tình thế cấp bách, cô xuất tuyệt chiêu.

“Lần đầu gặp thì em đã cần anh rồi”. Anh lạnh nhạt nói, tiếp tục đi về phía cửa, mặc kệ cô đang kẹp cả người.

“Em không cho anh đi”.

“Vậy thì em thử ngăn cản anh xem”. Anh cúi đầu cười. “Ba năm trước, em không cần được anh thì em nghĩ bây giờ em sẽ cần được sao?”.

“Duệ Duệ bọn họ đang chơi trò gì thế?”. Tiểu Dụ tò mò hỏi, mồm thì cắn một miếng bánh quy Định Duệ đang dứt.

Định Duệ trầm ngâm nói: “Trò chơi gấu Koala. Chị Nhã Hoan là gấu koala, còn ông chủ chính là cây bạch đàn”. Chẳng lẽ ông chủ đúng là một người hèn nhát? Nghe được lời tỏ tình của mỹ nữ thì muốn bỏ chạy.

“Trí giả, mau nói cho anh ấy biết”. Hỏa Nhã Hoan kéo chặt, khuôn mặt đỏ bừng lên, vội vàng tìm cứu viện.

“Thượng Quan tiểu thư không rõ hành tung, Blackjack cũng đang ở Đài Loan, hiểu lầm giữa Flores và “Tuyệt thế” chưa được giải quyết, sự việc quan trọng, ông chủ phải ở lại để chủ trì đại cục”. Cuối cùng trí giả cùng lên tiếng.

“Những việc này tự mọi người có thể giải quyết”. Thượng Quan Lệ cười lạnh, không muốn nhận lại cục diện rối rắm mà em gái để lại cho anh. Dù Hỏa Nhã Hoan đang treo trên người nhưng vẫn bước đi không dừng lại.

Trí giả ngẩng đầu, ánh mắt lóe lên: “Ngoài ra có một buổi đấu giá sắp được tiến hành, lần này kết hợp cùng tập đoàn Ngụy Phương”.

Bước chân chợt dừng lại. Một lúc sau Thượng Quan Lệ quay đầu lại.

“Ngụy Phương?”. Anh từ từ nhắc lại, sắc mặt vô cùng lạnh lẽo, nói hai chữ kia như điềm bào của ngày tận thế.

Vẻ mặt thật đáng sợ! Cô đã quán lấy anh nhiều năm, thấy nhiều vẻ mặt tức giận, lãnh khốc của anh nhưng chưa bao giờ thấy sát khí như thế này.

Cô run rẩy nhưng tay vẫn ôm chặt không buông.

“Mị Nhi đã nói chỉ cần nhắc đến tập đoàn Ngụy Phương thì anh sẽ ở lại”. Cô nuốt nước miếng nói.

Tập đoàn Ngụy Phương là cấm kỵ ở Thượng Quan gia, từ trước đến nay không ai dám nhắc đến. Hôm nay vì muốn Thượng Quan Lệ ở lại, cô không ngại bỏ ra cược cái mạng nhỏ.

Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con. Cô không thể sợ hãi được.

“Buổi đấu giá là do nó làm chủ à?”. Thượng Quan Lệ nghiêng rằng, phản ứng rất kỳ lạ, giống như dã thú bị động vào vết thương lúc nào cũng có thể phát điên.

“Đúng vậy, trước khi mất tích cô ấy đã xử lý hết mọi việc, thậm chí còn mời cả người sáng lập tập đoàn Ngụy Phương cùng với đứa con độc nhất của ông ta xuất hiện”. Hỏa Nhã Hoan hít sâu lấy dũng khí đối phó với anh.

Mị Nhi đã từng nói, nếu Thượng Quan Lệ có mất đi lý trí thì cô là người duy nhất trên đời này có thể khôi phục lại cho anh.

Điều này có phải là anh có quan tâm đến cô?

Dù chỉ là một cơ hội rất nhỏ nhưng cũng đủ đẩy lên hi vọng trong lòng cô, nhất định sẽ không buông tha cho anh.

“Đưa toàn bộ tài liệu cho anh”. Đột nhiên anh ra lệnh. Anh đã dừng bước không đi về phía cửa nữa.

Tốt quá, có hi vọng rồi!

Hỏa Nhã Hoan trượt xuống, trên mặt rất kích động mừng rỡ.

“Nếu anh muốn lấy tài liệu thì tự mình đến lấy đi”. Cô cắn răng một cái mặc kệ sự xấu hổ mà nhét tài liệu vào trước ngực mình. Cô cố gắng chế tạo cơ hội tiếp xúc giữa hai người hi vọng anh sờ nhiều sẽ nghiệm. (=]]z).

Đôi mắt đen nhú lại, gió lạnh nổi lên khắp phòng.

“Lấy ra”.

“Anh đến mà lấy”. Cô nhỏ giọng nói, cô còn chưa dùng phép khích tướng nói anh không có can đảm.

Có phải cô nên chuẩn bị chút rượu mạnh, chuốc cho anh say choáng rồi hành động? Đêm đó của ba năm trước anh say rượu nhưng đã hôn cô, vuốt ve, làm tất cả nhưng chưa có bước cuối!!!

Cô nghĩ đến đêm đó chỉ kém một chút xíu là có thể làm xong toàn bộ thì xấu hổ mặt đỏ cả lên.

Hình ảnh trước mắt không phải dành cho trẻ con mà, Định Duệ vươn tay che kín mắt của Tiểu Dụ để nó không bị nhiễm.

“Tiểu Dụ ngoan đừng nhìn, sẽ bị dạy hư đó!”. Haiz, chị Nhã Hoan bình thường đều ưu nhã nhưng bây giờ rất chủ động!

Thấy Thượng Quan Lệ không chịu làm mà sắc mặt lại càng lúc càng khó coi, Hỏa Nhã Hoan lặng lẽ rút tài liệu ra đưa cho anh, không dám ép anh quá mức.

“Thôi được rồi, mọi người đều nhìn nhau một cái. Chỉ cần anh đồng ý ở lại thì em sẽ đưa tài liệu cho anh”. Cô uất ức nói, chỉ cần anh ở lại thì mọi việc đều có thể bàn bạc.

Con người đen nhìn chằm chằm vào cô, trong mắt có một tia không biết làm sao.

Thượng Quan Lệ cắn răng một cái, quyết định.

“Anh sẽ ở lại”.

Thượng Quan Lệ nằm ngửa dọc theo hồ tắm lớn.

Mái tóc đen hơi dài xõa trên vai, hai cánh tay cơ bắp đặt lên cạnh hồ, làn da ngăm đen dính nước. Nhìn anh như một con mãnh thú xinh đẹp.

Hai mắt anh nhắm chặt, chân mày cũng nhíu chặt lại, cả người căng thẳng. Ngay cả làn nước ấm áp cũng không làm anh thư giãn được.

Tập đoàn Ngụy Phương.

Mây rậm nhíu chặt hơn.

Cái tên này vẫn chôn trong lòng anh, đó là mối thù lớn của anh, trừ Thượng Quan Mị thì không ai biết điều này. Chỉ có Thượng Quan Mị mới biết thù hận của anh sâu như thế nào, cho dù có ngọc tan đá nát (ý nói bất chấp mọi hậu quả) cũng muốn họ phải trả giá.

Vì báo thù mà nhiều năm trước anh đã lên một kế hoạch —— trong đầu xuất hiện một nụ cười ngọt ngào, mây rậm thả lỏng.

Nhưng mà nhớ đến Hỏa Nhã Hoan là nhân vật chính trong kế hoạch của anh, mây rậm lại nhíu chặt lại.

“Đáng chết!”. Anh siết chặt quả đấm, đánh mạnh vào nền đá cẩm thạch, không hề cảm thấy đau đớn. Một khi có liên quan đến cô thì anh không còn lý trí.

Bỗng nhiên, toàn thân anh cứng đờ, anh phát hiện ngoài cửa phòng tắm có một vài tiếng nói.

“Chị Nhã Hoan, đây là cái gì?”. Giọng nói thanh thúy của cô bé cố gắng thấp giọng.

“Ặc, quần của đàn ông”. Hỏa Nhã Hoan nhỏ giọng trả lời.

“Nhưng mà Duệ Duệ không mặc cái này”. Cô bé quay đầu lại định kéo quần ngoài của Định Duệ để xem xét.

“Anh còn chưa đến tuổi!”. Định Duệ vội vàng kéo quần nhỏ giọng giải thích.

Hỏa Nhã Hoan ra trận ngăn cuộc cãi cọ: “Lúc mà cha và mẹ em ở cùng nhau thì ba em cũng mặc cái này”. Đây là quần lót của đàn ông trưởng thành, đương nhiên là mặc ở thời điểm nhạy cảm.

“Lúc đó ba cũng không mặc gì”. Tiểu Dụ nói sự thật.

Ngoài cửa im lặng triệt để.

Trong lúc vô tình biết được tình huống thân mật của vợ chồng nhà người ta nên mặt Hỏa Nhã Hoan nóng lên. Cô tự dờn lực chú ý đi chuyên tâm vào mục đích của mình. Cô ngồi xổm xuống, đi đến cửa phòng tắm.

“Bên trong không có âm thanh nào, ông chủ còn ở bên trong không?”. Định Duệ nhỏ giọng hỏi.

“Chị cũng không biết”. Hỏa Nhã Hoan nhìn chằm chằm vào cánh cửa đang khép chặt, nói bằng môi mím.

Bọn họ không nghe được tiếng động gì, định nằm trên mặt đất nhìn trộm khe hở giữa sàn nhà và cánh cửa, nhìn xem có thấy gì không.

Nhưng còn chưa nhìn được gì thì cánh cửa được mở ra.

Bên hông Thượng Quan Lệ quần một cái khăn, trên người nước còn đang nhỏ giọt, đứng ở cửa nhìn cô và hai đứa trẻ con đang nằm với tư thế quái dị nằm trên nền gạch muốn nhìn trộm tình huống trong phòng tắm.

Ba đôi mắt lúng túng nhìn con người đen sạm, chỉ muốn đào lỗ mà chui xuống.

“Ặc ——”. Trong đầu cô chợt lóe, tay nhỏ vội vàng sờ sờ trên sàn nhà. “Kính sát trùng đâu rồi! Kính sát trùng của chị rơi đâu rồi!”. Cô cúi đầu xuống che má phấn đỏ lên vì xấu hổ,

Thật là xấu hổ, đúng lúc bị anh bắt gặp. Anh sẽ không nghĩ rằng cô là cô gái thích rình đàn ông tắm chứ?

“Em không bị cận thị”. Thượng Quan Lệ lạnh lùng nói, vạch trần lời nói dối của cô.

“Làm sao anh biết em không bị cận thị? Anh rời Đài Loan ba năm nhưng đều lén quan tâm đến em đúng không?”. Khuôn mặt nhỏ nhắn sáng rỡ lên, đôi mắt lấp lánh nhìn anh.

Có phải là anh vẫn còn quan tâm đến cô không? Trong lòng cô chảy một dòng nước ấm ngọt ngào, cô rất muốn ôm chặt lấy anh mà thổ lộ sự mừng rỡ trong lòng. Con người Thượng Quan Lệ chợt lóe sáng, chân mày nhíu lại.

“Em đến đây làm cái gì?”. Anh không trả lời mà hỏi lại.

“Em đưa quần áo đến cho anh”. Cô cười tít cả mắt.

“Không cần”. Anh lạnh lùng từ chối, không muốn dính đến cô quá nhiều, đến lúc đó bỏ không được mà bàn cớ anh bày ra cũng sẽ loạn lên.

“A”. Cô thất vọng cúi đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn buồn bã, yên lặng cầm quần áo đặt sang một bên, ánh mắt ai oán nhìn cái người không hiểu phong tình.

Thấy tình huống không đúng, Định Duệ kéo áo cô gái nhỏ nháy nháy mắt.

Tiểu Dụ thấy ám hiệu thì hít sâu một hơi, nhảy xuống hồ tắm.

“Phịch” một tiếng, Tiểu Dụ ngã vào hồ tắm, chìm chìm nổi nổi.

“A, Tiểu Dụ ——”. Hỏa Nhã Hoan hô một tiếng, âm thanh lớn hơn vài lần so với tự nhiên.

Sau đó, cô cũng nhảy vào trong hồ tắm....

7. Chương 7

Hồ tắm lớn như thế, bọt nước bắn tung tóe lên lúc Hỏa Nhã Hoan nhảy vào trong nước. Trên bờ một lớn một nhỏ cũng không quan tâm là nước không hề sâu, người bên trong không cần cứu mà nhảy xuống làm một màn anh hùng cứu mỹ nhân.

Người đàn ông cứu cô gái, bé trai cứu bé gái, ôm người vừa thơm vừa mềm vào trong ngực đưa lên bờ.

Lúc được vớt lên, toàn thân tiểu Dụ cứng ngắc không nhúc nhích, giống như một khối gỗ nằm ngửa trên bờ hồ tắm, môi mím chặt.

Hỏa Nhã Hoan thì ôm chặt cổ của Thượng Quan Lệ không bỏ qua bất cứ cơ hội nào có thể tiếp xúc với anh. Thân thể mềm mại cọ sát vào lồng ngực trần trụi của anh, khéo léo làm rơi khăn lông bên hông. Nhìn thấy “thứ đó” thì mặt đỏ lên như bị thiêu cháy.

A, không được, không thể choáng váng, cô còn có kế hoạch phải tiến hành!

“Khụ khụ khụ —— khụ khụ ——”. Hỏa Nhã Hoan nằm trong ngực anh, ra vẻ ho khan một vài tiếng sau đó thân thể mềm nhũn, con ngươi khép chặt giống như bị mất ý thức.

Thượng Quan Lệ nheo mắt lại, con ngươi đen lộ ra hoài nghi.

“Ặc, có lẽ là chị ấy bị dọa ngất”. Định Duệ nghĩ cách nói thuyết phục.

“Cô ấy biết bơi”. Anh nhúu mày, những giọt nước từ trên người anh nhỏ xuống người cô.

Thân thể mềm mại của thiếu nữ bởi vì sự kích thích này mà hơi run một cái, nhưng con mắt vẫn khép chặt, ngừng hô hấp.

“Vậy chắc là hôn mê”. Ở đây chỉ có Định Duệ mới lên tiếng được, nó toát mồ hôi lạnh, cố gắng duy trì kế hoạch.

Nhưng mà việc này khó quá! Ánh mắt của Thượng Quan Lệ rất lợi hại, nó không thể nói mà không lấp bắp, nhất là hiện giờ nó còn đang phải nói dối. Đến lúc lời nói dối bị vạch trần có phải nó sẽ bị ném vào trong hồ tắm, uống cho no nước tắm rồi mới được lên không?

“Ông chủ, chúng ta thử hô hấp nhân tạo xem sao?”. Định Duệ khuyên, định làm mẫu. Nó ngồi trên bờ hồ, lấy ngón khí cúi đầu dán miệng.

Nhưng hai cánh môi còn chưa áp vào thì đột nhiên cô bé con mở mắt ra.

“Hít!”. Tiểu Dụ hít một hơi, ngồi dậy.

“Duệ Duệ, không hít thở khó chịu quá”. Bé oán trách, cả người vẩy vẩy như con cún con, con mắt đáng thương nhìn Hỏa Nhã Hoan: “Chị Nhã Hoan, em không cần ăn bánh pút – đình đầu, khó chịu lắm”. Rõ ràng là chị Nhã Hoan biết bơi mà, tại sao phải giả vờ là không?

Từ hoài nghi biến thành khẳng định, tròng mắt đen nheo lại, ánh mắt nhìn người phạm tội.

Tình huống không đúng! Chuồn thôi!

Thấy sự việc bị bại lộ, Định Duệ ôm Tiểu Dụ, không dám nói gì vội vàng chạy ra khỏi phòng tắm.

Trong phòng tắm chỉ còn lại hai người, cô vẫn nằm trên nền gạch sứ, cảm thấy càng lúc càng lạnh. Cô len lén mở mắt, nhìn thấy mặt anh đang xanh mét.

“Vẫn chưa chịu dậy sao?”. Anh nhìn thẳng vào cô, vạch trần ý đồ nhỏ của cô.

“Đứng dậy thì đứng dậy chứ sao!”. Cô mạnh miệng đứng dậy, gương mặt tức giận. Đáng ghét! Cô muốn giả bộ chết chìm anh cũng muốn phá không làm hô hấp nhân tạo cho cô. Thịt đưa tới miệng còn không ăn, anh ấy có bị làm sao không? Cô than thở không hiểu tại sao mình lại thích cái người này.

Thời tiết khá lạnh mà cô còn giả vờ chết đuối, giờ toàn thân ướt đẫm, đôi môi cánh sen cũng hơi trắng. “Ắt xì”. Cô xoa xoa cái mũi, lạnh run cầm cập.

Đột nhiên cả người bị ôm lên, da thịt mềm mại lạnh lạnh tiếp xúc với cơ bắp ấm áp rắn chắc của anh, nhiệt độ làm cô thoải mái thở dài.

Thượng Quan Lệ xách cô như xách gà con, đi ra khỏi phòng tắm.

“Anh đang đi đâu vậy?”. Cô ngẩng đầu lên hỏi anh.

“Phòng ngủ của em”.

“Em vẫn ngủ ở phòng của chúng ta”. Cô nói sau đó thả lỏng toàn thân để anh ôm.

Của chúng ta....

Ba chữ đơn giản nhưng lại làm cho anh xúc động, trong lòng như có một dòng nước ấm chảy qua....

Trong phòng ngủ không có bất kì sự thay đổi nào, trên giường vẫn đặt hai cái gối giống như là anh vẫn đang ở đây chưa đi đâu cả. Cô cố chấp duy trì trạng thái như thế để chờ anh trở về, cố ý lấy lòng anh.

Thượng Quan Lệ không nói gì, đặt cô lên giường, đôi tay ngăm đen đặt lên quần áo ướt đầm của cô cởi nút áo.

Anh đang cởi quần áo cho cô?!!

“Anh đang làm cái gì?”. Cô hồ nghi hỏi, cố gắng để đôi môi đỏ không nhếch lên. Sao rồi? Anh đã nghĩ thông suốt rồi phải không?

“Thay quần áo cho em”. Giọng nói lạnh lùng nhưng động tác lại rất dịu dàng.

“Chỉ cần cởi thôi không cần mặc vào đâu”. Cô nhỏ giọng nói, đôi má đỏ lên, hơi xấu hổ.

Anh nhìn nàng, vẫn không ngừng tay.

“Vết thương đạn bắn ở chỗ nào?”. Anh hỏi, từ từ cởi quần áo cô ra.

Khóe môi rủ xuông. Haizz, anh chỉ lo cho vết thương đạn bắn của cô, sợ cô không thay quần áo tốt nên mới nhân nhượng với cô.

“A, ở ngực”. Cô trả lời rồi cởi áo ngoài ra, nửa người trên chỉ còn lại cái áo ngực viền ren.

Không khí lạnh làm cô run rẩy, một chiếc khăn lông ấm áp được phủ lên người cô, ngăn cái lạnh và lau những giọt nước trên người cô. Loại cảm giác ấm áp quen thuộc này trừ mẹ cô ra thì cũng chỉ có anh, chỉ có anh mới mang lại cho cô cảm giác đó.

Bàn tay ngăm đen đen trước ngực cô, động tác cứng nhắc. trên da thịt trắng mịn có một nơi được băng trắng, trên băng gạc có vết máu loang ra.

“Em dám làm ướt miệng vết thương?”. Anh gầm gừ.

A, cô không cố ý, màng nhĩ bị anh gầm hơi đau: “Em —— em quên mất”. Cô muốn dùng sắc dụ anh nên quên mất vết thương trên người. “Trong ngăn kéo có cao bồi của anh Y Sinh để lại, em bôi thuốc lên là được”. Cô cúi người xin tha thứ.

Thượng Quan Lệ trừng mắt nhìn cô một lúc, ánh mắt sắc bén nổi lên tia kì quái rồi sau đó mới xoay người đi lấy thuốc.

Cô cầm khăn lông lau tóc, cái đầu nhỏ vẫn nghĩ ngợi cách trì hoãn thời gian làm tăng cơ hội hai người ở chung.

Sau lưng đột nhiên vang lên tiếng “Bộp”. Cô sợ hết hồn suýt ngã xuống đệm.

Hỏa Nhã Hoan vội vàng quay đầu thấy tay Thượng Quan Lệ nắm thành quyền dùng sức đâm vào cạnh bàn, bởi vì dùng sức nên tay chảy máu.

“Anh làm cái gì vậy?”. Cô kêu lên một tiếng ném khăn lông, chạy đến cạnh anh nâng bàn tay lên nhìn. Trời ơi, máu chảy nhiều thế này, chắc chắn là rất đau.

Cô không nghĩ ngợi mà đưa bàn tay anh lên môi mút máu, môi lưỡi quét qua vết thương, tay chân thì luống cuống tìm băng để băng cho anh.

Không biết có phải ảo giác hay không nhưng cô có cảm giác thân hình cao lớn của anh hơi run rẩy.

“Anh có đau không?”. Cô cầm tay, nhẹ nhàng thổi vết thương hi vọng có thể làm nó đỡ đau.

Anh mím chặt môi, ánh mắt âm trầm, nhìn chăm chăm người trước mặt, trong mút ngọn lửa giận đang bùng lên.

“Anh đang tức giận?”. Tức giận nên nắm bàn cho hả giận?

“Phải”.

Con mắt trong suốt sáng lên. “Tại sao?”. Cô hỏi.

Có phải anh giận vì vết thương của cô không?

Thượng Quan Lệ không nói lời nào, rút bàn tay ra, lấy ngón cái xoa vết máu bên môi cô rồi xoay người trở về giường.

“Này, sao anh không nói gì, mau trả lời em”. Cô nhắm mắt theo đuôi, bám lấy anh, đi phía sau anh, nhất định không rời khỏi anh nữa.

Anh mở lọ thuốc cao ra, sắc mặt vẫn khó coi. Trong lòng cũng bớt tức giận, một nửa anh tức thuộc hạ không thể bảo vệ cô để cho cô bị đạn bắn, nửa kia anh giận mình để cho cô phải chịu sự nguy hiểm đó. Lúc anh nhìn thấy vết thương của cô thì suýt nữa anh mất lý trí hận không thể đưa toàn bộ người của Flores về huyết tể.

Tại sao lý trí của anh mỗi lần cô gặp chuyện thì đều không còn giữ được? Cô chỉ là con cờ của anh — người đi cờ bị con cờ ảnh hưởng đến lý trí thì bàn cờ này làm sao có thể đi tiếp được?.

“Đến đây”. Anh ra lệnh, mày cúi lại.

Cô ngoan ngoãn ngồi xuống, chờ anh kiểm tra bằng gạc.

“Em ngồi xuống rồi anh phải nói cho em biết tại sao anh tức giận”. Cô lại gần, da thịt nhẵn mịn, nửa người trên chỉ mặc chiếc áo ren, lộ ra sự hấp dẫn thuần khiết.

“Không cò kè mặc cả”. Anh cảnh cáo, chăm chú nhìn vết thương của cô.

Ngón tay lấy một ít thuốc cao bôi lên vết thương của cô, động tác của anh rất nhẹ, rất chậm chỉ sợ làm đau cô, vết thương hơi sưng đỏ.

“Có đau không?”. Anh hỏi, hít thở không ổn vì cảnh đẹp trước mắt.

Áo lót ren rất mỏng đỡ hai bên mềm mại rất tròn, mà vết thương lại ở giữa, hơi sưng, nhìn làm người ta kinh sợ.

“Không — sẽ không —”. Cô thở khẽ, âm thanh như đang rên rỉ, toàn thân cũng hơi hồng hồng, nhớ đến đêm của ba năm trước, lại càng làm cô không thể thở được.

Có phải do suy nghĩ của nàng rất xấu không? Mà chỉ cần động tác đơn giản như vậy cũng làm toàn thân cô nóng lên, hai chân nhũn ra.

“Đạn có găm vào người không?”. Thượng Quan Lệ hít sâu, cảm xúc khi tiếp xúc với da thịt mềm mại còn vương ở đầu ngón tay, nắm nắm thả lỏng ra.

“A!”. Cô hô nhỏ, vừa thẹn thùng vừa sợ hãi.

Không hiểu may mắn thế nào mà lúc ngón tay anh trượt ra lại quét qua đỉnh mềm mại của cô, ngay lập tức viên mềm mại đó đứng thẳng lên sau lớp vải ren, cho dù cách một lớp vải nhưng hình dáng đáng yêu vẫn có thể thấy rõ ràng. Thân thể hai người cũng chấn động vì sự tiếp xúc bất ngờ này.

Không khí mập mờ tràn khắp bốn phía, ánh mắt của hai người cũng phủ sương mù.

Ánh mắt của anh sắp thiêu đốt cô rồi, ánh mắt đó cô đã từng được thấy một lần. Khi đó, trên trán anh lăm lăm mồ hôi, hai người đều trần trụi, hai chân của cô vòng bên hông của anh, lúc đó là do cô cố ý, không thể sánh với sự trùng hợp này, không khí căng thẳng, cả người cô đều nóng lên. Con ngươi đen lóe sáng nhìn chăm chăm vào cô, môi mỏng chậm rãi đến gần, hơi thở phả lên da thịt của anh.

Hỏa Nhã Hoan ngẩng lên, môi mỏng khẽ nhếch đợi nụ hôn của anh. Môi mỏng tiến sát đến, cô có thể cảm nhận được hơi thở nóng hổi của anh, đôi tay nắm chặt gấu váy, run rẩy không ngừng — Thượng Quan Lệ cúi đầu, nhìn chăm chú vào khuôn mặt xinh đẹp khẽ run rẩy, đầu ngón tay khẽ di chuyển ở nơi mềm mại đó, cô càng run...

“Mặc quần áo vào không thì cảm lạnh bây giờ”. Ở khắc cuối cùng lý trí đã kéo anh lại, anh lạnh lùng ra lệnh rồi xoay người sang chỗ khác không nhìn cô. Chỉ có ánh sáng trong con ngươi lộ ra ngọn lửa tình dục...

Chụt chụt chụt.

Cô bắt đầu dĩ dẫu môi hôn ra tiếng, ít nhất có còn hơn không. Khóe mắt liếc một cái thấy anh định ra khỏi phòng thì cô vội vàng mở miệng.

“Này, em cũng muốn tham gia buổi đấu giá”. Cô vừa nói vừa cầm cái chăn che kín người. Dù sao thì anh cũng không hứng thú, cô nên bao chặt người lại không thì lại ồm ồm, vậy thì không thể bù được.

“Không được”. Anh vẫn cự tuyệt theo lẽ thường.

Cô không từ bỏ ý định hỏi: “Tại sao?”.

“Em không thể gặp mặt người của tập đoàn Ngụy Phương”. Lần này anh thậm chí còn không quay đầu lại nhìn cô.

“Là tạm thời không thể hay là vĩnh viễn không thể? Anh nghĩ là chưa đến lúc hay là đã thay đổi chủ ý?”.

Cô nắm chặt quả đấm, nhìn chăm chăm vào tấm lưng rộng rãi của anh.

Thượng Quan Lệ không nói gì nhưng nghe được trong lời nói có một lớp ý nghĩa khác, xoay người lại nhìn cô.

“Anh định gả em cho anh trai cùng cha khác mẹ phải không?”. Cô bình tĩnh hỏi, nửa quỳ trên giường nhìn anh, trông rất vô tội. Biết anh đã nhiều năm, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh bị dọa trợn mắt há mồm nghe cô nói không khác gì bom nguyên tử oanh tạc Hiroshima.

Bên trong căn phòng vắng vẻ, Thượng Quan Lệ nhìn nàng chăm chăm, con ngươi đen lộ vẻ khiếp sợ.

“Em biết?”. Lần đầu tiên anh không thể suy nghĩ được gì, cả người cứng ngắc.

“Em biết rõ”. Hỏa Nhã Hoan gật đầu nhìn anh.

Thượng Quan Lệ sai bước đi tới, tay giữ chặt cằm cô nhìn thẳng vào mắt cô.

“Em biết bao nhiêu?”. Anh nghiêng răng hỏi.

“Toàn bộ”. Âm thanh nhỏ nhỏ vang lên có chút chột dạ, hít sâu một hơi mới nói tiếp. “Ngày sinh nhật mười lăm tuổi của em, Mị Nhi đã nói tất cả cho em biết bao gồm mục đích nhận nuôi em và cả tính toán của anh”.

Biết tâm ý của cô nên Thượng Quan Mị để cho cô tự phán đoán và lựa chọn.

Người mẹ đã mất sớm của cô là người tình của chủ tịch tập đoàn Ngụy Phương. Người đàn ông đã vứt bỏ mẹ con cô cũng là hung thủ đã giết chết cha mẹ của anh em Thượng Quan Lệ.

Cẩn thận xem xét thì rất đơn giản, cô là con của kẻ thù của anh.

Thượng Quan Lệ nhận nuôi cô vì huyết thống của cô. Anh muốn dạy dỗ cô thành một danh môn thực nữ hoàn hảo, cho cô một bối cảnh hùng hậu, cô sẽ lấy thân phận con gái nuôi của Tổng giám đốc tập đoàn “Tuyệt thế” gả vào tập đoàn Ngụy Phương. Với thân phận và sự xinh đẹp của cô thì người của tập đoàn Ngụy Phương chắc chắn sẽ không từ chối.

Kế hoạch cuối cùng của anh là tuyên bố việc loạn luân này ra, cho kẻ thù một kích trí mạng.

Kế hoạch báo thù này kín đáo mà lại ác. Cô đã suy nghĩ rất lâu biết anh nhất định là hân đến cực điểm, khi còn nhỏ trong lòng đã bị thương tổn nghiêm trọng nên mới nghĩ ra phương pháp như thế.

Đối với người cha kia cô càng đau lòng cho Thượng Quan Lệ.

Sau khi biết sự thật cô đã vùi mình trong chăn khóc ba ngày, phần lớn là vì sự thù hận của anh mà khóc, phần còn lại là vì cô bị anh thiết kế nên khóc. Ba ngày sau cô ra khỏi phòng, đã có quyết định của mình.

“Cô ấy nói nếu như em muốn rời đi thì cô ấy sẽ giúp em, còn nếu em quyết định ở lại thì cô ấy cũng sẽ giúp em”, giúp em đến được với anh. Trong lòng cô bổ sung câu đó nhưng không nói ra, những lời đó sẽ làm anh nổi giận.

“Anh muốn giết nó!”. Âm ầm ầm, tức giận cực độ.

“Không thể”. Hỏa Nhã Hoan lắc đầu.

“Tại sao không thể?”.

“Bởi vì có rất nhiều người đang xếp hàng”. Những người khác không nói nhưng những người ở Flores nhất định rất muốn đưa Thượng Quan Mị thăm Tây Thiên.

“Tại sao em còn ở lại?”. Tại sao cô nghe được kế hoạch ác độc như thế cô không rời đi? Anh là ma quỷ muốn đẩy cô vào trong địa ngục, tại sao cô còn quấn lấy anh, còn muốn đi theo anh?

“Chỉ vì anh thôi”. Câu trả lời của cô rất đơn giản, như là chuyện rất đương nhiên.

Thượng Quan Lệ không thở nổi, sắc mặt trắng bệch, thân hình cao lượn hơi lung lay. “Em biết rõ, anh chỉ lợi dụng em”.

Cô vội đến đỡ anh ngồi xuống giường, sợ anh bị dọa ngã đi.

“Em vẫn biết mà!”. Biết thì biết nhưng đừng mong cô sẽ ngoan ngoan chịu sắp đặt. “Tại sao anh không nghĩ dụng vòa em, làm cho em lớn bụng rồi gả em đi càng làm họ chịu đả kích lớn hơn sao?”. Cô còn đề nghị thêm.

“Em nói cái gì?”. Gầm lên, đôi tay vò vò mái tóc đen, anh bị cô làm loạn hết rồi.

Anh không ngờ rằng cô sẽ biết chuyện, càng không ngờ rằng cô biết mọi chuyện nhưng vẫn ở lại, dùng cách đơn thuần nhất để bày tỏ tình yêu thuần khiết của mình.

Anh cũng không thể ngờ đến bây giờ anh không thể chấp tay nhường cô cho người ta được. Chỉ cần nghĩ cô sẽ thuộc về một người đàn ông khác là anh đã muốn giết người rồi.

Giữ thân cho cô chỉ là cái cớ, trên thực tế chỉ có anh biết rõ, anh không muốn làm tổn thương cô.

Bất chi bất giác trái tim anh đã bị hãm sâu như thế, con cờ kia có ý thức, biết được kế hoạch của anh, còn dùng đôi mắt vô tội kia hành hạ anh nhiều năm.

“A, anh thấy không tốt sao? Em chỉ muốn giúp anh thôi”. Cô hơi cúi đầu, giấu nụ cười.

Hì hì, nói thì nói thế... nhưng mà với tính cách của anh, nếu như anh ăn cô thì chắc chắn sẽ không cam lòng để cô đi. Nếu như anh muốn bỏ thì ba năm trước anh đã ăn cô rồi làm gì còn chạy đến nước ngoài.

“Anh không quan tâm đến em à?”. Cô kéo kéo ống tay áo của anh, bộ dạng đáng thương uất ức hỏi.

“Đáng chết”. Thượng Quan Lệ mắng, hất tay cô ra, dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi phòng ngủ.

Đây đúng là kỳ quan của thế kỷ, có lẽ lời đồn đại bên trong “Tuyệt thế” có vài phần sự thật, anh đúng là hèn nhất, bị cô gái nhỏ dọa chạy mấy lần.

“Còn trốn? Thượng Quan Lệ anh thử trốn xem”. Hỏa Nhã Hoan hô lên, nắm chặt quả đấm nhỏ, cả người giận phát run.

Cô cũng không đuổi theo mà ngồi trên giường nheo mắt lại. Một lúc sau khước miệng giường lên, bộ dáng kia có mấy phần giống với Thượng Quan Mị, hơi tà ác làm người ta run sợ.

Xem ra, không sử dụng biện pháp mạnh không được!

8. Chương 8

Trong phòng sách tràn ngập mùi rượu, sắc mặt Thượng Quan Lệ tái xanh, lại uống một ngụm đầy rượu, trên đất toán loạn nhiều bình rượu không.

Anh sai lầm rồi, kế hoạch báo thù này không thể. Anh luôn lãnh khốc vô tình nhưng cô cũng đã dùng mấy năm, mấy năm nay như nước chảy đá mòn, bóng hình yếu điệu đó đã thấm vào lòng anh, muốn bỏ đi nhưng không thể.

Cô là một giải thưởng lớn khó cầu, tại sao anh phải chấp tay nhường cho người ta?

Đáng chết, anh nên làm gì với cô bây giờ?

Cửa bị đẩy ra, bóng dáng cao lớn xuất hiện, Mất Bạc cười không hề cổ kị.

“Say rượu sẽ rất dễ hỏng việc”. Nói thế nhưng lại rót đầy một ly rượu, cố ý muốn cho hắn say hơn một chút.

“Anh biết mọi chuyện?”. Thượng Quan Lệ cười lạnh, để ly rượu xuống liếc nhìn trí giả.

“Sau khi mọi chuyện xảy ra Nhã Hoan tiểu thư đã đến gặp Thượng Quan Mị bàn bạc, mà Thượng Quan Lệ đã mở cuộc họp tiếp thu ý kiến quần chúng về vấn đề này”. Trí giả chậm rãi nói.

“Có những ai biết nguyên nhân ba năm trước tôi rời khỏi đây?”. Anh nheo mắt lại.

“Anh nên hỏi, còn có ai không biết chuyện đó”. Mất Bạc cười đậm hơn.

Thượng Quan Lệ khê nguyên rửa, rất ngứa tay muốn bóp chết Thượng Quan Mị. Có lẽ chuyện ba năm trước anh say rượu suýt nữa ăn Hỏa Nhã Hoan đã thành chủ đề nói xấu anh rồi.

Hỏa Nhã Hoan rất thông minh biết là phải bàn bạc với Thượng Quan Lệ, hai người này cùng liên thủ thì có thể đẩy một người đàn ông vào địa ngục được.

Trí giả rút gia một tấm thiệp rất đẹp, đặt lên mặt bàn.

“Đây là cái gì?”. Thượng Quan Lệ nhíu mày.

“Thiệp mời”.

“Vứt đi”. Dù là ông trời kết hôn thì anh cũng không đi.

“Tiệc cưới này anh không thể không đi”. Trí giả ung dung nói, mở thiệp mời ra.

“Của ai?”.

“Là đám cưới của Hỏa Nhã hoan tiểu thư và người thừa kế tập đoàn Ngụy Phương”. Trí giả nhếch miệng nhìn ông chủ. “Cô ấy vì muốn giúp anh, làm theo kế hoạch của anh gả cho anh trai cùng cha khác mẹ của cô ấy. Xong hôn lễ này thì kế hoạch báo thù của anh đã thành công rồi”. Anh ta bình tĩnh nói.

“Rắc” một tiếng, ly rượu bị bóp vỡ. Sắc mặt của Thượng Quan Lệ xanh mét chuyển sang xám ngoét, toàn thân căng thẳng.

Hôn lễ?!! Hóa ra thừa dịp anh sang Châu Âu cô đã tự chủ trương làm tất cả mọi chuyện, tự mình kết thân với tập đoàn Ngụy Phương, thậm chí còn tổ chức cả hôn lễ, hôm nay gửi cả thiệp mừng đến. Anh là người giám hộ vậy mà anh là người cuối cùng được biết chuyện này!

“Cô ấy nói đây là một việc vui”. Trí giả mỉm cười.

Vui mừng? Gọi là kinh sợ cũng không sai đâu? Anh bị cô dọa mất nửa cái mạng rồi.

“Gọi cô ấy đến đây!”.

“Có lẽ là khó khăn rồi”. Trí giả vừa nói vừa đẩy thiệp mừng đến trước mặt Thượng Quan Lệ: “Hôn lễ được cử hành vào tối nay, cô ấy đã đến nơi rồi, nếu như anh nhanh một chút có thể đến để uống rượu mừng của cô ấy”. Cuối cùng còn đổ thêm dầu vào lửa. “Có cần chuẩn bị xe cho ngài không?”.

Còn chưa nói xong thì ghế da đã bị đập bay, Thượng Quan Lệ dùng tốc độ nhanh nhất rời đi, ngay cả cửa lớn cũng bị đá văng đập vào tường.

Trí giả mỉm cười đi đến trước cửa sổ nhìn thấy Thượng Quan Lệ lái xe đi muốn cướp người mình yêu về.

Đúng là liều thuốc mạnh của Hỏa Nhã Hoan đã có tác dụng, ép anh đưa ra quyết định, nếu như việc này thành công thì kịch vui cũng không có rồi.

Tiếng chuông nhẹ nhàng vang lên, chú mèo Ba Tư trắng như tuyết bước vào phòng ngồi trên cửa sổ nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Meo meo”. Nó nhìn trí giả nhỏ giọng kêu giống như đang oán trách.

Trí giả ôm nó vào lòng, đôi tay khẽ vuốt.

“Đừng nóng vội, chủ nhân của mày sẽ về sớm thôi”. Anh nói với con mèo.

Sau khi gây ra vụ việc đó Ma Nữ lại chuẩn bị bước kế tiếp. Không đạt được mục đích thì cô ấy sẽ không bỏ qua.

Chúa phù hộ cho người đàn ông bị cô ấy nhìn trúng.

Trong căn phòng cao nhất của khách sạn, phòng nghỉ ngơi của cô dâu, cảnh trí u nhã, thiết bị xa xỉ, có thể nhìn được toàn cảnh thành phố.

Cô nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ, cô mặc chiếc váy tơ lụa, tóc đen mềm mại xoa trên vai, lễ phục tân nương đặt trên giường, không mở cả hộp ra.

“Nếu như lão đại không đến thì sao?”. Thần Du ngồi trên ghế sofa, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, rất khàn khàn.

“Anh ấy sẽ đến”. Môi mỏng cong lên cười giảo hoạt.

“Anh nói là nếu như lão đại không đến?”. Anh xoa xoa mồ hôi lạnh, chỉ sợ lại bị Thượng Quan Lệ bắt được lần nữa.

“Nếu như anh ấy không đến thì em sẽ gả, cho anh ấy tức chết luôn”. Cô bình tĩnh nói, xoay người lại, nụ cười trên mặt rạng rỡ.

“Em học được những cái này ở chỗ nào vậy?”. Thần Du run rẩy lo lắng nhìn cô. Anh nhớ là hồi nhỏ Nhã Hoan rất đang yêu mà! Chẳng lẽ con gái khi lớn lên sẽ trở nên xấu xa sao?

Cô cười không đáp, đến trước bàn trang điểm cầm vòng ngọc lên vuốt vuốt.

“Nhưng mà tập đoàn Ngụy Phương cũng đồng ý tổ chức hôn lễ này trong bí mật, số người được mời đến rất ít, có vài người đến tham gia, nhưng tất cả đều không biết cô dâu là con gái nhà ai”. Thần Du sờ sờ cằm.

Tập đoàn Ngụy Phương làm trong giới đầu giá đã lâu nhưng không thể sánh được với Tuyệt Thế, năm nay người thừa kế cũng đã làm được một số việc nhưng kinh doanh vẫn không khởi sắc.

“Bọn họ rất nguyện ý phối hợp”. Cô cầm bó hoa cô dâu rút ra một nhánh hoa hồng.

Cô đã nói với bọn họ hôn lễ phải được cử hành bí mật, khách mời cũng hạn chế. Mặc dù điều kiện của cô hơi quái lạ nhưng bọn họ thấy núi vàng núi bạc sắp vào nhà nên đều toét miệng đồng ý, cố gắng chuẩn bị.

“Hừ, tất nhiên là phải đồng ý rồi, đối với bọn họ em đúng là một món quà lớn mà ông trời tặng, chủ tịch tập đoàn Ngụy Phương còn phải nhảy cẫng trên giường bệnh kéo con trai khấu tạ tổ tông ấy chứ”. Thần Du hừ lạnh.

Vài chục năm trước tập đoàn Ngụy Phương cũng nổi tiếng ở trên thương trường Châu Âu nhưng nổi danh là hung ác làm rất nhiều chuyện xấu. Hôm nay ông ta đã già yếu, báo ứng đã đến, cả thân thể và sự nghiệp đều muốn đổ bể.

“Cũng có vài người rất mong đợi hôn lễ này”. Cô nhún nhún vai bộ dạng ưu nhã, nhưng mà mười ngón tay nắm chặt hoa cô dâu đã tiết lộ sự khẫn trương của cô.

Nếu như Thượng Quan Lệ không đến thì cô sẽ rất tuyệt vọng. Điều đó có nghĩa là tình yêu của cô đã chảy theo dòng nước, anh lựa chọn báo thù mà không chọn cô.

Bàn tay nhỏ bé nắm chặt, nhíu mày.

Hừ, nếu như anh không đến thì dù có hóa thành quỷ cô cũng không bỏ qua cho anh.

Khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại đang tính toán việc xấu nên nhìn cũng đờ đờ sát khí, không hề tương xứng với phong cách mềm mại thường ngày của cô.

Thần Du bĩu môi nhảy lên đi ra cửa. Về mặt của Nhã Hoan càng ngày càng giống với Ma Nữ làm cho anh ta lạnh sống lưng.

“Anh phải đi trước đây, nếu để cho lão đại thấy anh đang ở đây, để cho anh ấy biết quỷ kế này anh cũng có ——”.

Âm thanh dừng lại chuyển thành thở dốc: “Lão, lão, lão, lão——” mãi không thể nói nốt.

Chết tiệt! Sao anh lại đen đui như vậy, luôn bị bắt tại chỗ!

Cửa mở ra, Thượng Quan Lệ tiến vào, tóc đen rối bời, con ngươi nhìn chằm chằm vào Hỏa Nhã Hoan, ánh mắt sắc bén hơn dao. Trên trán gân xanh đang nổi lên, quả đấm siết chặt đến nỗi nghe được tiếng “răng rắc”, có thể bóp chết những kẻ nào xui xẻo.

“Ặc, lão đại, chú rể đâu rồi?”. Thần Du nhỏ giọng hỏi, đi về phía cửa ra.

“Hắn ta sẽ không đến”. Thượng Quan Lệ lạnh lùng nói.

Chú rể đang bị trói gô ở tầng dưới của khách sạn, kêu rên, sợ sắp tè ra quần vì mắc chứng sợ độ cao.

Hắn ta nghĩ vỡ đầu cũng không hiểu rốt cuộc thì hắn đã làm gì sai, cô dâu xinh đẹp hắn ta còn chưa được động vào thì đã bị bố vợ tập kích, trói gô hắn ta lại treo ngoài cửa sổ.

“Cút”. Lệnh còn đơn giản hơn so với ba năm trước, tâm tình của Thượng Quan Lệ cũng ác liệt hơn.

Thần Du gật đầu như bằm tỏi, lập tức chạy ra khỏi phòng.

“Anh đã đến rồi”. Cô đi lên phía trước, cười rạng rỡ, trong lòng thì thở phào nhẹ nhõm nhưng cô vẫn không yếu thế, vở kịch này còn chưa diễn xong đâu!

“Trở về”. Anh nghiêng răng nói, sắc mặt dữ tợn.

“Không”. Cô cầm phấn lên nhẹ nhàng trang điểm. Từ trong gương nhìn ra có thể thấy gương mặt anh xanh mét dọa người.

Nhưng mà thấy sắc mặt của anh khó coi cô lại rất vui vẻ, môi vì nén cười mà run rẩy.

“Không nên càn quấy nữa!”. Anh gầm lên, cầm cổ tay cô, trông mắt đen tóa ra lửa giận.

Hộp phấn rơi trên mặt đất lăn hai vòng, bị Thượng Quan Lệ nhắm bẹp.

Cô ngẩng đầu lên, bàn tay bị anh cầm, thân thể mềm mại lão đảo ngã vào người anh.

“Anh đang làm gì thế? Anh muốn báo thù thì em hoàn thành tâm nguyện cho anh, giúp anh báo thù”. Cô nhẹ nhàng nói, trong mắt chớp chớp.

Mấy câu đơn giản nhưng cũng làm cho lửa giận tăng lên.

“Anh muốn đổi ý”. Anh nghiêng răng nói, từng câu từng chữ như rạn ra, kéo cô về phía cửa.

“Anh tạm thay đổi sao? Vậy thì em sẽ không về với anh, anh vẫn sẽ tìm thời cơ thích hợp gả em đi”.

Cô nắm chặt hoa cô dâu, lộ ra con mắt vô tội: “Mị Nhi nói, đó là mục đích thực sự mà anh nhận nuôi em”.

“Đủ rồi! Trở về cho anh”. Âm thanh gầm thét muốn bay nóc nhà.

Ánh mắt giận dữ, gầm thét, khác hẳn người trấn định gặp nguy không loạn.

“Anh cứ bình tĩnh một chút, em muốn giúp anh mà.... anh đừng nóng giận”. Cô cố gắng đứng tại chỗ không để anh kéo đi.

“Anh rất tỉnh táo”. Anh lại gầm lên.

“Như vậy là tỉnh táo sao?”. Con mắt trong suốt trừng lớn.

Rồng phun lửa: “Lúc anh tỉnh táo là như vậy”.

Cô cần môi biết nếu như cô bật cười lúc này thì chỉ như lửa đổ thêm dầu mà thôi.

Hít sâu một hơi điều chỉnh vẻ mặt, điều chỉnh nước mắt (o.O), làm tăng thêm sự đáng thương.

“Anh kích động làm gì? Cứ gả em đi, dù sao thì anh cũng không cần em”. Cô nắm chặt đóa hoa cô dâu, tim đập mạnh, thành hay bại là ở lúc này.

Anh nhìn cô chằm chằm không nói gì, con mắt đen trầm tư, mày nhíu chặt.

Tim cô đập càng lúc càng nhanh, như muốn rơi ra ngoài, bàn tay thấm mồ hôi, bó hoa cũng sắp bị nắm gãy.

Rốt cuộc thì Thượng Quan Lệ có muốn cô hay không? Từ sau khi mẹ chết cô không có người thân cũng không có nhà. Những năm nay là do Thượng Quan Lệ cho cô nhà, cho cô người thân.

Nhưng nếu như anh không cần cô thì cô có thể đi đâu đây?

Tròng mắt đen khép chặt không mở ra, thân hình anh cứng ngắc như bức tượng, không nói gì.

Anh không cần cô sao?

Hỏa Nhã Hoan đau lòng, nước mắt như trân châu rơi xuống. Cô xoay người sang chỗ khác, đôi tay xoa xoa nhưng không thể ngăn những giọt nước mắt.

Nước mắt của cô như châm ngòi trong lòng anh. Lửa giận trong con người biến mất.

“Đáng chết! Ai bảo là anh không cần em”. Thượng Quan Lệ nói to, con người đen lóe sáng: “Em là của anh! Chỉ có thể là của anh thôi!”. Anh cầm hai vai áp cô vào ngực anh, như muốn cô hòa vào người anh.

Anh đổi ý, mưu kế và thù hận không cần, anh chỉ muốn cô, chắc chắn sẽ không chấp tay cho người khác.

“Anh sẽ không đẩy em ra ngoài?”. Cô thận trọng hỏi.

“Không!”. Kiên quyết trả lời.

“Không bao giờ không quan tâm em?”. Cô lại hỏi.

“Sẽ không!”. Lần này khẳng định.

“Trời ơi! Em còn tưởng anh là tên đàn độn sẽ không bao giờ nói”. Tăng đá trong lòng rơi xuống cô vừa khóc vừa cười nhào vào lòng Thượng Quan Lệ. Cô vịn cổ anh, hai chân vòng chắc lấy hông anh “chụt chụt chụt” hôn lên môi mỏng.

Anh chính là người thân của cô, ngực của anh chính là nhà của cô (=)=)

“Đời này kiếp này anh sẽ không để em thoát khỏi anh, em là người của anh”. Thượng Quan Lệ nắm chặt eo nhỏ của cô, nói nhỏ bên môi. Thì ra nếu bỏ thù hận sang một bên, anh lại khát vọng có được cô như vậy.

[bỏ qua n từ]

Nằm trong lòng Thượng Quan Lệ cô an tâm ngủ, mệt mỏi không làm gì được, nhưng môi mỏng đã cong lên.

Rốt cuộc thì cô đã biết những người phụ nữ kia “Không được” cái gì.

9. Chương 9

Cô vừa mới ngủ được một xíu thì bị một lực đạo nhẹ nhàng lay tỉnh

“Hà?”. Cô vừa tỉnh vừa mê, buồn ngủ dụi mắt, không rõ ràng tình huống.

Môi mỏng rơi xuống trên trán, anh hôn cô một cái.

“Anh làm em mệt chết rồi hả?”. Anh nhìn cô, trong con ngươi đen không còn sự giãy giụa mà tràn đầy cảm xúc và sự yêu thương với cô.

Nụ hôn kia làm cho cô tỉnh táo lại, cô nhớ lại mọi việc, mặt đỏ bừng. Cô lắc lắc đầu, đôi tay giữ chặt cái chăn đang đắp trên thân thể mềm mại, không dám nhìn anh.

“Sau khi trở về sẽ để em nghỉ ngơi thật tốt, chúng ta rời khỏi đây trước”. Anh hôn cô sau đó đứng dậy mặc quần áo vào.

Hỏa Nhã Hoan vọt vào trong phòng tắm xử lý mọi việc trong thời gian ngắn nhất. Sau khi cô ra khỏi phòng tắm đi thẳng đến cạnh anh, không nhìn lễ phục kết hôn một lần.

“Chúng ta về nhà đi!”. Cô mỉm cười, đôi mắt lóe ra ánh sáng vui mừng, bàn tay nhỏ bé nắm lấy bàn tay của anh.

“Không, trước khi trở về còn có việc phải xử lý”. Thượng Quan Lệ mân môi, cúi đầu nhìn cô, con ngươi đen như đang suy nghĩ. “Anh muốn đi gặp Ngụy Phương, chấm dứt mọi chuyện”.

“Em đi với anh”. Cô muốn đi cạnh anh, vĩnh viễn vĩnh viễn.

Anh gật đầu không nói nhiều nhưng trong lòng như có một dòng nước ấm chảy qua. Anh biết cô nghĩ gì cũng nghĩ cho anh trước tiên, trái tim của anh tràn ngập sự dịu dàng và ngọt ngào của cô hòa tan sự nghiêm nghị lạnh lùng nhiều năm.

Trên hành lang có một người đàn ông anh tuấn cao lớn tóc vàng ngồi ngậm điếu thuốc, vẻ mặt nhàm chán.

Thần Du thấy cánh cửa được mở ra vội vàng ném điếu thuốc nhìn ông chủ, quan sát một lúc thì thở phào một hơi.

Tốt rồi, xem ra mọi chuyện đều thỏa đáng rồi. Chỉ cần nhìn thấy Nhã Hoan vừa then thùng vừa mừng rỡ là biết bên trong vừa xảy ra chuyện gì rồi. Chắc chắn là lão đại anh minh thần võ đã bị Nhã Hoan ăn sạch rồi.

“Mình đã nói rồi chính mình ăn còn không xong làm gì còn có thể để cho người khác ăn? Cuối cùng cũng nghĩ thông suốt rồi?”. Thần Du lầu bầu sau đó nhận được một ánh mắt sắc như dao.

Anh rút cổ lại, uất ức trốn vào góc tường oán trách lão đại hẹp hòi, nói đùa một xiu đã bị trừng mắt rồi!

“Có thể đi chưa nào?”. Định Duệ dắt tiểu Dự thỏ hồn hể đi đến, hai bé cũng ăn mặc rất đẹp. Vì hai đứa tuổi còn nhỏ nên bị kéo đến làm hoa đồng.

“Nhưng mà tiểu Dự còn chưa ăn xong”. Bé mới ăn được món nguội, đằng kia còn một bàn lớn thức ăn nhưng mà Duệ Duệ không cho bé ăn. Cũng may bé nhanh tay cầm được một con tôm hùm lớn trước khi đi.

“Còn ăn à? Chúng ta chuẩn bị chạy thôi!”. Định Duệ bé bé lên đi sau lưng Thần Du, xếp hàng chuẩn bị chạy.

“Vì sao chúng ta phải chạy?”. Tiểu Dự ôm con tôm hùm lớn nói chuyện, nhưng mà con tôm hùm đó rất to, bé cầm rất khó khăn.

“Bởi vì ông chủ đến giành cô dâu”. Cô dâu không ở lại, bọn họ là người nhà của cô dâu làm sao có thể ở lại được.

“Tại sao lại muốn giành?”. Tiểu Dự vừa hỏi vừa cắn đầu con tôm.

“Bởi vì anh ấy muốn làm chú rể của chị Nhã Hoan”.

“A, không phải anh ấy là cha của chị Nhã Hoan sao?”.

“Đó là cha nuôi không phải là cha đẻ”.

“Giống như chúng ta sao?”. Bé cũng được cha mẹ nhận nuôi.

“Đúng thế, giống chúng ta”. Định Duệ hôn lên trán bé. Tiểu Dự của nó càng lúc càng thông minh.

“Ông chủ bảo vệ chị Nhã Hoan, đợi chị ấy lớn lên”.

“Ừm, cũng giống như Duệ Duệ đợi em lớn lên”. Bé ôm con tôm hùm cười rức rờ.

Hai tiểu quỷ lúu rúu nói chuyện ở bên làm Hỏa Nhã Hoan đỏ bừng mặt, bị hai đứa nhỏ nói thật xấu hổ, cũng không thể ngăn hai đứa nhỏ nói chuyện rất ngây thơ nhưng lại trúng tim đen.

A, cô chỉ muốn gạt Thượng Quan Lệ về tay không ngờ lại tạo thành gương xấu cho bọn nhỏ, làm sao có thể nói chuyện với cha mẹ bọn nó bây giờ?

“Ngụy Phương đang ở đâu?”. Thượng Quan Lệ trầm giọng hỏi, không để ý đến bọn nhỏ.

“Đang nghỉ ngơi ở tầng dưới, thân thể của ông ta rất yếu, không thể tham gia tiệc rượu”. Thần Du trả lời, bước chân đi về phía trước, cảnh giới xung quanh.

Tiệc cưới của tập đoàn Ngụy Phương mời không ít nhân vật có phân lượng. Anh ta vừa nhìn vài lần phát hiện có vài người rất kì lạ, nhìn bước đi và thần thái nhất định không phải là thương nhân bình thường. Anh ta tò mò nhìn xung quanh thì nhìn thấy một người rất tuần tú.

Người đàn ông kia thân hình cao lớn, khí chất vừa thần bí vừa cao quý, một đôi mắt màu lam. Dù có đứng trong biển người nhưng cũng rất dễ dàng để nhận ra.

“Lão đại, anh áp chế xuống, hôm nay Blackjack ngồi bên tập đoàn Ngụy Phương”. Thần Du nhắc nhở.

Con mắt nhú lại, suy tư, còn Hỏa Nhã Hoan thì run lên.

“Đừng sợ”. Anh ôm lấy cô, nghĩ rằng cô đang sợ hãi.

“Em —— không ——”. Cô ấp a ấp úng, nâng mắt nhìn trái nhìn phải một chút. Không phải là cô sợ mà là cô đang chột dạ.

“Trước tiên chúng ta đi giải quyết Ngụy Phương trước, sau đó sẽ đi tìm Blackjack”. Anh từ từ nói.

Mị Nhi làm loạn nhiều lần quấy nhiễu việc buôn bán của Flores, anh không quản lý được em gái cũng có phần áy náy với bọn họ. Nhưng mà Blackjack lại nổ súng làm Tiểu Hoan bị thương, chuyện này anh không thể bỏ qua được.

Hai người đàn ông kéo Hỏa Nhã Hoan chạy tới phòng nghỉ của Ngụy Phương, không ai để ý sắc mặt trắng bệch của Hỏa Nhã Hoan, mồ hôi chảy ròng ròng, chưa hết tay Thượng Quan Lệ chạy trốn thôi.

Cô không sợ nhìn thấy Ngụy Phương, cũng không sợ gặp Blackjack. Cô chỉ sợ lúc Thượng Quan Lệ và Blackjack đối mặt nhau thôi. Hu hu, một lúc nữa sự việc sẽ bại lộ rồi, làm sao bây giờ.

Trong phòng ngủ âm u vang lên tiếng ho khan rất kịch liệt giống như muốn ho cả phổi ra.

Ngụy Phương nằm trên ghế há mồm thở, khuôn mặt đầy nếp nhăn chỉ nhìn thấy đôi amwts vẫn lóe sáng. Người này độc ác nhưng dần dần cũng trở thành một bệnh nhân già nua. Hắn ta đã làm rất nhiều việc xấu xa nên bây giờ ngủ cũng không được ngủ tốt.

Người càng già càng sợ chết, mà người làm nhiều việc ác thì lại sợ chết rất thảm.

“Nước”. Hắn ta khàn giọng nói.

Đứa con độc nhất của hắn vội vàng chuẩn bị hôn lễ, trong đầu của nó chỉ có hình ảnh của cô dâu xinh đẹp, còn y tá thì sợ tính tình cổ quái của hắn nên chẳng ai để ý đến hắn, ngay cả một chén nước cũng không có.

Một ly nước ấm áp được đưa đến, hắn ta cầm cốc nước chậm rãi uống.

“Tại sao động tác lại chậm như vậy?”. Uống xong hắn oán giận nói, giọng nói chanh chua, đôi mắt chậm rãi mở ra. “Tại sao lại là con?”. Cô gái xinh đẹp yếu điệu trước mắt làm hắn ta sững sờ. Người đưa cốc nước ấm cho hắn ta không phải đứa con độc nhất cũng không phải cô y tá mà là Hỏa Nhã Hoan.

“Không phải là con nên ở trên tiệc cưới sao?”. Ngụy Phương kinh ngạc hỏi, giọng điệu rất lễ phép, không dám đắc tội với cô. Đối với hắn mà nói thì Hỏa Nhã Hoan chính là thần tài.

“Tiệc cưới bị hủy bỏ”. Cô nhẹ nhàng mỉm cười, để cốc nước xuống, nhìn chăm chăm vào ông lão. Mặc dù có quan hệ máu mủ nhưng nhìn ông ta cô không có hảo cảm được.

“Tại sao?”. Ngụy Phương kinh ngạc thở dốc.

“Tôi đổi ý, không muốn lấy con trai ông nữa!”. Cô rũ mắt, đặt cốc nước lên trên bàn.

Bàn tay cầm chặt lấy tay của cô làm cô bị đau: “Không cho phép cô đổi ý! Cô nhất định phải gả cho con trai tôi!”. Ngụy Phương nóng nảy, đôi mắt hung hăng.

“Buông cô ấy ra!”. Khuôn mặt nghiêm khắc, xuất hiện sau lưng của Hỏa Nhã Hoan.

Đầu tiên Ngụy Phương kinh ngạc, sau đó sắc mặt xám ngoét, người run rẩy, cố sức đẩy Hỏa Nhã Hoan ra.

“Quý! Có quý!”. Hắn ta la lên rồi té ngã, bò ra cửa sổ, sắc mặt trắng bệch không còn chút máu.

Gương mặt này giống hệt gương mặt của người vẫn luôn xuất hiện trong cơn ác mộng của hắn.

“Xem ra ông vẫn còn nhớ rõ”. Thượng Quan Lệ cười lạnh, đến gần hơn với lão ta. “Chắc là ông không quên chứ? Người đó coi ông là tâm phúc nhưng lại bị ông bán đứng, trên lưng treo một món nợ khổng lồ”.

“Không “Giống như chúng ta sao?”. Bé cũng được cha mẹ nhận nuôi.

“Đúng thế, giống chúng ta”. Định Duệ hôn lên trán bé. Tiểu Du của nó càng lúc càng thông minh.

“Ông chủ bảo vệ chị Nhã Hoan, đợi chị ấy lớn lên”.

“Ừm, cũng giống như Duệ Duệ đợi em lớn lên”. Bé ôm con tôm hùm cười rục rờ.

Hai tiểu quý lú rú nói chuyện ở bên làm Hỏa Nhã Hoan đỏ bừng mặt, bị hai đứa nhỏ nói thật xấu hổ, cũng không thể ngăn hai đứa nhỏ nói chuyện rất ngây thơ nhưng lại trúng tim đen.

A, cô chỉ muốn gạt Thượng Quan Lệ về tay không ngờ lại tạo thành gương xấu cho bọn nhỏ, làm sao có thể nói chuyện với cha mẹ bọn nó bây giờ?

“Ngụy Phương đang ở đâu?”. Thượng Quan Lệ trầm giọng hỏi, không để ý đến bọn nhỏ.

“Đang nghỉ ngơi ở tầng dưới, thân thể của ông ta rất yếu, không thể tham gia tiệc rượu”. Thần Du trả lời, bước chân đi về phía trước, cảnh giới xung quanh.

Tiệc cưới của tập đoàn Ngụy Phương mời không ít nhân vật có phân lượng. Anh ta vừa nhìn vài lần phát hiện có vài người rất kì lạ, nhìn bước đi và thần thái nhất định không phải là thương nhân bình thường. Anh ta tò mò nhìn xung quanh thì nhìn thấy một người rất tuấn tú.

Người đàn ông kia thân hình cao lớn, khí chất vừa thần bí vừa cao quý, một đôi mắt màu lam. Dù có đứng trong biển người nhưng cũng rất dễ dàng để nhận ra.

“Lão đại, anh áp chế xuống, hôm nay Blackjack ngồi bên tập đoàn Ngụy Phương”. Thần Du nhắc nhở.

Con mắt nhú lại, suy tư, còn Hỏa Nhã Hoan thì run lên.

“Đừng sợ”. Anh ôm lấy cô, nghĩ rằng cô đang sợ hãi.

“Em —— không ——”. Cô ấp a ấp úng, nâng mắt nhìn trái nhìn phải một chút. Không phải là cô sợ mà là cô đang chột dạ.

“Trước tiên chúng ta đi giải quyết Ngụy Phương trước, sau đó sẽ đi tìm Blackjack”. Anh từ từ nói.

Mị Nhi làm loạn nhiều lần quấy nhiễu việc buôn bán của Flores, anh không quản lý được em gái cũng có phần áy náy với bọn họ. Nhưng mà Blackjack lại nổi sùng làm Tiểu Hoan bị thương, chuyện này anh không thể bỏ qua được.

Hai người đàn ông kéo Hỏa Nhã Hoan chạy tới phòng nghỉ của Ngụy Phương, không ai để ý sắc mặt trắng bệch của Hỏa Nhã Hoan, mồ hôi chảy ròng ròng, chưa hết tay Thượng Quan Lệ chạy trốn thôi.

Cô không sợ nhìn thấy Ngụy Phương, cũng không sợ gặp Blackjack. Cô chỉ sợ lúc Thượng Quan Lệ và Blackjack đối mặt nhau thôi. Hu hu, một lúc nữa sự việc sẽ bại lộ rồi, làm sao bây giờ.

Trong phòng ngủ âm u vang lên tiếng ho khan rất kịch liệt giống như muốn ho cả phổi ra.

Ngụy Phương nằm trên ghế há mồm thở, khuôn mặt đầy nếp nhăn chỉ nhìn thấy đôi mắt vẫn lóe sáng. Người này độc ác nhưng dần dần cũng trở thành một bệnh nhân già nua. Hắn ta đã làm rất nhiều việc xấu xa nên bây giờ ngủ cũng không được ngủ tốt.

Người càng già càng sợ chết, mà người làm nhiều việc ác thì lại sợ chết rất thảm.

“Nước”. Hắn ta khàn giọng nói.

Đứa con độc nhất của hắn vội vàng chuẩn bị hôn lễ, trong đầu của nó chỉ có hình ảnh của cô dâu xinh đẹp, còn y tá thì sợ tính tình cổ quái của hắn nên chẳng ai để ý đến hắn, ngay cả một chén nước cũng không có.

Một ly nước ấm áp được đưa đến, hắn ta cầm cốc nước chậm rãi uống.

“Tại sao động tác lại chậm như vậy?”. Uống xong hắn oán giận nói, giọng nói chanh chua, đôi mắt chậm rãi mở ra. “Tại sao lại là con?”. Cô gái xinh đẹp yếu điệu trước mắt làm hắn ta sững sờ. Người đưa cốc nước ấm cho hắn ta không phải đứa con độc nhất cũng không phải cô y tá mà là Hỏa Nhã Hoan.

“Không phải là con nên ở trên tiệc cưới sao?”. Ngụy Phương kinh ngạc hỏi, giọng điệu rất lễ phép, không dám đắc tội với cô. Đối với hắn mà nói thì Hỏa Nhã Hoan chính là thần tài.

“Tiệc cưới bị hủy bỏ”. Cô nhẹ nhàng mỉm cười, để cốc nước xuống, nhìn chằm chằm vào ông lão. Mặc dù có quan hệ máu mủ nhưng nhìn ông ta cô không có hảo cảm được.

“Tại sao?”. Ngụy Phương kinh ngạc thở dốc.

“Tôi đổi ý, không muốn lấy con trai ông nữa!”. Cô rũ mắt, đặt cốc nước lên trên bàn.

Bàn tay cầm chặt lấy tay của cô làm cô bị đau: “Không cho phép cô đổi ý! Cô nhất định phải gả cho con trai tôi!”. Ngụy Phương nóng nảy, đôi mắt hung hăng.

“Buông cô ấy ra!”. Khuôn mặt nghiêm khắc, xuất hiện sau lưng của Hỏa Nhã Hoan.

Đầu tiên Ngụy Phương kinh ngạc, sau đó sắc mặt xám ngoét, người run rẩy, cố sức đẩy Hỏa Nhã Hoan ra.

“Quý! Có quý!”. Hắn ta la lên rồi té ngã, bò ra cửa sổ, sắc mặt trắng bệch không còn chút máu.

Gương mặt này giống hệt gương mặt của người vẫn luôn xuất hiện trong cơn ác mộng của hắn.

“Xem ra ông vẫn còn nhớ rõ”. Thượng Quan Lệ cười lạnh, tiến về phía lão ta. “Chắc là ông không quên phải không? Người đó coi ông như bạn thân nhưng mà lại bị ông bán đứng, đeo trên lưng một món nợ khổng lồ”.

“Không —— không ——”. Hắn ta không nói thành lời, nghĩ rằng quý đang đến đòi mạng hắn ta.

“Sau khi giả họa là giết người diệt khẩu. Ông cho người đến giết chết cha mẹ tôi sau đó đốt lửa thiêu toàn bộ. Tôi đã nhìn thấy toàn bộ, vào buổi tối hôm đó”. Thượng Quan Lệ chậm rãi, con ngươi sắc bén nhìn chằm chằm vào Ngụy Phương. “Ông rất tự tin cho rằng trong căn phòng đó không còn ai, đúng không?”.

“Người là con của bọn họ?”. Ngụy Phương run rẩy, môi mấp máy.

“Hiện giờ tôi là tổng giám đốc của “Tuyệt thế”, Thượng Quan Lệ”. Anh quay người cười lạnh nhìn kẻ thù đang ở trước mặt mình run rẩy. “Người đã nhận nuôi tôi họ Thượng Quan, đã cho tôi thân phận mới. Tôi theo ông đến Đài Loan, nhận nuôi con gái của ông, chính là để báo thù”. Con ngươi đen nheo lại, đằng đằng sát khí.

“Con gái? Con gái của ta?”. Ngụy Phương nhìn vào Hỏa Nhã Hoan.

Cô chậm chạp gật đầu.

“Mẹ tôi từng là người tình của ông. Theo huyết thống thì tôi đúng là con gái của ông, cái này không thể nghi ngờ”. Hỏa Nhã Hoan không nhúng tay mà chỉ đứng bên nhìn.

Ánh mắt của Ngụy Phương trừng lớn, cổ họng cứ ngắc ngứ, không thể nào nói được cái gì.

Tất cả những cái này đều là âm mưu, tập đoàn “Tuyệt thế” thành lập ở Đài Loan, nhận nuôi Hỏa Nhã Hoan, thậm chí làm cho nó gặt đầu gả cho con trai hắn cũng chỉ là âm mưu, cho hắn ta nhận được quả đắng mà thôi.

Nhưng mà không rõ vì sao Thượng Quan Lệ lại ngừng âm mưu, tự mình đến báo thù. Hai cán tay ngăm đen bắt lấy Ngụy Phương, nắm chặt lấy. Hận ý tràn ngập trong đầu anh vì kẻ thù giết hại cha mẹ anh đang ở trước mặt anh.

Giọng nói mềm mại truyền đến.

Thật thần kỳ, chỉ cần nghe thấy giọng nói của cô thì hận ý tổng lòng anh liền biến mất.

Anh buông tay ra nhìn đối phương ngã xuống đất.

Ngụy Phương ho khan, cả người run rẩy, nhếch nhác bò về phía sau, sợ rằng Thượng Quan Lệ đổi ý sẽ nhào đến mà giết chết hắn. “Bởi vì ông là cha của cô ấy nên tôi sẽ không giết ông. Nhưng từ giờ “Tuyệt thế” sẽ vận dụng tất cả lực lượng cắt đứt việc buôn bán của ông”. Thượng Quan Lệ chậm rãi nói, thu lại sát khí.

Chỉ cần có cô, dù có thù hận nhiều hơn cũng không là gì.

Ý của anh là Tuyệt Thế sẽ tạo áp lực bên ngoài, Ngụy Phương sẽ kéo dài được hơi tàn nhưng mà công ty của hắn ta sẽ chịu được sao?

Thượng Quan Lệ vì tôn trọng Hỏa Nhã Hoan nên không giết hắn nhưng sẽ phá hủy sự nghiệp của hắn để hắn ta sống không bằng chết.

Ngụy Phương rên một tiếng, té nhào xuống đất, nếu không phải hắn ta sợ ánh mắt của Thượng Quan Lệ thì đã khóc lớn nhào đến ôm chân của hai người.

“Con hãy van cầu hắn đi, hắn sẽ nghe lời con. Cha là cha của con mà, cho dù chưa nuôi dưỡng con nhưng mà...con hãy cứu cha”. Hắn ta vô liêm sỉ nói.

“Mẹ tôi là ai?”.

“Có phải là Xảo Huyền?”

Đôi mày thanh tú nhướn lên.

“Hay là Tú Mĩ, Tiêm Tiêm, Tiểu Nghi, Thúy Nhi ——”. Hắn ta liên tiếp kể ra tên của vài người phụ nữ.

“Ai là mẹ của em?”.

“Tất cả đều không phải”.

“Vậy thì ông ta vẫn chưa hết tội rồi”. Thượng Quan Lệ cười lạnh.

Người đàn ông quỳ trên mặt đất mồ hôi đã chảy ròng ròng.

“Mẹ đúng là không có mắt nhìn đàn ông”. Hỏa Nhã Hoan thở dài, quay đầu lại cười với anh. “Cũng may em không đi truyền cái đó của mẹ”. Cô thở phào nhẹ nhõm.

Ánh mắt của cô rất tốt, ngay từ lần đầu gặp mặt đã định anh, nói gì cũng không chịu thả anh ra.

“Về thôi”. Thượng Quan Lệ không để ý đến Ngụy Phương đang đập đầu ở đó vươn tay ra cho cô nắm.

Cô mỉm cười không hề sợ hãi, cô biết tất cả tình cảm của anh đều giấu sau vẻ ngoài lạnh lùng, chỉ có cô mới có thể tìm ra.

Phía dưới khuôn mặt lãnh khốc đó là sự yêu thương đối với cô. Anh không cho ai tiếp cận với mình nhưng lại đồng ý cho cô tiếp cận anh, đó là chứng minh tốt nhất rồi.

“Đi, chúng ta về nhà”. Cô nắm lấy bàn tay rộng và ấm của anh, đi ra ngoài cửa, coi ân oán trong quá khứ không còn.

Ngụy Phương vẫn khóc ở phía sau nhưng bọn họ không nghe thấy, trong mắt họ chỉ có nhau, nhẹ nhàng bước ra khỏi thù hận.

Cô mỉm cười biết rằng cả đời này không cần sợ hãi hay khóc lóc nữa. Cô đã tìm được mái nhà ấm áp kiên cố của mình, không bao giờ chịu buồn bã nữa.

Nơi nào có Thượng Quan Lệ thì nơi đó chính là ngôi nhà ấm áp của cô.

Nói thì nói thế nhưng mà lòng dạ người đàn ông này thật sự rất nhỏ nhen.

Cô cứ tưởng rằng chuyện gì cũng đã giải quyết xong nhưng không ngờ Thượng Quan Lệ vẫn muốn báo thù cho cô.

“Không cần, thương thế của em tốt lắm rồi”. Hỏa Nhã Hoan ngăn cản, kéo tay anh nhưng mà anh vẫn đi về phía trước bắt cô đi theo.

“Anh biết là đã tốt rồi”.

Cô đỏ mặt, cô biết là anh đang ám chỉ cái gì.

Lúc này trên giường vận động kịch liệt như vậy nhưng vết thương không sao, có thể thấy là đã ổn rồi.

“Vậy thì đi báo thù làm gì nữa, chúng ta đi về thôi”. Cô nhỏ giọng nói.

Ặc, không phải là tính cô rộng rãi mà vì chuyện này có nguyên nhân khác.

“Không được”. Thượng Quan Lệ cự tuyệt, hoàn toàn không cho thương lượng.

“Nhã Hoan, sao em lại dễ tính thế? Người phụ nữ đó đã bắn em một phát, ít nhất chúng ta cũng phải làm cho cô ta chịu trách nhiệm tiền thuốc thang chẳng hạn”. Thần Du phẫn nộ, vác súng đi đầu.

Người của Flores xuất động không ít nhưng hầu như đều phụ trách bảo vệ Blackjack cũng không nghĩ đến trong tiệc cưới sẽ có người đánh lén nên chỉ có một vài hộ vệ nhanh chóng bị đánh bại, nằm hôn mê bất tỉnh trên đất.

Thượng Quan Lệ mang theo một đám người tiền quân thần tốc vào phòng ngủ của Blackjack, ngay cả Định Duệ và Tiểu Dụ cũng hưng phấn nhìn người đã bắn chị Nhã Hoan, chỉ có mỗi Hỏa Nhã Hoan muốn bỏ chạy.

Nhưng mà tay của cô đã bị nắm chặt, trừ khi cô không cần cánh tay này nữa nếu không nhất định không chạy thoát.

Cửa gỗ bị đá vỡ, Thượng Quan Lệ neho mắt đi vào, rất an tĩnh.

Trong căn phòng xa hoa không có bóng người, chỉ có phòng ngủ có ánh đèn yếu ớt.

Phòng ngủ lớn như thế chỉ có một thân ảnh kiều mị. Người đó nằm trên giường, tóc dài toát loạn, thân thể động lòng người chỉ có một chiếc chăn mỏng che người, hai mắt nhắm chặt ngủ say.

Định duệ là người đầu tiên chạy đến, rống to.

“Rời giường! Có người đến mà còn muốn ngủ ——”. Âm thanh ngừng lại, nó đứng bên giường trợn mắt há mồm.

Mỹ nữ trên giường bị ồn ào làm tỉnh dậy, đôi mắt lười biếng liếc nhìn quanh, môi mỏng khẽ nhếch, khuôn mặt kiều mị. Ai sáng suốt cũng nhìn được cô vừa được “yêu thương”.

Mấy người đứng ở cửa càng khiếp sợ hơn, mắt nhìn đăm đăm, miệng há hốc. Chỉ có mình Hỏa Nhã Hoan cúi đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn cúi đầu thật thấp, đúng dáng của người mắc tội.

Thượng Quan Mị!

Người phụ nữ nằm trên giường của Blackjack lại là Thượng Quan Mị?

Thượng Quan Lệ là người đầu tiên khôi phục lại, sắc mặt tái xanh: “Tại sao em lại ở chỗ này?”.

“Nói ra thì rất dài dòng”. Thượng Quan Mị vận eo bẻ cổ, lười biếng nói.

Sau khi suy nghĩ mọi thứ một lần, cúi đầu nhìn thấy tiểu Hoan thì anh lập tức hiểu được. Cái quỷ kế của Thượng Quan Mị còn to và cẩn thận hơn rất nhiều so với sự tưởng tượng của anh, thậm chí cái kế sách này có thể bắn trúng hai con chim, không những lừa được anh mà còn lừa cả Blackjack.

“Em biết được bao nhiêu?”. Anh hỏi Hỏa Nhã Hoàn.

“Toàn bộ —— toàn bộ mọi chuyện”. Hỏa Nhã Hoàn nhỏ giọng nói, không dám ngẩng đầu nhìn anh. Hu hu, đừng lườm cô, cô đã nói là không nên báo thù mà!

Đều là “người bị hại” nên Thượng Quan Lệ hơi đồng tình với Blackjack.

Thượng Quan Mị dùng trăm phương nghìn kế chính là muốn tự đưa mình lên giường của Blackjack. Hắn ta còn nghĩ rằng mình đã gặp được một thiên sứ, gọi cô là An Kỳ, rất yêu thương cô nhưng lại không ngờ được cô là một ma nữ xảo trá.

“Em chính là An Kỳ?”. Thần Du trợn mắt há mồm.

Định Duệ kinh hãi nhảy lên ôm Tiểu Dụ lui về phía sau, giống như đang nhìn thấy phù thủy.

“E hèm”. Cô mỉm cười gật đầu tán thưởng Thần Du.

“Có về hay không?”. Thượng Quan Lệ hung ác hỏi, trở về anh sẽ tính sổ với nó.

“Đi chứ! Mọi người có thể bắt em làm con tin, xem hắn ta có bỏ được không?”. Cô cười duyên, cẩn thận mặc áo vào, đứng dậy.

Trước cửa xuất hiện một bóng đen nhanh chóng rút súng, có lẽ là một vệ sĩ chưa bắt tỉnh hoàn toàn.

Thượng Quan Mị cầm chiếc trâm vung lên, đuôi trâm rơi ra một sợi dây, hóa ra đó là một cái khóa rất tinh tế.

Sợi dây bạc cuốn một cái, vệ sĩ không phản ứng kịp bị đánh trúng.

Anh ta kêu lên một tiếng, tay đau nhói, súng cũng bị cuốn đi.

“Nói với Blackjack, người phụ nữ mà anh ta yêu nhất đã bị Thượng Quan Mị bắt đi”. Cô mỉm cười, ưu nhã đi ra ngoài phòng ngủ. “Nhớ là đến “Tuyệt thế” tìm tôi”.

Trước đi rồi đi cô nói những lời này.

Những người còn lại nhìn chằm chằm vào bóng lưng của cô, chậm chạp đi theo ra ngoài. Mọi người biết sau khi trở về tuyệt thế chắc chắn sẽ có một cuộc cãi vã kinh thiên động địa.

Mà Thượng Quan Mị đi ở đằng trước, con mắt lười biếng mang theo nụ cười và sự xảo trá, giống như một con mèo nhỏ nguy hiểm. Cô biết người đàn ông đó chắc chắn sẽ đến “Tuyệt thế”, chắc chắn sẽ ngoan ngoãn khoanh tay chịu trời trong liên hoàn kế của cô.

Con mèo ngon nhất chỉ thuộc về thợ săn tốt nhất.

Đôi môi đỏ mọng nhếch lên, lẩm bẩm nói nhỏ.

Blackjack, em chờ anh.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/con-gai-yeu-cua-ac-ma>